

PASIUNI SECRETE
ERICA SPINDLER

PROLOG

Elizabeth Lucille Waters s-a născut la 4 septembrie,dimineța la ora 3:57.Întâmplător și cu totul potrivit a fost Ziua Muncii și micuța Beth și-a făcut marea intrare abia după douăzeci de ore.Sau ieșirea,așa cum s-a întâmplat în realitate.Părinții ei au fost incitați atât de fata lor cât și de felul în care a sosit; ambii credeau că munca grea este esența existenței și că nimic bun nu se realizează decât prin sudoarea frunții.În acest caz micuța Beth a fost foarte,foarte bună.Eva,bunica ei din partea mamei,a venit cu avionul de pe Coasta de Vest,să asiste la marele eveniment deși a sosit după două săptămâni și jumătate.În fond, să interpretezi rolul principal în piesa *Mame* la o obscură companie teatrală

putea,cu puțin noroc,să se transforme în ceva mai mare; nu renunți la o astfel de posibilitate,chiar dacă ți se naște primul nepot.Spectacolul trebuia să se desfășoare.Sosind la Kansas tocmai din țara *Vrăjitorului din Oz* (California), fosta Eugenia McClowsky a rămas uluită când a aflat că fata ei și contabilul cu care s-a măritat au decis să o numească pe fetiță Beth.

Actrița a decis imediat că așa ceva nu va putea suporta.Beth este un nume mult prea obișnuit,mult prea cotidian pentru nepoata ei,acest copil cu bucle de culoarea morcovului și cu ochi mari,albaștri.

Ridicând copilul deasupra capului actrița a decretat: „Te voi numi Liza”.

CAPITOLUL 1

Întotdeauna „altminteri” era cuvântul care-i dirija deciziile.

Beth Waters privi încruntată la scrisoarea-lanț pe care o ținea în mână,recitindu-i conținutul.Scrisoarea promitea tot felul de răsplăte-sau recompense-depinzând de răspunsul la cererea conținută în ea.Conform acesteia,întreruperea lanțului va atrage după sine moartea.Superstiții tâmpite,fără nici o urmă de îndoială.

Extorcare prin corespondență.Și totuși...Beth își mușcă buza de jos,recunoscând că se simte incomod,recunoscând că n-ar fi dorit ca sentimentul produs de cuvântul „altminteri” să se materializeze.

Ei bine,dar de această dată,nu.Beth își ridică puțin bărbia.N-o să se lase terorizată.N-o să se lase amenințată de superstițiile unui străin sau de ideea lui de a-și bate joc de ea.Mototolind scrisoarea,o aruncă în coș.

Așa! își îndreptă umerii.Se simțea bine.Chiar foarte bine.Eva-bunica ei,actrița excentrică-avea dreptate.Era cazul să-și facă puțin curaj.Era timpul să înceapă să trăiască periculos.

Zâmbindu-și,Beth își concentra din nou atenția asupra a ceea ce începuse să facă mai devreme,maldărul de scrisori de luni sosit pentru *Art One*.Ca secretară,îi revenea sarcina de a tria și împărți scrisorile.

În momentul în care își începu activitatea,privirea îi rătăci spre plicul în care a sosit scrisoarea-lanț.Îl luă în mână.Judecând după timbrul ce reprezenta Laguna Beach,a fost trimisă de cineva din oraș.Și,deoarece a sosit la magazinul de obiecte de artă,însemna,mai mult ca sigur,că era vorba de o persoană care a cunoscut-o în relațiile de serviciu.Unul dintre artiști? Un client? Un coleg?

Când și-a dat seama ce face,Beth a scos o exclamație de autodispreț.Nu-i păsa cine i-a trimis această tâmpenie.Nici nu se mai gândea la ea.Aruncă și plicul în același loc cu scrisoarea.Următorul ceas a trecut pe nesimțite; a terminat cu corespondența,a preluat vreo douăsprezece mesaje telefonice și a făcut cafea

proaspătă.Și de milioane de ori s-a trezit că se uită în direcția coșului de hârtii, așezat chiar sub biroul ei.De fiecare dată când făcea acest lucru își reproșa că este o lașă și cu vârful pantofului ei Mary Jane împinse coșul mai departe,sub biroul ei.Până la urmă cedă.Foarte bine,își spuse.Se lăsa dusă.Dar nu era singura; în fond cineva i-a trimis scrisoarea.Cineva care,fără îndoială,o detesta la fel ca ea.

În plus,de ce să riște?

Se aplecă și se întinse să ia din coș scrisoarea mototolită,dându-și seama în același timp că a împins coșul mai departe decât putea să-l ajungă cu mâna.

Simțindu-se de-a dreptul ca o idioată,se băgă sub birou să-l tragă mai aproape.

-Beth!

Speriată,Beth își ridică brusc capul,lovindu-se de partea de jos a biroului.Ochii i s-au umplut de lacrimi și,frecându-și locul lovit,trase încet o înjurătură.Vocea îi aparținea lui Chance Michaels,proprietarul firmei *Art One*.Faptul că era șeful ei și un patron pretențios,cu temperament imprevizibil,care cerea o muncă de calitate și lucra mai mult decât angajații lui nu o impresiona.Dar că era un bărbat foarte chipeș și cu totul excepțional-da.

Își închise ochii și după pleoape i se contura fața lui cu trăsături bine definite: bărbie pătrată cu o gropiță adâncă în mijloc,un nas roman,dar nu chiar atât de drept,o gură plină,generoasă,dar energică.Avea o față puternică,masculină, poznașă și plină de haz.De parcă o parte din personalitatea lui Chance Michaels ar fi refuzat să se maturizeze.

Aceasta era trăsătura lui de caracter la care,își dădea ea seama,nu putea rezista, partea care o lăsa oarecum dezechilibrată.Îndrăzneț,curajos dar și adolescentin, Chance îmbrățișa viața de parcă ar fi fost o sfidare plină de emoții; știa cum să se distreze.Femeile roiau în jurul lui ca albinele când simțeau nectarul.Femei superbe.Femei sigure pe ele,puternice.Femei care știau ce doresc de la viață și o luau cu ambele mâini.Atrăgea până și secretarele care înțelegeau că un bărbat ca Chance Michaels nu se va uita niciodată la ele.

Beth respiră profund.Se va întări pentru a rezista efectului produs asupra ei.

Chance Michaels era numai un bărbat.La fel ca tatăl ei.Sau ca fratele ei.Sau ca tipul care-i aducea apa minerală.Nimic special în ceea ce îl privește.Cu certitudine.Ridicându-și capul care o mai durea,Beth îl privi peste birou.Inima ei o porni la galop.Atât în ceea ce privește planul A.

Ochii lui căprui catifelati s-au încrețit la colțuri când începu să-i zâmbească.

-Ești în regulă? Eram gata-gata să chem cavaleria.

Zâmbetul lui era aproape impertinent.Îi simțea mișcarea buzelor până la degetele

de la picioare.Căldura i-a cuprins imediat obrajii și-și blestemă tenul translucid de roșcată.

-Sunt bine.Zâmbetul lui se lărgi.Ești sigură? Beth își frecă din nou capul.

-Da,da.

-Bine.Se sprijini de cadrul ușii și-și încrucișa mâinile la piept.Ea îi întâlnește privirea,decisă să nu se lase impresionată.După o secundă își ridică sprâncenele calmă,întrebătoare,felicitându-se pentru propria-i performanță.

-Ai nevoie de mine pentru ceva?

-Hmmm.O privi dintr-o parte,amuzat.Mai întâi aș vrea să știu dacă acolo dedesubt este ceva care mă privește? Ceva foarte important? O trecere în revistă a situației gândacilor? Cocoloșe de praf?

Lăsă neterminate întrebările tachinatoare și căldura din obrajii lui Beth se transformă în foc.Mai era în genunchi și pe jumătate sub masă.*Waters,te-ai comportat excelent*,se gândi ea.

Rece ca un castravete,într-adevăr imperturbabilă.

-Bineînțeles că nu.Se îndreptă și se așază din nou pe scaunul ei,netezindu-și demonstrativ fusta.Pur și simplu voiam să scot asta-și-i arată hârtia mototolită din mână.Chance dădu din cap și veni lângă ea.

-Apropie-ți coșul de hârtie lângă birou ca să nu trebuiască să te bagi sub masă.

Se lăsă pe vine,trase coșul,apoi își îndreptă capul să se uite la ea.Din nou colțurile ochilor i s-au încrețit.

-Roșcato,frumoase picioare.Ea se uită la el uluită.

-Poftim?

-Picioarele,repetă el.Cu adevărat atrăgătoare.

-O,murmură ea,dorind să-i vină pe limbă vreun răspuns ironic sau spiritual.

Râzând încet,Chance se îndepărtă.

-Beth,n-am vrut să te pun într-o situație jenantă.Problema mea este că spun întotdeauna ce gândesc.

-Nu,nu.Adică nu m-ai pus într-o situație jenantă.Trase aer în piept pentru a se liniști.Știu ce mult îți place să tachinezi lumea.

-Într-adevăr? Se uită la ea o clipă și apoi își drese vocea.Ai vreo veste de la asistenta mea?

-Laura? întrebă Beth surprinsă.Și-a dat demisia.Vineri.Văzând privirea lui întrebătoare,Beth își dădu ochii peste cap.V-ați certat,ți-a spus că ești un tip arogant,pretențios...

-De această parte îmi amintesc.El își scutură capul.Oare nu te-am rugat să o suni și să o implori să revină? Nu i-am trimis flori?

-Da.

-Și? Beth își încrucișa mâinile în poală.

-Vrei adevărul adevărat?

El se uită la ea, solemnitătea expresiei lui fiind anihilată de veselia din ochi.

-Sunt în stare să suport.

-A spus că poți să-ți iei scuzele și florile și să le duci acolo unde soarele...

-Îmi dau seama. Chance privi în jur la lăzile din care nu fuseseră încă despachetate lucrările de artă, la grămada care trebuia reîmpachetată și expediată artiștilor. Un moment foarte prost ales. Îi întâlni din nou privirea. Câte au fost până acum?

-Asistente? Trei în trei luni.

Expresia lui se schimbă și deveni foarte intensă, aproape supărată.

-Ai vreo idee? În afara anunțului la mica publicitate din *Los Angeles Times* și de pilule ca să am răbdare?

Beth se uită la el seriosă. Gânditoare. Această intensitate și această schimbare bruscă de temperament făceau dificilă colaborarea cu Chance. Munca unui asistent al lui Chance era foarte pretențioasă. Și provocatoare. Păcat că Laura nu a considerat-o în acest fel. Își ridică mâinile cu palmele în sus.

-Îmi pare rău. Dar am să dau anunțul imediat.

-Mulțumesc. Porni către biroul lui și apoi se întoarse. Este atât de rău să lucrezi cu mine?

-Nu, răspunse ea cu blândețe, îngrozită de felul în care gâtul ei s-a strâns când a rostit aceste cuvinte. Nu, nu este. El zâmbi.

-Și, roșcato...

-Da?

-Nu te-am tachinat. Ai picioare superbe. Și apoi plecă. Beth se uită la ușa închisă timp de zece secunde înainte să-și fi dat seama că a încetat să mai respire.

Picioare. Chance zâmbi în timp ce trase după el ușa biroului. Într-adevăr, le are frumoase. Subțiri, puternice și frumos formate. De necrezut cum de nu le-a observat până acum. Își scutură capul. La naiba, este rușinos. Picioare de acest gen tind să creeze unui bărbat buna dispoziție. Și în ultima perioadă s-a comportat ca un urs. Nu este de mirare că Laura a plecat. Și încă două asistente înaintea ei.

Chance se apropie de birou, un obiect nu foarte mare, confecționat din sticlă. În toată încăperea predominau nuanțe neutre ca să nu se interfereze cu obiectele de artă plasate peste tot - unele piese cu culori strălucitoare, chiar șocante, altele în nuanțe subtile, sugestive. Se așază în spatele biroului și se uită în jur. Toate

obiectele de artă din această cameră proveneau din colecția sa personală, fiecare aparținând unui artist pe care nu numai că-l reprezenta, dar îl și descoperise.; își mută privirea de la o pictură la alta, zâmbind, cuprins de satisfacție. Îi plăcea să descopere și să lanseze noi talente. A început să se gândească la ele; aceste succese l-au ajutat să-și câștige o reputație în lumea artelor, ceea ce valora mult mai mult decât banii. Dar recunoștea că satisfacția pe care o resimțea însemna mai mult decât cele două aspecte. Plăcerea lui de a lansa un talent nou era mai mult personală, de moment. Chance își scutură capul. Poate se datora faptului că părinții lui au luptat atât de mult să se impună artistic, poate că îi plăcea deoarece l-a făcut...Ce?

Să simtă. Cuvântul i-a venit în minte și el ricana. Este ridicol.

Iritat de propria-i persoană și de șirul gândurilor, se ridică și începu să se plimbe neliniștit prin cameră. Își concentra atenția asupra Expoziției de vară ce se apropia și a necesității de a găsi un nou talent excepțional, dar nedescoperit. În fiecare an Expoziția de vară de la galeria lui din San Francisco servea drept mijloc de lansare a unui anonim în imperiul artelor. Numai că acum el nu găsisese talentul potrivit, în acest an totul a părut...mediocru.

Încruntându-se, Chance se opri și privi la un fascicul roșu, îndrăzneț, într-una din picturile sale preferate, fiind conștient de neliniștea care părea că nu-l părăsea niciodată. Sentimentul că un aspect important îi lipsește.

Ce ridicol, se gândi el din nou. Nimic nu-i lipsește.

Ducea o viață nemaipomenită, aproape perfectă. Era liber să facă tot ce-i plăcea, nu avea nici un fel de încurcături sentimentale. Avea și succesul financiar care-i permitea să facă numai ce-i trecea prin cap, fie legat de o femeie, fie să călătorească, fie să-și cumpere jucării de înaltă tehnologie.

O viață aproape perfectă, se gândi din nou, apoi scoase un sunet plin de dezgust.

Poate ar trebui să iasă. Se apropie din nou de biroul lui și de peretele din sticlă din spate în lumina strălucitoare. Să sune pe una dintre prietenele lui și să plece la San Francisco pentru weekend. Și-ar putea vizita galeria, să mai ia legătura cu unul, cu altul. N-a mai ieșit cu o femeie de când a rupt-o cu Gizelle. Sau era Monique care a cerut să-și aprofundeze legătura...sau altcineva?

Alese varianta altcineva. Așa făcea întotdeauna.

Când s-a întâmplat? Chance își puse această întrebare apropiindu-se de fereastră și de lumina soarelui din sudul Californiei care năvălea din plin prin ea. Acum opt săptămâni? Sau douăsprezece? Ce naiba se întâmplă cu el?

O mișcare de-afară îi atrase atenția. Un copil, râzând, fugi de lângă mama lui, după o minge mare, roșie, care sărea în fața lui.

Roșu.Beth.

Chance își scutură capul,gândindu-se cât de ușor roșește secretara lui.Și cât de drăguț.Zâmbi.Păr roșu,ochi albaștri și un ten ca frișca proaspătă.Cu pistrui.O mulțime.Se întrebă dacă are pistrui și în altă parte,nu numai pe față,așa cum s-a întrebat de mai multe ori dacă roșește peste tot la fel de delicios ca în obraji.

Bineînțeles nu va afla niciodată.Îl intriga deoarece era diferită față de femeile cu care se înconjura de obicei.Și deoarece simțea nevoia unei schimbări.

Recunoștea că asta-i lipsea.Era într-o stare proastă.

Își frecă partea laterală a nasului cu degetul arătător și simți cum gura lui formă un început de zâmbet.După Monique sau Gizelle,nu mai ținea minte care dintre ele,s-a gândit să o invite pe Beth.Ideea i-a venit într-o vineri după-amiază când ea își băgă capul pe ușa biroului lui să-i ureze noapte bună.Dorința s-a iscat atât de brusc și atât de puternic,încât a rămas uluit.

S-a debarasat cu greu de această dorință și i-a părut bine.O combinație cu o angajată era o mare greșeală,iar Beth Waters nu părea tipul de femeie pe care un bărbat să o invite fiindcă simțea nevoia unei schimbări de ritm.Femei de genul lui Beth Waters căutau altceva,o relație mai durabilă decât ceea ce el i-ar fi putut oferi.Afară,mama a ajuns copilul din urmă.Când l-a prins în brațe,mingea a alunecat din mâinile copilului și a fost luată și dusă de vânt.

-Chance?

Uluit,Chance se întoarce.Beth își băgase capul pe ușa biroului.Îi întâlni privirea și jenat,în mod straniu,i se păru că i-a ghicit gândurile.

-Da?

-Am bătut la ușă,dar nu mi-ai răspuns.

-Nu mă îndoiesc.Chance zâmbi.Ai dat anunțul?

-Da.Beth trase aer în piept.Și după aceea am dat un telefon la facultatea de artă a universității și am aranjat ca câțiva studenți din cursul superior să vină și să ajute la împachetat și despachetat obiectele de artă din camera din față.Vor veni după prânz.

-Ești angajata cea mai minunată.

-Nu fi atât de repezit.Le-am oferit doisprezece dolari pe oră.

-Credeam că minunile sunt gratuite.

-Nu în sudul Californiei.Ea râse și făcu câțiva pași spre ieșire.Voi supraveghea munca lor și voi avea grijă personal ca picturile să ajungă în stare bună la *Benton and Brothers Advertising*.

-Ce m-aș face fără tine? Beth roși brusc,iar el zâmbi.Roșcato,vorbesc serios.încântată,ea murmură.

-Mulțumesc.Chance simți cuvântul ca pe o lovitură de pumn în stomac,iar buzele ei care începeau să surâdă-ceva mai jos.Își zise că trebuie să se stăpânească.

-Am să te anunț când studenții vor sosi.

-În regulă.

-Mai ai nevoie de ceva înainte ca...

-Nu.

-Foarte bine.Atunci eu...

-Beth? Ea se opri.

-Da?

Dorința de a o invita la cină îi stătea pe vârful limbii.Amintindu-și însă ce fel de femeie este Beth Waters își înghiți cuvintele și murmură în schimb:

-Îți mulțumesc din nou.Și apoi ea plecă.

Chance reveni la fereastră.Mingea roșie dispăruse demult în marea albăstrime a cerului,dar,dintr-un motiv sau altul,Chance se trezi că,oricum,o caută.

-În atelierul tău,unde știam că te voi găsi.

Oprindu-se din lucru,Beth își ridică privirea de pe desenul din față.Bunica ei stătea în ușă,cu o expresie amuzată.

Beth își mută privirea de la bunica ei la ceas și rămase șocată văzând că este aproape nouă.Ultima dată când s-a uitat,ceasul indica șase și un sfert și încercă să dea uitării scena jenantă cu Chance.Dar nu cu prea mare succes.Chiar și-acum,când se gândea la ea,își imagină cum arăta în genunchi,căutând ceva în coșul de gunoi.Beth încercă să scape de această imagine,amintindu-și de bunica ei.Se încruntă plină de confuzie.Abia ieri Eva zurase la New York la o audiere pentru un rol într-un serial sentimental.

-Când te-ai întors?

Femeia mai în vârstă își făcu o intrare dramatică în cameră.

-În această după-amiază.Beth puse culorile înapoi în cutie,apoi se întoarse către bunica ei.

-Și cum a mers?

-Foarte bine.De fapt splendid.Eva se aplecă adânc,de parcă ar fi avut în față un public care o adora.Competiția este între mine și o altă actriță și cu toate că impresarul meu m-a avertizat că producătorii vor decide,eu am fost mult mai bună.

-O,Eva! Beth sări în sus și-și îmbrățișa bunica.Sunt atât de bucuroasă.Meriți să primești acest rol,ai muncit atât de greu.Eva o îmbrățișa și ea râzând.

-N-aș fi putut s-o fac fără tine.Cu un gest de bunică ce nu-i era caracteristic, șterse o pată de vopsea de pe obrazul lui Beth.Dacă nu mi-ai fi împrumutat banii de drum...Beth o opri.

-Nu face nimic.

-Nimic a reprezentat toate economiile tale.Vocea adâncă a Evei deveni și mai profundă.Banii tăi pentru zilele negre.Beth râse.

-Mai am optsprezece dolari și cincizeci și trei de cenți.În plus,nu-mi spuneai tu întotdeauna că banii pentru zilele negre sunt numai pentru cei care-și țin socoteala banilor?

-De exemplu,tatăl tău.Eva fu cuprinsă de un fior de dezaprobare dramatică, dispărându-i orice urmă de sentimentalism.Beth își scutură capul.

-Tata este contabil.Și acum vom schimba subiectul.

-Întotdeauna faci asta.

-Tu n-ai face-o?

Eva fornăi,apoi se apropie de șevaletul lui Beth și se uită la ceea ce lucra.

-O schiță nouă?

-Ai văzut-o? întrebă Beth,aproape cu timiditate.

-Este extraordinară!

Beth zâmbi,obișnuită cu exagerările Evei,mai ales când era vorba de lucrările ei de artă.

-Și eu cred că este ceva mai special.Nu știu cum,dar întreaga serie m-a prins.

Sunt aproape emoționată.Știu că pare o prostie,dar parcă ar fi o vrajă.De parcă am reușit să o invoc de undeva,din afară.

-Tu știi,murmură bunica ei,netezindu-și o buclă căruntă.Mă gândesc,de ce nu-l rogi pe șeful tău să vină și să arunce o privire la lucrările tale? A lansat atâția artiști.Am auzit că instinctul nu l-a înșelat până acum niciodată și,dacă el crede că ai talent,are dreptate.

-Nu,răspunse Beth repede,speriată la ideea că trebuie să-și împartă cu cineva arta.Este prea devreme.Nu sunt încă pregătită.Bunica ei scoase imediat o exclamație de nerăbdare.

-N-ai să fii niciodată descoperită dacă-ți ții lucrările ascunse aici!

-Nu vreau să fiu descoperită,răspunse Beth.Vreau numai...

-Să-ți petreci viața pictând tablouri pe care nu le va vedea niciodată nimeni, adăugă Eva.Obrajii lui Beth s-au colorat și-și ridică hotărâtă bărbia.

-Mă ocup de pictură fiindcă simt nevoia.Este aici în mine,spuse ea cu blândețe, apăsându-și pieptul cu mâinile.Așa sunt eu.N-o fac fiindcă am un talent deosebit sau o viziune măreață pe care să o prezint lumii.

-Dar dacă o ai? o contrazise bunica ei.Ce-ar fi dacă...

-Ești bunica mea.Trebuie să ai încredere în mine.

Ea și bunica ei nu se înțelegeau niciodată când venea vorba despre acest lucru.Ironia soartei.Părinții ei nu au crezut niciodată că ar avea talent și nu au înțeles nevoia ei de a crea; bunica ei credea în ea,dar nu înțelegea teama ei de a împărți cu lumea acest lucru care-i aparținea.

Mult timp după ce bunica ei a plecat,Beth a stat să reflecteze asupra a ceea ce i-a spus femeia mai în vârstă.Oare bunica ei are dreptate? își va petrece viața pictând tablouri pe care nu le va vedea nimeni? Oare asta-și dorea?

Nu.Dar alternativa-să arate și să-și împartă lucrările-o îngrozea,l-au revenit toate amintirile încercărilor ei de a ieși în față și toate momentele când a fost respinsă.

Să-i arate lucrările lui Chance? Să-l roage să-și spună părerea?

Beth își scutură capul,sufocată.Nu.În nici un caz.Era cine era.Desigur,uneori visa să fie curajoasă,mai asemănătoare cu bunica ei atât de libertină.Uneori chiar își imagina că este descoperită.Dar acestea erau visuri.Ea era Beth cea sfioasă, cea timidă.Liniștită,rezervată,precaută.Numai un prost ar putea pretinde să fie ceea ce nu este.

CAPITOLUL 2

A doua zi de dimineață,Chance urmărea căscând cum cafeaua din filtru picura în ibric.Cu o seară înainte a lucrat până târziu și acum,când era abia opt,venise de o oră la *Art One*.

Nici vorbă să poată pleca din oraș în week-end,se gândi frecându-și obrazii proaspăt bărbieriți.Nu putea ajunge acasă la timp să doarmă ca lumea.Găsirea unei noi asistente devenea o prioritate.Dacă nu,urma să-și mute un pat în birou.

Chance căscă din nou,își turnă o ceașcă din cafeaua neagră,tare,și se întoarse în biroul lui.Trebuia să sune societatea de asigurări pentru obiectul care s-a deteriorat ieri,în timpul transportului.Ținând cont de seriozitatea accidentului, puteau să se considere norocoși că nu s-au stricat decât sticla de la tablou și cadrul din stejar lustruit.După aceea,va trebui să ia legătura cu artistul care...

Chance s-a întrerupt din meditație,observând deodată că nu mai era singur.Beth stătea la biroul ei la recepție și se apleca să se privească într-o oglinjoară în timp ce-și împletea părul într-o coadă.Degetele i se mișcau repede,prinzând cu putere șuvițele rebele.Părul său,ondulat,chiar creț,părea moale și fin ca al unui înger neascultător.Se întreba oare ce-ar simți dacă ar mângâia aceste șuvițe.

Uitând de oboseală,își plimbă privirea peste restul corpului ei.Beth Waters era...drăgălașă.Își scutură capul zâmbind.O grămadă de femei ar fi detestat acest

epitet-la naiba,poate și Beth.Dar cu fața ei băiețoasă,în formă de inimă,cu năsulul cârn și cu grămada de pistrui,epitetul i se potrivea.

Cu excepția gurii.Blândă și plină,având culoarea vinului roșu,dulce,buzele sale îți aminteau o mulțime de alte epitețe,dar cuvântul „drăgălaș” nu figura printre ele.Promițătoare.Senzuală.Care te zăpăcește.

Privirea îi rămase ațintită asupra ei și stomacul i se încorda.Oare aceste buze erau tot atât de excitante pe cât arătau?

Dându-și seama de direcția gândurilor lui,Chance se încruntă și-și mută privirea de la buzele ei.Îmbrăcămintea ei era sobră,o bluză albă cu mâneci scurte cu un gulerăș încrețit,o jachetă bleumarin așezată pe spătarul scaunului și,după cât putea ghici,o fustă bleumarin,bineînțeleș lungă.Fardul și bijuteriile erau tot atât de simple ca și îmbrăcămintea ei.

Simplă.Obișnuită.Timidă.Adjectivele se potriveau imaginii ei; nimic din comportamentul ei nu sugera o altă femeie decât cea pe care o avea în fața ochilor.Dar...ceva nu se potrivea.Poate părul,mai închis la culoare decât morcovul,dar nu chiar castaniu-roșcat,sau graba cu care obrazii ei se roșeau.

Foc.Exista în ea; era sigur de acest lucru.Apele liniștite sapă adânc.

Chance râse în sinea lui,atât din cauza clișeului,cât și a proverbului.Și a imaginației lui.Beth Waters era exact femeia care părea să fie.Într-adevăr,avea nevoie de o asistentă nouă..Făcu un pas în direcția ei.

-Bună dimineața.Beth își ridică brusc capul,uluită.Chance se uită în spate,apoi la persoana lui.

-Mi-au crescut coarne sau ceva în genul ăsta? Ea clipi.

-Nu,dar nu m-am așteptat să te văd atât de devreme.El râse.

-Până nu-mi găsesc o nouă asistentă,mi-e teamă că pentru mine va fi dimineața devreme și seara târziu.Se apropie de biroul ei,apoi se sprijini de un colț.Voi fi un băiat foarte plictisitor.Beth înghiți-cu greu.Niște mătuși nemăritate erau plictisitoare.Chance Michaels nu putea fi plictisitor chiar dacă viața lui ar fi depins de acest lucru.Simțind cum sângele îi pulsează nebunește prin vene,îl întrebă,aparent calmă:

-Pot să te ajut cu ceva?

-Nu.Se aplecă spre ea,întrebându-se dacă pielea ei era tot atât de mătăsoasă pe cât părea.Ce părere ai despre mine,domnișoară Waters? o tachina,ridicându-și sprâncenele.Ai vrea s-o împărtășești?

-Cred că renunț.Își încrucișa mâinile peste scrisoarea-lanț,sperând că n-o va observa.Pot să-ți fac o cafea?

Chance își luă ceașca,apoi bău o înghițitură,studiind-o peste marginea câinii.

Părea ca un copil prins asupra unui fapt nepermis.

-Ce te aduce aici atât de devreme?

-Nimic special.În clipa în care cuvintele i-au ieșit din gură își blestemă răspunsul vinovat.Doar să ajung din urmă niște...probleme.

Își lăsa privirea în jos spre biroul din fața ei apoi,de parcă și-ar fi dat seama ce face,își ridică repede ochii spre el.Chance se abținu să nu scoată vreun sunet de apreciere.Își dă seama oare cât de nevinovați îi sunt ochii? Și cât de atrăgătoare este lipsa ei de sofisticare? Indică hârtia din fața ei.

-Ce-i asta?

-Ce anume?

-Asta.Prinse colțul hârtiei și o trase de sub mâinile ei încrucișate,apoi trecu în revistă cu privirea conținutul.O scrisoare-lanț? Beth i-o smulse din mână.

-Exact.

-Și te preocupă,nu-i așa? Ea se uită furioasă la el.

-Nu cred că ți-am cerut părerea.

-Hei! Chance își ridică mâinile.Nici eu nu vreau să fiu călcat de un autobuz.Este un lucru care te poate speria.Beth dădu drumul la respirația pe care și-a ținut-o.

-N-ai nimic de lucru?

-Foarte mult.Dar mă distrez mult mai bine dacă stau aici de vorbă cu tine.

Ea încercă să se uite din nou furioasă la el,dar Chance indică doar cu degetul maldărul de hârtii de pe biroul ei.

-N-a venit încă poșta? Știa foarte bine că nu.

-Nici măcar nu mă voi obosi să-ți răspund,spuse Beth.

-Nici o scrisoare.El zâmbi.Foarte bine,dar vreun telefon? Văzând expresia ei începu să râdă.Bine,bine,te las.Făcu un pas,apoi se opri văzând marginea unei hârtii cu culori strălucitoare ieșind de sub teancul de foi albe de pe biroul lui Beth.Ce-i asta?

Schițele ei.Beth le privi îngrozită.Împreună cu scrisoarea-lanț înghesuite într-un dosar pe care-l luase de dimineață cu ea.Nu avea de gând să le scoată,voia să le pună înapoi în sacoșă după ce termina cu cititul scrisorii.

Acum Chance le-a văzut.Cu gura uscată și sângele zvâcnindu-i în cap,Beth urmări cum Chance scoate schițele și le studiază.I-a trebuit întreaga ei stăpânire de sine să nu i le smulgă din mâini.

O secundă se transformă în două,apoi au devenit minute.Lui Beth i se păreau ani, chiar secole.Tăcerea care s-a lăsat între ei devenise asurzitoare,ea dorea ca el să spună ceva,orice.

-Ale cui sunt? întrebă el până la urmă.

Beth își umezi buzele.Nici un cuvânt de apreciere,nici o opinie.Simți o durere în piept; fiecare respirație o tăia.

-Acestea?

-Da.Chance zâmbi și ridică desenele.Acestea.Se opri,zâmbetul începând să-i dispară.Beth? S-a întâmplat ceva?

-Nu.Sunt schițele surorii mele,răspunse repede,cuvintele ieșindu-i din gură înainte de a le putea opri.Sora mea...Liza.

-Liza,repeta Chance de parcă încerca rezonanța numelui.

-Da.Le-am luat cu mine din greșeală.Beth întinse mâna după desene.Se va supăra dacă va afla că sunt la mine.Ignorând mâna întinsă,Chance continuă să studieze desenele.Își încruntă sprâncenele.

-N-am știut că ai o soră și care mai este și artistă.

-N-am avut niciodată prilejul să vorbesc despre ea.

Dumnezeule,în ce bucluc s-a băgat? Și cum o să iasă din el?

-Până acum,murmură el,lăsându-și din nou privirea în jos la desene.

Oare ce crede despre ele? se întrebă Beth,dorind fie să le lase din mână,fie să spună ceva.Orice.Dar el continua să studieze schițele în tăcere.

Beth își încrucișa brațele pe piept.

-Nu ne asemănăm deloc,spuse ea nervoasă,simțind nevoia să întrerupă tăcerea.

Ea...vreau să spun Liza,este curajoasă și extravertită.Un caracter puternic.

-Ca bunica ta.Beth se încruntă,uitând pentru o clipă că el a întâlnit-o pe Eva,că bunica ei se vedea uneori cu unul dintre artiștii descoperiți de el,ale cărui opere se vindeau cel mai bine.

-Da,spuse până la urmă.Dar eu mă asemăn mai mult cu mama mea...adică a noastră.Se străduia să se abțină să nu-i smulgă schițele și să le înghesuie înapoi în dosar.Ce stupizenie.De ce nu a controlat dimineața,înainte de a pleca,ce era în el?

-Sunt schițe?

-Da.Pentru picturi.

-Hmm.Își aplecă într-o parte capul și ea își ținu respirația.Știi în general cu ce lucrează?

-Cu de toate.Mai ales culori acrilice,uneori și xerografie și grafit.Depinde de dispoziție.Acum a început să picteze și în ulei.El dădu din cap fără să comenteze.

-Dimensiunile?

-Mari.Un metru douăzeci pe un metru optzeci.Uneori mai mari,uneori mai mici.Chance lasă schițele pe birou.

-Au o adâncime reușită.Adâncime.Inima lui Beth făcu un salt.Crede că au adâncime.Dacă Chance Michaels crede că au adâncime,înseamnă că nu este o ratată; părinții ei au greșit.Răsuflă ușurată cu o grabă plină de emoție.

-Încearcă să prezinte,prin intermediu! culorilor,forme și transparenței,ceva din condiția umană.Cu mâinile tremurătoare,Beth indică o zonă a uneia din schițe. Juxtapunând acest element greu,întunecos cu cel luminos,colorat,își imaginează prin pictură marele act de echilibrare a lumii.Știi-dragoste și ură,înstrăinare și apropiere.Suntem cu toții umani și aparținem cu toții aceleiași familii,dar atât de des trăim într-o stare de separare.Beth își ridică privirea spre el și observă că o privea mirat.

-Voi două trebuie să fiți foarte apropiate,murmură el.

-De ce spui asta?

-Îi cunoști atât de bine lucrările.Puține persoane înrudite sunt atât de implicate în expresia creatoare a celeilalte.Beth se uită o clipă la el,dându-și seama îngrozită cât de încurcată a devenit situația.

-Sunt...foarte apropiată de Liza.Cel puțin aceasta nu era o invenție totală.Nu putea fi mai apropiată decât era.

-Și-ți plac lucrările ei?

-Da,îmi plac.Chance își aplecă într-o parte capul și părul lui închis îi căzu pe frunte.

-Mă întrebam întotdeauna cum e să ai un frate sau o soră.Părea că așteaptă un răspuns,așa că ea îi zâmbi larg.

-E bine.Chance se pregăti să plece.

-Poate într-o zi mă voi întâlni cu Liza.Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu ea despre picturile ei.

-Nu! Văzându-i expresia,Beth și-a dres vocea.Vreau să spun că nu prea este posibil.Este foarte mult timp plecată.Chiar și-acum...se află într-o excursie cu bicicleta în munți.

-Într-adevăr? Și care? Beth îl privi întrebătoare.

-Cum care? El îi zâmbi și-și scutură capul.

-Munți,Beth.

-O! Beth se opri,încercând să-și aducă a-minte care sunt munții unde oamenii se duc să facă excursii cu bicicleta.Luă o hotărâre.Munții Stâncoși.El își ridică sprâncenele.

-Este îndrăzneată.După ce plecă,Beth se uită în jos,furioasă,la scrisoarea-lanț.De groază.Acum șeful ei crede că are o soră.O soră pe care vrea să o întâlnească. Dacă ieri ar fi lăsat scrisoarea la gunoi,nu s-ar afla în această încurcătură.

Fără îndoială Eva ar găsi întreaga situație amuzantă. Mormăind o înjurătură, Beth rupse scrisoarea în două și o aruncă în coș. De această dată va rămâne acolo. În plus, nu credea că putea fi mai ghinionistă, decât acum.

Trei zile mai târziu și-a dat seama că a greșit.; Putea fi mai ghinionistă. Mult mai ghinionistă. Aproape plângând, își sprijini capul pe volan, încercând să ignore vacarmul provocat de claxoanele mașinilor blocate în spatele ei.

Până în această dimineață, valul de ghinioane ar fi putut fi considerat doar o undă de neplăceri iritante. Apoi, domnul Willy, peștișorul ei de aur a murit, curentul și apa i-au fost oprite deoarece bătrâna doamnă Beaver de la etajul de jos, cam nebună, i-a luat din nou corespondența în care se găseau facturile. Iar acum mașina ei veche s-a stricat și era imobilizată pe autostrada Santa Ana, într-un trafic dens. Până la urmă a reușit să ajungă la un service. Acolo a aflat de la mecanic că repararea mașinii ei vechi ar costa-o mai mult decât prețul mașinii.

Lăsată să decidă-să trăiască în sudul Californiei fără mașină sau să ia un împrumut și să cumpere una într-o stare mai proastă decât cea care tocmai și-a dat duhul, Beth a ales sărăcia financiară și roțile.

Epuizată de chinul prin care a trecut, ajunse la parcare de lângă clădirea din stuc roz în care se găsea apartamentul ei. Doamna Beaver, încă în capotul ei înflorat și în papuci, era în fața casei, udând mușcatele. Femeia se opri și o privi uluită de parcă ar fi fost o necunoscută.

-Mașină nouă, strigă Beth, ieșind din ea. Cea veche și-a dat duhul azi-dimineață pe autostradă. Vecina ei o privea în continuare. Beth își dresе vocea în timp ce traversa drumul spre ea.

-Doamnă Beaver, s-a întâmplat ceva?

-Credeam că te-ai mutat.

-Să mă mut? Beth își scutură capul și-și puse geanta pe umăr. Nu. M-am dus numai la lucru.

-Atunci cine s-a mutat?

Neînțelegând această nouă invenție a lui Gretchen Beaver, Beth începu să se apropie de scările din față.

-Îmi pare rău, nu știu. Ajunse la scări și apucă bara de parcare ar fi fost un colac de salvare.

-Ne vedem mai târziu, doamnă Beaver. Făcând un ultim semn cu mâna, Beth intră în clădire. Cu cheile în mână fugi pe scări. Se opri brusc sus, inima bătându-i neplăcut în piept. Ușa apartamentului ei era întredeschisă și lumina se strecura din deschizătură în holul destul de întunecos. Știa că de dimineață a închis ușa.

Strângând cheile între degete, Beth făcu un pas precaut spre ușă. Apoi încă unul. Când ajunse, o împinse încet. Inima ei se opri, apoi începu să bată într-un ritm rapid. A fost jefuită. Încrucișându-și brațele pe piept, Beth intră în apartamentul ei acum gol, oprindu-se chiar în mijlocul camerei de zi fără mobile.

-Ți-am spus că te-ai mutat.

Uluită, Beth trase aer în piept și se întoarse. Vecina ei stătea în prag, ținând în mâna dreaptă stropitoarea udă. Beth încercă să se calmeze.

-Doamnă Beaver, unde ai fost când acest lucru s-a întâmplat? I-ai văzut pe hoți? Doamna Beaver se încruntă.

-N-am văzut hoți. Erau cărauși. Au venit azi-dimineață.

-Azi-dimineață, repetă Beth amețită. Când?

-Nu știu. Devreme. Vecina ei se uită în jur. Mi-au lăsat o carte de vizită.

Femeia mai bătrână căută în buzunar și i-o înmână. Pe cartea de vizită scria:

„*Serviciul de mutat mobilier al lui Trusty. Ne mișcăm repede!*” Într-adevăr.

-Doamnă Beaver... Gretchen, trebuie să pleci. Beth o luă pe femeie de braț și o conduse la ușă. Acum nu este momentul potrivit. De fapt este momentul cel mai nepotrivit. Vom vorbi... mai târziu. Mult, mult mai târziu.

După ce o asigură din nou că nu intenționează să se mute, Beth închise ușa și, cu degete tremurătoare, trase yala și puse lanțul.

Întorcându-se, se sprijini pe ușă și câteva clipe își privi apartamentul gol. Începu să tremure de frig și se strânse cu brațele. Ce se va face? Nu trebuia să controleze polița de asigurare ca să știe că a dat de dracu. Ultima dată când polița ei a expirat a renunțat la întreaga asigurare cu excepția... atelierului.

Fu cuprinsă de panică și alerga prin camera de zi până în fundul apartamentului. Dumnezeu, ce se va face dacă i-au luat picturile? Deschise larg ușa atelierului, apoi se opri, cuprinsă de zeci de emoții, printre care ușurarea n-a fost cea mai importantă. Hoții nu s-au atins de atelier, i-au luat canapeaua de mâna a treia și televizorul ei alb-negru vechi de zece ani, dar nu au vrut creațiile ei. Chiar și hoții de rând sunt critici de artă, se gândi Beth, începând să râdă isteric.

Cedând râsului, râse până când acesta s-a transformat în plâns. Numai după ce plânse de nu mai putu, își dădu seama ce s-a întâmplat-scrisoarea, a rupt lanțul.

Trebuie să se întoarcă. Etichetându-se drept o idioată superstițioasă, își apucă poșeta și cheile și se îndreptă către *Art One*.

Chance ajunse în micul parcaj păzit aparținând în exclusivitate personalului firmei *Art One* și își parcă mașina alături de una ce părea destul de veche. Se uită la ea și se încruntă. În afară de el parcajul era utilizat de cele două angajate:

Virginia, administratoarea și contabilă biroului care avea un *Volvo sedan* și Beth, cu un autoturism de un tip mai vechi. Această mașină îi era complet necunoscută.

La naiba. Chance strânse puternic volanul. A mai fost jefuit de două ori și prima dată, hoții-niște morfinomani, au căutat droguri. Au confundat *Art One* cu farmacia veterinară de alături. De ambele dați hoții au produs daune inestimabile operelor de artă în căutările lor frenetice după valori pe care le puteau înțelege.

Distrugerea fără sens i-a făcut rău.

Își îngustă ochii, uitându-se la geamurile biroului. Era întunecoasă, în afara unei lumini blânde care se strecura de undeva de dinăuntru.

De această dată nu se va lăsa, se gândi el, devenind brusc furios. De această dată îi va prinde pe nemernici asupra faptului împlinit. Luându-și telefonul celular, sună la 911 și informează poliția despre hoți. Apoi, în loc să aștepte așa cum i s-a ordonat, coborî din mașină. N-o să stea liniștit în timp ce hoții îi caută prin birou și distrug opere de artă de neînlocuit. În nici un caz.

Închise încet portiera și se strecură spre intrarea din spate a biroului, mormăind o înjurătură când văzu lumina verde a alarmei. Hoții au reușit să intre în pofida instalației antifurt. Din nou. Care este utilitatea acestui sistem blestemat dacă nu ajută la îndepărtarea criminalilor?

Păși încet înăuntru și caută prima armă la îndemână. Strânse printre degete o sculptură mică, cilindrică, ce purta denumirea de Pasăre postmodernă în zbor, simțind răceala și netezimea bronzului șiefuit.

Chance prinse mai bine obiectul. De la obiect de artă la instrument brutal-spera ca artistul să aibă simțul umorului. Zâmbi acru. Și din negustor de obiecte de artă în spărgător de capete. Foarte drăguț.

Înainte de a-l vedea pe intrus, Chance îl auzi. Nenorocitul era în zona de recepție, umblând la biroul lui Beth. Fără să se facă văzut și cu o voce care, spera el, suna mai feroce decât o simțea, Chance strigă:

-Așează-te în genunchi și pune-ți mâinile la ceafă. Și înainte de a te gândi că poți face ceva, te avertizez că sunt înarmat și gata să-mi folosesc arma. Chance auzi o răsuflare. Am chemat poliția. Vor fi aici din clipă-n clipă. Pungașul scânci, apoi spuse ceva care părea să fie:

-Nu trage. Chance se încruntă. Intrusul era...o femeie? Merse tiptil până după colț, încercând să vadă în întunericul camerei. Făcu încă un pas către intrus, cu sculptura pregătită. Scâncetul se auzi din nou, urmat de o șoaptă pe care n-o înțelegea. Dar vocea părea cunoscută. De fapt părea a fi...

-Beth? întrebă, lăsând în jos brațul. Beth, tu ești?

Considera șoapta drept un răspuns afirmativ,ajunse imediat lângă ea.Beth tocmai își ridică privirea spre el,stând în genunchi și cu mâinile la ceafă.El înjură,o ajută să se ridice,apoi înjură din nou.Palidă și tremurând,era evident speriată de moarte.Simțindu-se în același timp monstru și idiot,o strânse la piept.

-Beth,îmi pare rău,murmură el,mângâindu-i părul și dându-și seama că era atât de moale pe cât își imaginase.Ți-am văzut mașina și n-am recunoscut-o.Am mai fost jefuiți și nu m-am putut gândi decât...Ea tot nu scotea nici un sunet și vocea lui se pierdu.Beth,mă simt ca un tâmpit.Te rog,spune ceva.Cel puțin dă-mi de înțeleles că ești bi...

-Nenorocitul,dă-i drumul femeii.Și mâinile sus!

CAPITOLUL 3

A durat cinci minute până când au reușit să convingă poliția că Chance nu era hoțul.Apoi încă cinci să o asigure că nu s-a comis nici o crimă.În tot acest timp Chance o ținu îmbrățișată.Desprinde-te din brațele lui,își spuse ea.Dar chiar dacă creierul ei îi dădu comanda,Beth își ascunse capul în scobitura dintre umărul și gâtul lui,ținându-și mâinile pe pieptul lui.Răsuflă profund.Simțea mirosul lui de săpun și transpirație și de piele de la haina pe care o purta; sub palma ei inima lui bătea puternic și sigur.Combinația a amețit-o și pentru o fracțiune de secundă se strânse mai mult în el,simțindu-i din nou mirosul și permițându-și această plăcere,deoarece își dădea seama că,mai mult ca sigur,niciodată nu va mai fi atât de aproape de el.

-Beth...scumpa mea,te simți bine? Scumpa mea.Neîndoielnic,ar folosi aceste cuvinte de mângâiere pentru orice persoană de sex feminin care i s-ar prăbuși în brațe,dar,cu toate acestea,o făcea să se simtă mai specială,să aibă impresia că pentru el ea însemna ceva deosebit.Etichetându-se idioată,Beth zâmbi slab.

-Acum sunt bine.Mulțumesc.

-Ești sigură? O strânse mai puternic în brațe,încă tremuri.

Dându-i drumul,Beth se dădu cu regret înapoi.

-A fost o zi lungă.

-Și o noapte plină de emoții.Chance râse cu blândețe și-i aranja câteva bucle.

Cum putem s-o mai repetăm? Și-a uitat degetele în părul ei; Beth observă că pulsul îi devine neregulat.Își lăsă ochii în jos.

-Nu-mi pot...imagina,spuse ea,încercând să pară indiferentă,dar reușind numai să rămână cu respirația tăiată.

-Chiar nu poți? Întrebă Chance,părând aproape că vorbește cu sine și urmărind cu degetul conturul pomeților ei.

La atingerea lui, Beth se cutremură, numindu-se în sinea ei o mincinoasă.

Își putea imagina destul de viu și până la cele mai mici detalii. Deși el nu va fi interesat de o femeie ca ea, imaginația îi putea descrie exact ce s-ar fi putut întâmpla între ei. Chance își lăsă mâna în jos și se îndepărtă.

-Cred că ar fi mai bine să plecăm. Arată spre ușa biroului. Să-mi iau servieta, apoi te conduc. Beth și-a dat seama că nu s-a mișcat, că se mai uita la el, așa că se întoarse repede către propriul birou, manifestând un mare interes pentru a face ordine. Cum a putut să se comporte așa? se întrebă, gata-gata să plângă. El era preocupat de starea ei, iar ea, practic, i s-a aruncat în brațe. Ar fi chiar nostim dacă nu ar dura-o atât de tare-mica secretară modestă îl cucerește pe șeful ei splendid. Nu putea fi mai banal chiar dacă s-ar fi apucat să scrie un scenariu.

Și toate acestea din cauza acelei stupide scrisori-lanț.

Beth suspină când se uită la biroul ei haotic. Scrisoarea nu mai exista demult.

Partea ei rațională știuse chiar înainte de a fi alergat aici. Din nefericire, nu era în situația de a da ascultare rațiunii. Auzind-o suspinând, Chance se opri în ușa biroului lui și se întoarse la ea. Lampa de masă crease un fundal luminos profilului ei, transformându-i părul într-o aureolă de foc, împlânzindu-i și mai mult trăsăturile delicate. O privi dintr-o parte. Părea mică, pierdută și...tristă. Simți că i se răsucesce ceva în apropierea inimii. Deodată ar fi dorit să o ia din nou în brațe. Ar fi dorit să o țină, să o mângâie până când ea va uita totul în afară de el.

Ar fi dorit să facă dragoste cu ea. Chance trase profund aer în piept. Cum naiba s-au îndepărtat atât de mult gândurile lui de realitate? Beth Waters era o femeie care avea nevoie de un angajament afectiv din partea unui bărbat. Și asta era lucrul pe care nu i-l va putea oferi niciodată. Nici ei, nici unei alte femei.

Oboseala probabil că îi juca feste bunului său simț. Nu poate fi altceva.

Cu siguranță. El și Beth au trecut împreună tocmai acum printr-o experiență extraordinară, chiar cumplită. Aceasta a adus la suprafață trăsăturile lor de Tarzan și Jane. Peste o oră totul va reveni la normal și el se va întreba de ce a ajuns într-o astfel de stare.

-Beth? Ea îl privi, cu ochi mari și vulnerabili. Simți o durere în același loc ca mai înainte și înjura în sinea lui. Tarzan și Jane, își aminti.

-Ai găsit lucrul pentru care ai venit? o întrebă, încercând să aibă o voce indiferentă. Ea își scutură capul.

-Nu, dar mă voi descurca.

-Poate aș reuși să te ajut? Hai să vedem ce puteai să cauți? Hmmm...Își sprijini capul cu mâna, apoi își închise ochii. Suntem în sudul Californiei, așa că...puterile

mele psihice îmi spun că-ți cauți globul de cristal.Nu,nu...cauți cartea de bucate macrobiotică.Stai...O privi și observă satisfăcut că i-au dispărut toate urmele de vulnerabilitate-găsi că rezista cu greu vulnerabilității ei.

-Îți cauți puiul de gecko? Se pare că în același timp este și mascota ta aducătoare de noroc.Beth începu să râdă,simțind prin toate fibrele ei că mai rău decât atât nu va putea fi.

-Ar trebui să-ți faci din asta un mijloc de a-ți câștiga existența.

-Din ce? Chance veni lângă ea,A bucurându-se de sunetul cristalin al râsului ei.Îi amintea de clopotele instalate pe terasa vilei lui de pe plajă.Comicăria sau ghicitul gândurilor?

-Amândouă.Își scutură capul zâmbind.Și fii atent pe unde calci.N-aș vrea să-l strivești pe Alfred.

-Alfred.Îmi place numele.Foarte demn.Se opri lângă ea.Ești gata?

Beth dădu din cap și amândoi s-au îndreptat spre ușă.Ea se uită la el cu coada ochiului.Îi datora o explicație pentru prezența ei în seara asta la birou.Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca el să se întrebe mai târziu dacă nu cumva a venit aici pentru ceva necurat.Dar nu voia să-i spună că întregul circ isteric s-a datorat scrisorii-lanț pentru care a tachinat-o cu o zi înainte.I-a mai rămas ceva demnitate.Și dacă trebuia să mintă,măcar să aleagă o minciună deja rostită.

-Am venit după schițele Lizei,murmură ea,evitându-i privirea.A început să lucreze...și avea nevoie de ele.

-Schițele? Chance se opri și se întoarse către ea cu o expresie de scuză întipărită pe față.Sunt vinovat.Beth îl privi cu gura căscată.

-Poftim?

-Sunt la mine.Zâmbi și o bătu ușor pe bărbie cu degetul arătător.Vezi că-ți intră muște-n gură.Stai că sunt pe masa mea.Beth își închise gura și îl urmări cum se întorcea înapoi în biroul lui.Schițele sunt la Chance?

Credea că sunt la ea,le știa în dosarul ei.Oare ieri nu le pusese înapoi? Nu putea să-și amintească.Chance reveni cu schițele și i le dădu.

-Te rog transmite-i Lizei scuzele mele.Am uitat că sunt la mine.

Beth se uită la plic,apoi din nou la el.Ar fi vrut să-l întrebe de ce au fost la el,ar fi vrut atât de mult,întrebarea o ardea pe vârful limbii.Precis că el își dădea seama că era curioasă,precis putea citi întrebarea în ochii ei.

Dar nu i-a dat nici un fel de explicații.Chance își înclină capul.

-Hai să plecăm.Înghițind întrebarea și recunoscându-și lașitatea,Beth îl urmă,cu plicul în care se găseau schițele ei.Fără să scoată vreun cuvânt,traversară parcajul unde se găseau parcate mașinile lor,una lângă alta.

-Împrumutată sau nouă? întrebă Chance când s-au oprit lângă mașina ei.Ea își căută cheile.

-Este a mea pe de-a-ntregul.El o privi,studiindu-i trăsăturile feței.Ea își ridică privirea; ochii lor s-au întâlnit și au rămas așa,Simți un fior prin șira spinării.Își spuse că este o proastă.

-Ei bine...murmură ea,dregându-și vocea...

-Ei bine,repeta Chance,băgându-și mâinile în buzunare.A fost nostim.

-Nostim,repeta ea,știind că vorbele lui nu însemnau nimic,dar simțindu-le ca o lovitură în stomac.Oare cum face? se întrebă ea.Oare cum face ca ea să se simtă stângace și conștientă de farmecul lui și cuprinsă de emoție,și toate în același timp,numai uitându-se la ea?

Chance îi luă cheile din mână și deschise portiera.Ea se strecură la volan,dorind să se îndepărteze de el.El se aplecă și-i dădu cheile.

-Cred că urmează să ne spunem noapte bună.

-Cred că da,murmură ea cu vocea gâtuită.

-Să conduci cu grijă.

-Da.Dar Chance nu plecă.Beth înghiți,simțindu-și deodată gura uscată ca într-un deșert.Doamne Dumnezeule,n-ar trebui să se gândească la ceea ce se gândea acum.De exemplu,cum i-ar simți buzele pe buzele ei,ce-ar simți dacă mâinile lui i-ar mângâia trupul.Dar se gândea.Gânduri destul de îndrăznețe pentru ultima virgină supraviețuitoare din America de Nord.

A venit timpul să se întoarcă acasă.Cu cât mai repede,cu atât mai bine.

-Weekend plăcut,îi spuse în grabă întorcând cheia în contact.

Nimic.

Nu se poate,își spuse și mâinile au început să-i tremure.Nici măcar ghinionul nu poate dura chiar atât de mult.Trăgând aer în piept,încercă din nou.Tot nimic.

După ce încercă de mai multe ori fără noroc,Beth își sprijini fruntea pe volan.Ei bine,trebuia să recunoască,era o femeie blestemată.Și dacă se îndeplinește „altminteri” din scrisoare,va fi în orice clipă călcată de un autobuz.

Se uită la Chance.

-Mai bine pleacă de-aici,n-aș vrea să fii rănit de resturi.

-Resturi?

-De la accident.O să mă calce un autobuz.Stai,parcă aud unul venind.

Chance începu să râdă și deschise ușa mașinii.

-Lasă-mă să încerc eu.Beth suspină.

-Dacă ai ști prin ce-am trecut toată ziua,ți-ai da seama că este inutil.Această mașină n-o să pornească.

-Nu se știe niciodată.

-Foarte bine,fii optimist.Dădu din umeri și coborî ca el să se poată așeza în locul ei.Chance încercă să pornească mașina,dar fără succes.După vreo două minute ieși din mașină.

-Ei bine,cheamă un mecanic,apoi te voi duce acasă.

Beth scoase un sunet plin de dezgust și frustrare și-și acoperi fața cu mâinile.

-Credeam că în această noapte nu mi se va mai putea întâmpla nimic mai rău.Se uită la el printre degete.Am greșit.Și acum,sunt atât de supărată,încât îmi vine să urlu.

-Ți-aș spune s-o faci,dar,ținând cont de seara prin care am trecut,mi-e teamă că m-ar putea aresta.Chance zâmbi.Dar ajunge să tragi un picior în cauciuc.Poți scăpa de frustrare prin manifestarea unui temperament imatur.

Beth se uită la el,apoi la roata din față.Ar fi vrut s-o facă,ar fi vrut să se întoarcă și să dea în roată cu tot ce-i venea la îndemână.

-Ești convins că ajută?

-O,da,manifestă-ți ostilitatea.Ai să fii surprinsă cât de bine te vei simți după aceea.Chance își încrucișa brațele pe piept și se sprijini de mașină.Poate în timp ce faci acest lucru vrei să și înjuri,dar este opțional.

-Cred că o voi face.Încleștându-și fălcile,Beth trase un picior în roată cu atâta forță,încât degetele de la picioare au început s-o doară și ochii i s-au umplut de lacrimi.Oricum,se simțea de o sută de ori mai bine.Apoi auzi un fâsâit.

-Ooo! Se uită la Chance,apoi îi urmări privirea.Fâsâitul era aerul care ieșea din cauciuc și într-un ritm deosebit de rapid.În timp ce se uitau,cauciucul a ajuns plat ca o clătită.Beth chicoti.Chicotitul ei se transformă în râs; a râs până când a început să plângă.Apoi se trezi pentru a doua oară în acea noapte în brațele lui Chance,plângând lângă umărul lui,udându-i cămașa și simțindu-se de-a dreptul ca o idioată.El o ținu în timp ce ea suspină,neavând nici cea mai vagă idee ce să facă.Femeile care plâneau nu erau specialitatea lui.

-Nu plânge,îi zise el cu stângăcie,mângâindu-i părul.Totul se va rezolva.

Cu fața lipită încă de pieptul lui,Beth își scutură capul.

-Nu înțelegi...a fost cu adevărat o zi proastă.Trase aer în piept.Peștișorul meu de aur a murit și mașina mea a murit și apartamentul meu a fost jefuit.Și acum și mașina mea cea nouă și-a dat duhul.Chance respira parfumul părului ei.Era dulce și mirosea a fructe,ca o bomboană de pepene.

-Este cu adevărat o zi proastă,murmură el,trecându-și ușor buzele prin șuvițele ei moi.

-Și acum m-am făcut și de râs,spuse ea sughițind.

-Nu.Chance își strecură degetele în șuvițele ei febele.De ce se simțea atât de bine cu această femeie în brațe? se întrebă el.De ce i se potrivește atât de mult? Îi ridică bărbia și îi șterse cu blândețe lacrimile de pe obraji.

-Pierderea unui peștișor de aur poate fi un lucru traumatic.

Buzele ei s-au mișcat.Simți mișcarea ca o lovitură în plex.

-Ah,roșcato...Chance își îngropa mai adânc degetele în părul ei,prinzându-i ceafa.E o nebunie.

-Da,murmură ea,aplecându-se spre el,cu ochii închiși.

Buzele ei erau umede și sărate de la lacrimi.O sărută ușor,mângâindu-i blând gura cu a lui.Buzele ei tremurau,apoi au devenit moi și s-au despărțit.Sorbindu-i lacrimile,Chance luă ceea ce ea îi oferii cu timiditate.

Beth își lipi palmele de pieptul lui Chance.Prin bumbacul subțire al puloverului lui îi simțea fierbințeala cărnii și bătăile inimii.Tot ghinionul din lume merita această clipă,se gândi ea amețită.Niciodată nu a fost sărutată în acest fel, niciodată nu reacționase așa.Ardea,o durea peste tot.Simțea cum i se trezește dorința.Mâinile ei i-au cuprins umerii.N-o interesa ce simțea el sau de ce o săruta.Nu putea face altceva decât să se lase pradă acestuia și să simtă senzațiile trecându-i prin tot corpul de parcă ar fi fost atinsă de un fulger.

Strângându-i umerii cu degetele,îl sărută mai profund.

Chance scoase un geamăt când limba ei a atins-o cu timiditate pe a lui.El a reacționat și a răspuns,chiar dacă își dădea seama cât de lipsită de experiență este.Își încorda brațele în jurul ei,aplecând-o spre spate sub forța sărutului lui.

Noaptea îi învăluia,briza sufla cu blândețe.Zgomotul îndepărtat al traficului a fost înlocuit de sunetul sângelui care îi pulsa în urechi.Și cu micile scâncete care se auzeau din profunzimile gâtului ei.O dorea.Ea îl dorea.Nu trebuia decât să pronunțe cuvântul și ea ar fi fost în patul lui.Mai bine și-ar salva viața.

Gândurile i s-au învălmășit și Chance își ridică brusc capul.Ochii ei erau deschiși și îl priveau cu o combinație de șoc și dorință și...încredere.

Chance deveni rigid,îndepărtându-se cu un pas de ea.Încercă să zâmbească.Dar nu reuși.

-Ți-am spus că este o nebunie,îi zise cu voce răgușită.Beth se uită în jos.S-a amăgit-îi păsa de ceea ce simțea el.Îi păsa de ce a sărutat-o.Chance înjura în sinea lui.A jignit-o.Și-a dat seama din felul rigid în care stăea,din felul în care căuta să-i evite privirea.Simți regret și muștrări de conștiință și ridică o mână să-i prindă obrazul,apoi o lăsă în jos.Ar fi foarte bine dacă ar fi furioasă,dacă l-ar urî.Nu era o femeie cu care să ai o aventură.Nu era o femeie care nu dădea doi bani pe un sărut sub un cer întunecos,presărat cu stele.

Iar el era bărbatul care făcea și gândea tocmai asta.

-Beth...Îmi pare rău.Eu am vrut numai...Căută cuvintele potrivite,căci cele oneste nu ar fi rezolvat nimic.Plângeai,spuse până la urmă,neștiind ce explicație să-i dea,și nu știam ce să fac.Ea simți o durere.Dar și furie.Pământul s-a mișcat și el nu știa ce altceva să facă.Tipic.Simți cum se roșește și-și ridică bărbia.

-Îmi pare rău că te-am pus într-o situație atât de jenantă.Crede-mă,nu se va mai întâmpla.El înjură din nou.Ochii ei erau două lacuri albastre de durere.Nu avea experiența-sau șiretenia-să mascheze ceea ce simte.

-La naiba,Beth,n-am vrut...

-Chance,dar n-a fost decât un sărut.Își ridică fruntea.Pentru Dumnezeu,sunt o persoană matură.Am mai fost sărutată și înainte.El își băgă mâinile în buzunare, îngrijorat în mod irațional de cuvintele ei,chiar dacă-și spunea că ar trebui să se simtă ușurat.

-A fost o noapte neobișnuită.

-Tocmai.Beth se strădui să-și păstreze vocea egală și aproape convențională.Și deoarece mă îndoiesc că vom mai fi vreodată într-o asemenea situație...

-Nu se va mai întâmpla niciodată,o completă el,luptându-se cu imboldul de a o lua din nou în brațe și de a o săruta prosteste.Se întoarse în direcția mașinii lui.Am să chem depanarea și apoi te voi duce acasă.

O săptămână mai târziu,Beth stătea în fața ușii biroului lui Chance,inima bătându-i în piept ca o locomotivă.Avea probleme financiare serioase; n-avea îmbrăcăminte,n-avea mobilă,nici economii, doar o mașină veche.

Își șterse palmele umede de coapse.Vedea o singură soluție viabilă-să devină asistenta personală a lui Chance.Dorea acest post de multă vreme.Ar putea face față,știa că putea.Trebuia doar să-l convingă pe-Chance de acest lucru.

Chance.Beth își ținu ochii închiși,amintindu-și de sărutul lor,reträind toate nuanțele momentului,toate senzațiile.Încă îi simțea gustul,simțea apăsarea gurii lui pe a ei,simțea cum i se zbătea pulsul când s-a lipit de el.Și mai avea în fața ochilor expresia lui când s-a îndepărtat de ea.Neîncredere.Regret.Anxietate.

La naiba.Trebuia să dea uitării ceea ce s-a petrecut; evident el așa a făcut.În decursul săptămânii trecute el a glumit și a tachinat-o ca întotdeauna pe mica lui secretară nostimă.

Și de ce să nu fi făcut-o? în fond n-a fost decât un sărut.Dacă el poate face față,și ea poate.Inspirând profund,își băgă capul pe ușa biroului lui.Stătea aplecat citind niște hârtii; părul lui des,închis,îi cădea în față în așa fel,încât ea ar fi dorit să-l mângâie cu degete blânde și să-i elibereze fruntea.Își încleșta mâinile.Asemenea

gânduri nu-i vor liniști nervii.Și nici amintirea buzelor lui mângâindu-le pe ale ei sau bătăile inimii lui pe care le-a simțit sub palme.Beth își strânse pleoapele,își scutură capul și inspiră din nou profund.Era o femeie matură,nu o naivă îndrăgostită.Poate să facă tot ce și-a propus.

Îndrăznește,își spuse,ridicându-și bărbia voluntar.Cu încredere în tine și decisă. Cu aceste gânduri în minte,Beth ajunsese în ușa biroului lui Chance.

-Chance,îmi acorzi câteva clipe?

El își ridică privirea și-i zâmbi.Mișcarea buzelor era lentă,plină de sexualitate și dură.Încrederea ei a mai scăzut puțin,dar își porunci să fie tare.

-Pentru tine? Bineînțeles.Îi făcu semn să intre.Te rog ia loc.

Beth se apropie mai mult și,alegând unul din cele două scaune din piele și crom din fața biroului lui,se așeză.Tot mai încerca să-și amintească toate cuvintele, toate gesturile și expresia feței pe care le-a repetat cu Eva,când Chance începu să vorbească.

-Ai petrecut bine în weekend?

-Foarte bine.Și tu?

-Bine.Excelent.Își închise stiloul și-l așeză peste hârtiile care-i umpleau biroul. Cum îți merge mașina?

Simți că obrajii i se roșesc amintindu-și de acea noapte.Blestemă culoarea atât de trădătoare și încercă un zâmbet de conveniență.

-S-a reparat.Aproape.Tăcerea se lăsă între ei.Dregându-și vocea,ea încercă din nou:

-Au trecut două săptămâni și nimeni nu s-a prezentat la anunțul nostru.

-Este o minimalizare a situației.Chance arată spre teancul de rezumate din fața lui.Candidatul cel mai bun de până acum are specializare secundară în arte,dar nici un fel de experiență de afaceri sau de administrare a unui magazin de artă.

Și,sincer să-ți spun,mi-a lăsat impresia unui superficial.

Beth înghiți.Cu greu.Nici ea nu avea diplomă în artă și nici de administrație în domeniul artei.Abia a reușit să-și obțină diploma de economist.Dar nu era superficială.Se gândi cum a ajuns în seara aceea în brațele lui și făcu o grimasă, nesigură,gândindu-se dacă Chance va fi de acord cu autoevaluarea ei.

Chance își îndepărtă părul de pe frunte.

-Hai să mai lăsăm anunțul încă o săptămână,continuă el.Nu poți ști niciodată când va intra pe ușă persoana perfectă.I-a dat o șansă-ar putea pleca și el nu va afla niciodată de ce a bătut la ușă.Dar i-a oferit și șansa perfectă de a spune ce vrea.Adunându-și curajul,Beth izbucni:

-Acest lucru s-a întâmplat deja.Chance își ridică sprâncenele.

-Ce vrei să spui?

-Persoana perfectă...pe ușă.Eu.Când el a părut că nu înțelege,ea adăugă: Aș vrea să fiu eu asistenta ta.Aș vrea să capăt acest post.

Își dădea seama că l-a luat prin surprindere și lucrul nu i s-a părut de bun augur.

-Mi l-am dorit întotdeauna,se grăbi să-i explice.De fiecare dată când una dintre asistentele tale pleca,speram că te vei gândi la mine.

-Da.Chance se lăsă în spate pe scaun.Și acum te-ai decis să acționezi.

-Da.

-Beth,ești o angajată foarte valoroasă și vreau să înțelegi acest lucru.Dar nu sunt convins că propunerea ta este bună.Așa cum ți-ai dat seama după marea fluctuație a asistenților,sunt o persoană cu care este dificil să colaborezi.

-Știu.

-Oare? Luă din nou stiloul și bătu cu el gânditor pe suprafața mesei.Sunt pretențios până la punctul de a deveni tiran,onest până la brutalitate.Spun tot ceea ce gândesc și nu sunt amabil.Și tu pari...sensibilă.

Beth știa foarte bine la ce se referea el,la noaptea respectivă și la lacrimile ei.Își încleșta mâinile mai strâns în poală și refuză să cedeze.

-Felul tău certăreț nu mă înspăimântă.În ultimele șase luni am avut parte de el și nu am fugit acasă plângând.Circumstanțele din noaptea aceea au fost...mai speciale...

-Da,murmură Chance plimbându-și lent ochii pe fața ei.Au fost.

Privirea lui o întâlni pe a ei; ea nu o evită.Chance a rupt mai întâi tăcerea.

-A găsit poliția vreun indiciu?

-Nu.Vocea ei a devenit răgușită chiar și pentru urechile ei și se rugă ca Chance să nu observe.Mi-au spus că probabil nici nu vor găsi.

-Îmi pare rău.

-E-n regulă.Mă voi descurca.Beth se uită în jos la mâinile sale,apoi din nou la el.Chance,cred că voi putea face față acestui post.Știu că vreau să încerc...

Se întrerupse,văzând reticenta în privirea lui,hotărârea ei evaporându-se.El nu credea că ea ar fi în stare.Era evident.Poate ea era cea care nu gândea realist.

Poate ar trebui să dea înapoi,să recunoască...

Nu.Își strânse pumnii.Pentru prima dată în viață nu se va lăsa copleșită de nesiguranță,de teamă sau de alte „dacă”-uri.Pentru prima dată în viață își va manifesta deschis ce simte și ce dorește.Beth își îndreptă spatele.

-Lasă-mă să mai adaug ceva.Știu că pot ocupa acest post.Sunt isteată și muncesc mult.Cunosc deja toate procedeele ce se folosesc la *Art One*.Îi cunosc pe artiști, pe clienți și pe directorii galeriilor de artă.Toți mă simpatizează.

Beth se minună de claritatea și încrederea din vocea ei. Amețită de sentimentul puterii, se ridică și îl înfruntă.

-Chance, vreau acest post. Dă-mi posibilitatea să-ți dovedesc că pot face față.

Chance își frecă gânditor bărbia ca să câștige timp. Tot ceea ce a spus ea era adevărat. A primit multe complimente legate de performanțele ei de când a început să lucreze la *Art One*. Era eficientă și punctuală și lucra din greu. Avea inițiativă și făcea mai mult decât îi cerea postul.

Și totuși... Chance își întoarse scaunul spre geam și privi afară la ziua însorită. Se gândea cum a arătat ea azi-dimineață, stând nesigură în ușă, părând în același timp hotărâtă, dar și ca o persoană care vrea să supraviețuiască. Valul de căldură pe care l-a simțit pentru ea în acel moment l-a uluit. Ca, de altfel, și plăcerea pe care o simțea numai când se uita la ea.

S-a străduit să scape de ele așa cum s-a străduit să scape de amintirea sărutului lor. Efectul pe care-l producea asupra lui era al unui detonator asupra unui exploziv; nu-și putea aminti când o simplă atingere a buzelor cuiva i-ar fi trezit sentimente atât de puternice. Dacă vreodată a avut astfel de sentimente.

Exploziile distrug lumi și-i forțează pe bărbații raționali să acționeze nerațional.

Să întreprindă acțiuni pe care mai târziu să le regrete amar, acțiuni care să rănească parteneri nevinovați. Chance înțelegea aceste lucruri. Exemplul i-a fost furnizat de propriii părinți. Se încruntă. Nimic din toate acestea nu avea nici o legătură cu decizia pe care urma să o ia în ceea ce o privea pe Beth.

A costat-o mult să-l înfrunte, să-i ceară postul. O cunoștea destul de bine ca să-și dea seama. Îl voia foarte mult, mult mai mult decât oricare dintre asistentele pe care le-a avut și cu certitudine mai mult decât nenorocitele pe care le-a intervievat în ultimele săptămâni. Chance își aminti de expresia din ochii și vocea ei când a vorbit despre lucrările de artă ale surorii ei. Este pasionată de artă. O înțelegea. O iubea.

Raze de soare au năvălit prin geamuri, formând pete vesele de lumină pe jos și pe pereți, chiar pe el. Își așeză mâna peste unul dintre dreptunghiurile luminoase.

Privi lung la forma luminii, căldura ei pătrunzându-i prin piele. Ochii lui Beth Waters erau atât de nevinovați ca o zi însorită; mirosea a rază de soare. Când se uita la ea își amintea de primăvară. Chance se întoarse cu scaunul. Stătea nemișcată ca o piatră, privirea ei o combinație de speranță, decizie și aprehensiune. Nu-i plăcea că această combinație îl afecta. Emoțiile n-au ce căuta în afaceri, în relațiile lui cu asistenții săi. Sau în oricare alt gen de relații pe care le avea.

-Și cine te va înlocui ca secretară? întrebă cu voce severă.

-Voi suna la o agenție,răspunse Beth repede.Până la prânz vom găsi pe cineva.
Tot nu s-a pronunțat.Cu inima bubuind în coșul pieptului,Beth își așeză palmele pe biroul lui și se aplecă spre el.

-Oferă-mi două luni.O perioadă de probă.Dacă nu fac față,mă întorc la munca de secretară.Nu mă voi plânge.Nu voi fi îmbufnată sau isterică.Vreau acest post.

Am nevoie de el.Dă-mi posibilitatea să-ți dovedesc că pot face față.

Chance zâmbi; nu se putea stăpâni.Șoricelul lui s-a transformat în leu.Cunoștea multe femei puternice,ferme,dar în această clipă,nici una nu se putea compara cu Beth Waters.Și,de altfel,avea dreptate.O perioadă de probă îi oferea și lui o posibilitate decentă.Îi dădea o soluție pentru o problemă urgentă și îi oferea ei posibilitatea de a-și testa capacitatea.Și pentru amândoi o soluție pașnică în cazul în care lucrurile nu vor merge bine.

-Tot mai sunt sceptic,murmură el.

-Am căpătat postul?

-Pentru două luni.Începi mâine dimineață.Ea râse încântată.Se simțea curajoasă și puternică,în stare să cucerească lumea.Pentru prima dată în viață a luptat să capete ceea ce a vrut și a reușit.

-N-o să-ți pară rău,îi răspunse ea,îndreptându-se spre ușă.Chance o urmări amuzat și fermecat de încântarea ei.Nu-și amintea dacă a făcut vreodată pe cineva atât de fericit.Era un sentiment plăcut.

-Nu,răspunse blând.Nu cred că-mi va părea rău.Beth se opri la ușă.

-Dau imediat telefon la o agenție.

-Da,fă-o.Chance zâmbi.Și mâine dimineață fii pregătită pentru începutul meciului.Știi că eu voi fi pregătit.

CAPITOLUL 4

-Cum de nu o găsești? întrebă Chance,strângând receptorul între bărbie și umăr și făcându-i semn lui Beth să intre în birou.La naiba,Cody,doar nu vrei să-mi spui că o clădire se scoală și pleacă din loc.

Beth simți cum se pierde.Era pentru prima dată când întârziase la birou în cele două săptămâni de când ea și Chance începuseră perioada de probă-și părea că întârzierea va avea efecte nefaste din mai multe puncte de vedere.

Chance acoperi receptorul cu mâna..

-Unde naiba ai fost? Este al șaselea telefon în legătură cu...își concentra atenția la ceea ce-i spunea cel de la capătul firului.Da,la naiba.Cred că o hartă ar fi o idee foarte bună.Beth își ascunse mâinile pătate de vopsea în buzunar.S-a sculat la ora patru dimineața,simțind nevoia să lucreze la o pictură care-i dădea bătaie

de cap și nici măcar ceasul deșteptător nu a putut să o determine să se desprindă de tablou,își impusese să nu lucreze înainte de serviciu tocmai din acest motiv.

-Cheamă-mă din nou.În clipa în care Chance puse receptorul la loc,telefonul sună.Neașteptând secretara,Beth apucă receptorul.

-*Art One*.În timp ce îi răspundea celui care chemase,îi făcu semn lui Chance că trebuie să-i vorbească și să aștepte.El se uită la ea furios.

-Da,Joe? Beth ascultă spusele bărbatului de la celălalt capăt al liniei,înțelegând imediat despre ce a vorbit Chance adineauri.Astăzi trebuia făcută o instalație importantă la *World Life*.Și-a petrecut ultimele două săptămâni coordonând toate detaliile evenimentului,inclusiv dând fiecărui șofer câte o hartă.Din nefericire, indicațiile primite de la custodele centrului *World Life* nu au dus la noile birouri elegante ale societății de asigurări,ci la o cârciumă mexicană în partea de est a orașului Los Angeles.

-Ești sigur că n-ai greșit vreo ieșire de pe șosea sau...Bine,bine.Beth smulse stiloul de pe biroul lui Chance.Ce număr ai acolo? Stai să-mi notez,am să te sun. Hartile sunt greșite,spuse ea calm,punând receptorul la loc și sunând la *World Life*.Nu-i mare lucru.Chance se opri din plimbare.

-Douăzeci de tehnicieni plătiți cu ora,ca să instaleze lucrările și care numai Dumnezeu știe unde sunt și ea-mi spune că nu-i mare lucru.

-Calmează-te.Știm unde sunt sau încotro se îndreaptă-la cârciuma Mariei celei grase.El n-a răs și ea-și dădu ochii peste cap și formă numărul de la *World*.Dacă mai sună și alți șoferi,notează numărul lor de telefon și spune-le să aștepte.

Chance se întoarse și o privi supărat.Beth îi zâmbi și ceru centralei să-i facă legătura cu biroul custodelui de la *World*.

În câteva minute a primit scuzele,direcțiile revizuite și promisiunea că lucrurile vor fi aranjate.Unul câte unul,șoferii au sunat,li s-a indicat noua direcție și s-au întors.

-Așa,spuse Beth calmă,întorcându-se spre Chance.Criza s-a soluționat.Și am pierdut doar câteva ore.

-Vrăjitoarea de la *Art One* a intervenit din nou.Zâmbind,își scutură capul.Mă uimești.Ea respinse lauda.

-Am dat doar un telefon.

-Și ai reușit să îmblânzești animalul sălbatic.Ca pe toți,de fapt.

Beth zâmbi cu timiditate,roșindu-se de plăcere.

-N-a fost mare lucru.

-A fost ceva.De fapt,proprietarul animalului sălbatic își cere scuze pentru că a fost atât de...

-Sălbatic,completă ea,apoi râse.Nu te preocupa,în fond,trebuie să te gândești și la reputația ta.

-Bastard irațional.Beth îi aruncă o privire amuzată.

-Așa-i.Chance își ridică sprâncenele de parcă ar fi fost jignit.

-Domnișoară Waters,devii cam impertinentă.Poate ar fi mai bine să-ți ofer o cafea.Devenind brusc tăcută,Beth dădu din cap și împreună s-au îndreptat spre bucătărie.Munca alături de Chance în ultimele două săptămâni îi trezea sentimente contradictorii.Pe de-o parte,îi plăcea.O provoca,o tulbura.Era amuzant.Dar,pe de altă parte,să fie lângă Chance în fiecare zi,mâinile lor să se atingă întâmplător,ca și privirile,într-o comunicare tăcută,să râdă și să discute cu el,era o agonie.Voia ca relația lor să fie mai mult decât între patron și angajat.Voia ca ei doi să devină nu numai prieteni.Voia imposibilul.

-Iar ai avut probleme cu mașina? întrebă Chance,referindu-se,și ea își dădea seama,la întârzierea ei.Umplu două cești și-i dădu una.Beth luă ceașca,perfect conștientă de petele de vopsea de pe degete.Nu,murmură cam vag.Doar că... m-am apucat să fac ceva.Chance se sprijini de bufet și o studie peste marginea ceștii de cafea.Au trecut câteva secunde și Beth își schimbă nervoasă poziția.

-Ce este? întrebă până la urmă,netezindu-și fusta de culoare oliv.

Chance dădu din umeri și bău o înghițitură.

-Te porți ciudat.

-Ciudat? șopti ea.El zâmbi.

-Poate ciudat nu este tocmai cuvântul potrivit.Mai bine neobișnuit.

-Mult mai bine,zise Beth.Ea îl compară cu David al lui Michelangelo și el se gândește la ea ca la ceva neobișnuit.Poate mă poți considera neobișnuit de ciudată.

-Acum ești în regulă,spuse el râzând.Obrajii au culoarea focului,dar mintea ta reacționează imediat și acerb.Când ești timidă,când ești îndrăzneată.Ești timidă și te simți jenată foarte repede,dar ești calmă într-un moment de criză și cu capul pe umeri,chiar și cu clienții cei mai iraționali.

-Sau șefi.

-Ai dreptate.Chance se aplecă spre ea și-i șopti: De fapt,câte personae sunt în tine? Beth își aminti de Liza și îi veni să țipe.Dacă ar ști.

-Este suficient să-mi spui Sybil.El își scutură capul amuzat.

-Mă faci să râd.*Putea fi mai rău,se gândi ea.Putea să o și deteste.*

-De unde vii,Beth Waters? întrebă el.Nu știu aproape nimic despre tine,exceptând faptul că ai o bunică excentrică și o soră la fel de excentrică.Cum este restul familiei? Complet nebuni?

Beth îi întoarse spatele prefăcându-se că-și mai pune frișca în cafea.

-De fapt,spuse cu blândețe după o clipă de gândire,restul familiei mele este destul de normală.Plictisitor aproape.Se mândresc că sunt la fel cu vecinii.Valori și stil de viață de clasă mijlocie-casă stil ranch din cărămidă într-un cartier suburban,un câine lăptos și o caravană.Tatăl meu este contabil,iar mama-casnică.

-Foarte curios,o tachina Chance,sprijinindu-se de bufet și proptindu-și bărbia de pumn.Mai povestește-mi.Beth dădu din umeri.

-Nu prea mai am ce să-ți spun.Părinții mei recompensează normalitatea.De fapt ei asta așteaptă.Crizele de furie nu erau permise.Izbucnirile de orice fel erau descurajate.Își amesteca încet cafeaua,evitându-i în continuare privirea.

Normalitatea era încurajată.Ca și moderația în toate.În sfârșit se întoarse către el.

-Probabil că de aceea nu mă deranjează vecina mea nebună-n-aș putea fi mai departe de Kansas decât doamna Beaver.Fața i-a fost cuprinsă de tristețe și Chance se încruntă.Se aplecă și cu degetul arătător îi urmări conturul obrazilor.

Pielea ei era moale ca mătasea,caldă și suplă.Pulsul i s-a accelerat.

-La ce te gândești? Ea îi evită privirea.

-La tot ceea ce părinții mei puteau spune fără să rostească vreun cuvânt.

Chance cedă imboldului și-i cuprinse fața în palme.

-Și ce ți-au spus fără cuvinte?

Beth suferi,aducându-și aminte de lucrurile pe care părinții ei nu le-au spus în legătură cu dorința ei de a picta.În legătură cu ea.

-Cât de mult i-am dezamăgit..Chance îi resimți cuvintele ca pe o lovitură în stomac și se lupta cu impulsul de a o lua în brațe.În loc de asta,urmări cu degetul mare,încet și ritmic,conturul Pomeților ei.Ea își reținu respirația în timp ce-și oferi fața mângâierilor lui.Acest gest simplu și plin de încredere l-a impresionat mai mult decât toate senzațiile lui fizice și adevărul acestui sentiment l-a uluit.Lăsă mâna în jos.

-Eu cred,spuse el cu vocea răgușită,că mi-ar fi plăcut mica voastră casă stil ranch.Amândoi părinții mei au fost artiști.Am învățat de timpuriu că tot ce este necesar pentru practicarea artei lor prevalează față de laptele sau pantofii noi de școala sau petrecerile aniversare.În casa părinților mei,ceea ce era atârnat pe pereți era mai important decât pereții înșiși,o pânză sau un desen prelua în fața unei canapele sau a unui scaun.Și ambii aveau temperament.

-Deci de acolo ai moștenit.șopti Beth,simțindu-se părăsită fără apropierea lui,dorind ca el să o atingă din nou.Chance zâmbi cu blândețe,dar fără să fie amuzat.

-Țipete,izbucniri nervoase și sentimente jignite se aflau la ordinea zilei.

De fapt, viața noastră se compunea dintr-un șir de bătălii sângeroase.

Au divorțat când aveam eu treisprezece ani.

-Îmi pare rău.

-Să nu-ți pară. A fost mai bine pentru ei, deși n-aș putea afirma că viața noastră a devenit mai puțin tumultuoasă; doar centrul emoțional s-a deplasat.

Surprins de propriile-i cuvinte, Chance încercă să scape de amintiri și de emoțiile care le însoțeau. Nu a împărtășit niciodată cu nimeni această parte a personalității lui, nu a simțit niciodată nevoia să o facă. Dar, în aceste momente, el voia ca ea să-l înțeleagă. I se părea atât de firesc, atât de potrivit să-i povestească gândurile lui ascunse. Speriat, se forță să zâmbească.

-Până la urmă, lucrurile s-au aranjat. Am moștenit de la ei dragostea pentru artă.

-Dar tu n-ai vrut niciodată să devii artist? Întrebă ea, cu voce emoționată.

-N-am avut talentul sau imboldul. Luă o înghițitură din cafeaua rece și se strâmbă. Apropiindu-se de chiuvetă, vărsă restul și spală ceașca.

Când se întoarse, toate trăsăturile melancolice dispăruseră de pe fața lui.

-Ei bine, povestește-mi cum a reușit sora ta să ajungă unde a ajuns când a trăit într-un cămin atât de normal.

-Sora mea?

-Ai mai multe?

-Nu. Beth își lăasă ochii în jos. *Acum este momentul să-i spui*, se gândi ea. *Scapă de aceste invenții înainte de a fi prea târziu. Explică-i că ești jenată, nesigură când este vorba de arta ta și...*

Dar dacă el nu va înțelege? Dar dacă o va concedia?

Gândul că ar putea să-și piardă postul îi produse suferință; gândul că Chance o va disprețui o speria. Cu toate că detesta faptul că trebuie să-l mintă, nu putea face față consecințelor adevărului. Chiar dacă nu poate să lămurească problema „Liza”, măcar poate vorbi din tot sufletul.

-A reușit să facă tot ceea ce am făcut și eu-cel puțin cât a putut. Părinții mei nu au înțeles niciodată nevoia ei de a crea, nu au crezut niciodată că ar avea talent, i-au dat de înțeles fără nici un dubiu că va eșua lamentabil.

-Și a eșuat? Beth simți cum se albește la față. Încercă să-i răspundă, dar nu mai avu timp căci Jody, noua secretară, își strecură capul pe ușa de la bucătărie.

-Sunt probleme cu instalarea. Ceva în legătură cu o piesă care nu se potrivește în spațiul prevăzut.

-Mă voi ocupa, răspunse Beth repede, vărsând restul cafelei în chiuvetă și pornind spre birou.

-Beth? Ea se opri și-l privi.

-Transmite-i din partea mea că nu cred că a eşuat. Inima lui Beth se opri, apoi începu să bată din nou cu furie.

-Mulțumesc, șopti ea, cuvintele abia ieșindu-l din gură. Îi voi spune. Și ca să nu mai zică nimic; se grăbi la telefon.

Abia la prânz Beth avu câteva clipe libere. În sfârșit, lucrările de instalare au fost puse la punct; chiar și custodele părea fericit.

Beth își aminti atunci că trebuie să ia masa de prânz cu Eva. Se uită la ceas și înjură în sinea ei. Astăzi nu era oportun să plece de la birou pentru un prânz luat în tihnă. Ridică receptorul să o mai prindă pe bunica ei înainte ca ea să plece.

Apoi înjură din nou când auzi doar mașina de înregistrat.

-S-a întâmplat ceva? Beth puse receptorul la loc și se întoarse. Chance stătea în prag.

-Mi-am amintit că i-am promis Evei că luăm prânzul împreună. El a ajuns în fața biroului ei.

-Atunci pleacă.

-Dar instalarea?

-Nu este totul aranjat?

-Da, dar... Beth își sprijini bărbia de arătător. Dar detest să plec când...

Chance îi prinse mâna, cercetându-i petele de vopsea. Le șterse cu blândețe, apoi îi ridică mâna la nas. Îi întâlni privirea.

-Domnișoară Waters, te-ai jucat de-a pictatul. Cu ulei. Inima lui Beth începu să bată ca un ciocan pneumatic. Își retrase mâna dintr-a lui, lăsând-o în poală.

-În drum spre serviciu m-am oprit la atelierul Lizei... ea s-a întors... și am început să vorbim și... am ajutat-o să facă ordine. Beth își drese vocea. Lasă-mă să încerc să o mai sun pe Eva. Chance îi luă receptorul din mână și îl puse înapoi în furcă.

-Meriți să iei prânzul în oraș. Vreau să te duci.

-Dar...

-Nici un „dar”. Te vei duce. Se așeză pe marginea biroului ei, ridică o fotografie înrămată cu ea și cu Eva, o studie pentru o clipă, apoi o puse la loc. Apropo, ai fost vreodată la Balul amatorilor de artă nebuni?

-Amatori de artă nebuni? repetă ea. O extravaganță, organizată în favoarea Fundației și Centrului cultural al districtului South Drange, balul se ținea în ziua de 1 aprilie și era considerat evenimentul cel mai nostim al anului. Eva a fost de vreo două ori și deși Beth ar fi dorit să meargă, nu și-a putut permite niciodată.

Ca răspuns, își scutură capul a negație.

-De ce?

-Deoarece am două bilete și mă întreb dacă ți-ar plăcea să vii.

-Cu tine?

-Bineînțeles.

-Oh...El își întinse mâna și-i ridică bărbia cu blândețe.

-Sper că asta înseamnă da.

-Da.Adică vreau să spun că mi-ar plăcea să merg.

-Foarte bine.Se sculă de pe birou.Vor fi acolo mulți colecționari și mulți dintre artiștii noștri.Va fi de față și presa-de fapt toți care înseamnă ceva în comunitatea artistică din Los Angeles.Va fi o posibilitate extraordinară să întâlnești o serie de oameni.O străbătu o undă de decepție și căută să o ascundă.

Pentru o clipă și-a permis să spere că a invitat-o nu din motive de afaceri.

-Pare nemaipomenit.Chance începu să râdă.

-Roșcato,nu-ți face griji,nu te voi arunca pradă lupilor.Ajunse la ușă,apoi se opri și se întoarse.Sâmbătă.Ținută de seară obligatorie.Vin să te iau la șapte.

-Ținută de seară? repetă ea.Azi era joi.Unde naiba va găsi o rochie de seară până sâmbătă? Și din ce o va plăti?

-Este cumva vreo problemă? Beth îl privi pe Chance și își scutură capul.

-Nici o problemă.Dacă trebuie,voi împrumuta de undeva.

-De la Liza? Beth își ridică bărbia.Iritată fără motiv că el crede că Liza ar avea o rochie,pe când ea,evident,nu are.

-Probabil de la Eva.

-Foarte bine.După ce-i zâmbi,Chance ieși din birou.

Chance se opri în fața ușii apartamentului lui Beth.Își spuse că nu este nervos.Cu certitudine nu era emoționat.În seara asta era vorba pur și simplu de afaceri.

Desigur.Gândurile pe care le-a avut toată ziua-unele în care-și imagina că o ia pe Beth în brațe și ea este blândă și dornică să îl sărute-erau rezultatul...

Se încruntă,căutând un motiv plauzibil.Înjură încet când nu găsi nici o explicație.Trebuia să înceteze.Beth Waters nu era pentru el.Era o femeie serioasă,o femeie care aștepta angajamente-căsătorie și copii.Iar el reprezenta genul de bărbat care fugea de angajamente.

Iritat de propriile-i gânduri,Chance bătut la ușa ei.O persoană își dorește întotdeauna ceea ce nu poate avea.Așa era natura umană; și nici el nu făcea excepție.Beth Waters părea de neatins,de aceea era mai atrăgătoare,mai îmbietoare,mai...Gândurile lui Chance s-au întrerupt brusc în momentul în care ea a deschis ușa.Uluit,își plimbă privirea încet asupra ei.Rochia ei nu dezvăluia nimic,dar sugera totul.De un negru monoton,îi scotea în evidență formele,tachinând,îndemnând pe un bărbat să o atingă,să o exploreze,să o descopere

pentru sine.Lăsă să-i scape o exclamație răgușită.Ea încercă să zâmbească,dar nu reuși.Căldura din obraji se transformă în foc și-și plimbă o mână peste șolduri.

-Arăt destul de bine?

-Destul de bine nici măcar nu reprezintă începutul.Arăți senzațional.

-Vorbești serios? Zâmbi încântată,ridicând mâna și netezindu-și nervoasă părul pe care îl adunase în vârful capului.Mă duc să-mi iau eșarfa.

Se întoarse cu spatele și Chance scoase un sunet înfundat de uimire.Rochia n-avea spate.Nimic.De la nasturele mare din stras până la mijloc-și dincolo-rochia a fost decupată ca să dezvăluie și să tenteze.Pielea ei albă strălucea într-un contrast șocant cu abanosul rochiei.Simți cum îi crește dorința și binecuvântă,dar în același timp îl și înjură pe creatorul sadic care l-a creat rochia.

Beth se întoarse către el cu fața alarmată.

-Am împrumutat-o de la Eva...era cea mai sobră dintre toate.Beth se privi.Nu-i așa că este prea îndrăzneată? Chance tuși.

-Este,reuși să răspundă,cu voce răgușită,dar asta o face...atât de...

nemaipomenită.Beth nu știa exact cum să o ia și-și mușcă buza de jos.

-Ești ponvins? El începu să râdă,fermecat și încântat de sinceritatea ei.Femeile cu care se întâlnea de obicei nu se îndoiau niciodată de înfățișarea lor.Și chiar dacă o făceau,nu recunoșteau niciodată.Dar bineînțeles,își aminti el,aici nu era vorba de vreo întâlnire.

-De fapt,sunt sigur că vei fi senzația petrecerii.Va trebui să mă lupt cu o armată de curtezani.Probabil că va trebui să omor un balaur sau pe King Kong sau...

Râzând,Beth îl întrerupse:

-E-n regulă.Mă duc să-mi iau eșarfa.Eșarfa era de fapt un șal kilometric din mătase alb cu negru.Chance a ajutat-o să și-l înfășoare în jurul umerilor și apoi au ieșit în noapte.Drumul de la apartamentul ei până la Centrul cultural a durat aproape o oră.Chance a condus comod,fiind mai interesat să o studieze pe Beth decât să ajungă la petrecere.Continua să-i provoace nedumeriri.Era o femeie plină de contradicții,acum dureros de sfioasă,acum spirituală; putea fi rezervată și timidă,dar când râdea nu se abținea.Când era vorba de înfățișarea ei era plină de complexe,dar se descurca ușor cu colecționarii cei mai aroganți și mai pretențioși cu o dezinvoltură care-l uluia.Cine era această femeie?

Cel puțin pentru a douăzecea oară de când plecaseră din apartamentul ei o privi pe furiș.Ea se uita drept în față,cu mâinile încleștate strâns în poală,cu spatele drept.Părea că se pregătește pentru scaunul electric.El își întinse mâna și le acoperi pe ale ei.

-Nu trebuie să fii nervoasă.

-De unde știi?

-Chiar și în întuneric pot vedea cum degetele ți s-au albit din cauza lipsei circulației sângelui.Sunt reci.Își freca degetele de ale ei,încălzindu-le.

Relaxează-te Beth.Nu voi permite nimănui să te muște.

-Ei bine,în cazul ăsta nu va mai fi atât de amuzant.El râse,apoi mormăi blând:

-Vreau să spun că nu voi lăsa pe altcineva să te muște.Beth roși și-și lăsă ochii în jos.El râse din nou.Nu te teme,chiar și în această rochie vei fi în siguranță.

Era tocmai ceea ce o îngrijora.Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie în siguranță.Simți cum o cuprinde dezamăgirea,dar îl privi direct în ochi.

-Știi,nu sunt chiar atât de inocentă.Chance își aminti de noaptea aceea din parcare,la felul în care ea se topise în brațele lui.Sărutul lor nu avea nimic inocent,nici felul în care reacționase ea.

-Nu,șopti el.Știu.Îi strânse mâna,apoi o lăsă ca să-și poată face loc în parcare de la Centru.

-Cred că ar fi bine să-ți spun câteva lucruri despre această petrecere...este puțin mai ciudată.

-Ciudată? repetă ea,devenind din nou nervoasă.Vrei să spui că se petrec lucruri ilegale sau...

-Imorale? râse el.Nu,nimic de genul ăsta.Dar dacă cineva vine la tine și începe să vorbească în latina vulgară,răspunde-i la fel.

Într-adevăr cineva a venit să-i vorbească în acest fel.Dar,spre norocul ei,latina vulgară fusese limba străină în care excelase la școală.Amuzat,Chance o ascultă cum stătea de vorbă cu domnul respectiv-unul din membrii comitetului fundației și gazda balului.Clădirea în care se afla Centrul cultural aparținuse unuia dintre cetățenii cei mai bogați ai Californiei.Patron al artelor,el a donat Fundației clădirea și proprietatea,cu peste doisprezece ani în urmă.Clădirea,care se întindea pe o suprafață de peste trei mii de metri pătrați,proiectată și construită de arhitectul Frank Lloyd Wrigh,era așezată pe marginea unei stânci care se întindea deasupra oceanului și era considerată o bijuterie arhitectonică.

Beth a dorit întotdeauna să vadă cum este în interior,dar a trebuit să mai aștepte până a văzut-o în starea sa normală.Deoarece în această noapte,Centrul cultural a fost transformat într-o lume fantastică de culori,forme,material și sunete magice,o lume în care arta,interiorul și locuitorii ei deveneau un tot unitar.

Uluită,Beth își mută privirea de la viziunea ireală din fața ei la Chance.

Văzându-i expresia,el începu să râdă.

-Nu ți se pare că este cam departe de Kansas?

-Dar nu prea departe de țara Vrăjitorului din Oz.Chance zâmbi și o luă de braț.

-Hai să ne pierdem în mulțime.Și-au făcut loc prin marea de oameni,mulți dintre ei costumați,unii chiar purtând măști.Costumele erau de la cele mai civilizate până la unele atât de stranii,încât nici nu puteai să le descrii.Beth descoperi câteva personaje tradiționale: Maria Antoaneta,Napoleon Bonaparte,Vincent van Gogh;și unele mai puțin tradiționale: Strugurii din California,un zeu maya, personaje din prima capodoperă cubistă a lui Picasso,Domnișoarele din Avignon.Îi zâmbi lui Chance.

-Ai venit vreodată costumat? El îi răspunse tot cu un zâmbet.

-Anul trecut am venit costumat în Zoro.Imaginându-și-l ca bărbatul cu mască, Beth începu să râdă și îl lăsă-să o conducă prin sală.O prezentă unui șir de persoane,ținându-se de cuvânt și rămânând tot timpul lângă ea.

Au râs,au dansat și au băut șampanie.Vinul era bun și sec: balonașele au amețit-o.Chiar și așa,le permise chelnerilor care se plimbau între oaspeți cu tăvile să-i înlocuiască paharele goale cu unele pline.

Beth și Chance au stat de vorbă cu Eva și cu prietenul ei,un artist mai tânăr ca ea,cu vreo douăzeci și cinci de ani.Toată lumea îl cunoștea pe Chance și el o prezentă drept noua lui asistentă de neînlocuit.Chiar dacă a fost introdusă ca parteneră de afaceri,Beth a fost privită cu suspiciune,mai ales de femei.Nu că ar fi fost atât de sigură de ea,dar privirile care o cântăreau o făceau să se simtă proprietară.Chiar posesivă.În această seară,Chance îi aparținea.

Odată cu trecerea timpului,Beth devenea tot mai conștientă de prezența lui Chance alături de ea,de căldura și forța lui,îi simțea degetele pe spatele ei gol când voia să o îndrepte în tăcere spre un grup nou,răsuflarea lui la urechea ei când voia să-i spună ceva,profunzimea vocii lui când începea să-i relateze ceva amuzant.

-Ți-e foame? o întrebă el.

-Sunt de-a dreptul moartă de foame.Își dădu capul pe spate și începu să râdă spre el.Am fost prea emoționată și n-am mâncat nimic toată ziua.El își plimbă privirea pe obrajii ei roșii.

-Cred că ai băut prea multă șampanie.Beth râse din nou.Dorea să dea vina pe băutura pentru că-și simțea capul ușor,dar știa că explicația este alta.

-Nu știi că poți bea cât de multă șampanie dorești? Este o lege a naturii.

Amuzat,Chance își ridică sprâncenele.

-Cunosc o altă lege a naturii,și anume,dacă cineva bea prea multă șampanie pe stomacul gol.Haide.Îi înlănțui degetele și o conduse spre bufet.Restul musafirilor se saturaseră deja de mâncare și plecaseră după alte distracții, lăsându-i pe Beth și pe Chance singuri cu tratația.

-Ce sunt felurile de pe această farfurie? întrebă Beth,inspirând profund.Au un miros extraordinar.

-Extraordinar,murmură Chance,cu ochii fixați mai degrabă pe ea decât pe expoziția de antreuri exotice.Pielea ei era albă ca frișca și părea moale ca mătasea.Lăsă ca privirea să i se plimbe pe carnea ei expusă vederii de rochia de-a dreptul revoltătoare,observându-i oasele delicate de la umeri și spate.

Își scutură capul și-și întoarse privirea în altă parte.Îi alese de pe un platou un sandviș și i-l ridică la gură.Ea mușcă și scoase un sunet care exprima plăcere.

Trupul lui se încordă și înjură încet.Pretinzând că se duce să-i caute o farfurie,se îndepărtă de ea.

Ce naiba încearcă să facă? se întrebă,alegând o varietate de antreuri mici pentru a-i oferi să guste.De ce când este vorba de această femeie nu poate face tot ceea ce știe că ar trebui să facă? De ce nu poate să se țină la distanță?

Se întoarse la ea și observă că se dusesse lângă peretele din sticlă prin care se vedea oceanul.La treizeci de metri sub ei oceanul se lovea de țărnm.

Chance puse farfuria deoparte și veni în spatele ei,recunoscând că nu știa de ce.Și că în această seară nici nu va încerca să analizeze,nici nu va încerca să pună întrebări.

-Pur și simplu te amețește,șopti ea,neputând să-și ia ochii de la priveliștea din fața ei.Atingându-i ușor umerii,Chance se aplecă spre ea,inhalând mirosul proaspăt și discret al părului ei.

-Ai vrea să ieșim? Ea își dădu capul pe spate,ochii ei lucind ca două safire în lumina blândă.

-Am putea?

-Haide.O luă de mână și o conduse la o ușă laterală și în jos pe o scară în spirală.Treptele duceau pe o terasă mică,tăiată în stâncă.Jos o întâmpină vântul,umflându-i rochia,desfăcându-i părul din agrafele cu care îl prinsese în vârful capului.Mirosul oceanului era atât de puternic,încât ea simțea că se îmbată; zgomotul valurilor bubuia în urechile ei,întrecându-se numai cu sângele care-i pulsa puternic în vene.Beth își desfăcu brațele,își dădu capul pe spate și începu să râdă spre cerul presărat cu stele.

-Îmi place.Se învârti cu brațele încă desfăcute,cu fața încă îndreptată spre ceruri.E minunat,îmbătător.Delicios.Chance râse împreună cu ea,ufmit de îndrăzneala ei,captivat de frumusețea ei nesofisticată.

-Prima oară când am venit aici m-am simțit de parcă aș fi fost beat,deși nu băusem nici o picătură.M-am văzut în același timp mare și mic,cuceritor și cucerit.

-Da.Așa mă simt și eu.Beth râse din nou și merse până la parapet.Se aplecă, inspiră aerul oceanului,absorbindu-i forța.În acea clipă se simțea mai vie,mai liberă decât în întreaga ei viață.Vântul îi răvăși părul,desfăcându-i-l mai multe șuvițe.Le îndepărtă și se aplecă mai mult.Chance o prinse din spate,fixând-o cu brațele în jurul mijlocului.

-Ai să cazi.Râzând,ea își întoarse privirea către el.

-Dar va merita.El își încorda brațele și simți că inima-i bate ca un răpăit de tobă.

-Nu mi-aș ierta-o niciodată.În brațele lui,ea se întoarse.

-Chance Michaels,ți-aș lipsi? El îi admiră culoarea strălucitoare a obrazilor, scânteile din ochi,trandafiriul buzelor,i-ar lipsi mai mult decât ar trebui,într-un fel care acum câteva săptămâni i s-ar fi părut imposibil.Simți un nod în gât și înghiți!

-Da,murmură el.Ți-aș simți lipsa.Ea se ridică pe vârfuri și-și lipi buzele de ale lui,apoi se trase înapoi.

-Am visat mereu să dansez sub un cer ca acesta.

-Oare? întrebă el,micșorând din nou distanța dintre ei și strângând-o la piept.

Până și în întuneric a putut observa cum s-a înroșit.

-Nu obișnuiesc să ies prea mult.Își lipi palma de pieptul lui.Bănuiesc că ți-ai dat seama.

-Nu prea-mi vine să cred.Chance luă o șuviță din părul ei rebel,strălucitor,și o răsuci pe un deget,apoi o duse la nas.Oceanul nu reușise să-i fure parfumul caracteristic,dulce,dar,în combinație cu briza sărată,crease ceva feminin și în același timp sălbatic.

-Ești atât de frumoasă în seara asta! îi urmări gura cu privirea.Atât de frumoasă!

Beth își reveni,în același timp râsul dispărându-i de pe buze.

-Niciodată n-am fost frumoasă.Niciodată n-am fost...seducătoare.

-Nu? Mâna lui îi alunecă de pe umeri în josul spatelui,apoi mai departe,până în apropierea locului unde începeau curbele moi sau gropițele mici,până unde rochia ei dezamăgea,acoperind-o din nou.

-Ești atât de seducătoare,murmură el,prinzându-i buza de jos cu dinții și mușcând-o.Atât de excitantă.O strânse mai tare,lipindu-se de ea,lăsând-o să înțeleagă,fără cuvinte,cât de excitantă era.

-Tu...își mută buzele la urechea ei,simțindu-i mica venă care pulsa în apropiere,îmi provoci o dorință nebună.Beth suspină și se sprijini de el,strecurându-și mâna sub jacheta smochingului lui ca să poată mângâia batistul alb și apretat al cămășii care-i îmbrăca pieptul larg,dorind să mângâie pielea lui,nu materialul.Își dădea seama că a băut prea multă șampanie,își dădea seama că mâine va fi

copleșită de regrete și jenă. Dar în această clipă nimic din toate acestea nu conta. Contau doar brațele lui Chance, atingerea lui, faptul că el o dorea. Se lipi de el.

-Atunci sărută-mă, Chance. Fă-mă să simt și eu ceea ce te-am făcut să simți.

Cu un geamăt, Chance făcu tot ceea ce ea îi cerea. Buzele ei erau umede și deja în așteptare; avea gustul vinului dulce, al aperitivelor cu arome delicate, al dorinței.

Cine era această femeie? se întrebă, îngemănând limba lui cu a ei, încercând toate secretele gurii ei. O virgină timidă sau o ispititoare exotică? Nu mai știa deloc. O considerase pe Beth Waters anostă, acum o vedea seducătoare. O credea conservatoare, acum o considera subtilă. O credea timidă, acum își dădea seama că este în stare de mari pasiuni, o fântână de foc, tot atât de fierbinte precum culoarea părului ei. Ea scoase un geamăt profund și el se lipi mai tare de ea, cuprins într-o clipă de o dorință du roasă. Îi mângâie în cercuri concentrice spatelul, apoi își lăsă mâinile să-i alunecă sub țesătura rochiei, să atingă o piele mai albă, pielea care nu fusese niciodată sărutată de soare.

Își dezlipi buzele de ale ei, pentru a-i gusta urechea, gâtul, umărul.

-Beth...Beth...Ca răspuns la cuvintele lui ea se arcui ca el să o poată atinge mai bine. O făcea să se simtă frumoasă. O făcea să se simtă dorită, să se simtă pentru prima dată o femeie adevărată. Locuri despre care crezuse că nu au nici un fel de dorințe plângeau după atingerea lui, locuri care nu fuseseră niciodată atinse se încălzeau, apoi deveneau umede. Și aceste sentimente o făceau suficient de curajoasă să acționeze așa cum simțea. Și să sperie. Șoptindu-i numele își lipi din nou buzele de-ale lui. Deodată Chance își dădu seama că o femeie ca Beth nu era o jucărie și că întotdeauna îl va trezi la realitate. Acest gând îl lovi cu tot atâta putere ca valurile care loveau țărmul. Și ca nisipul de la mal, el se va scufunda și va fi acoperit. Întrerupse sărutul. Ea scânci și el își înfipse degetele în părul ei, dorind să facă dragoste cu ea, dorind-o atât de mult, încât îl durea. Știa că ea ar accepta. Îi spunea cu ochii ei înfometate, cu felul în care se lipea de el. Dar ea nu era o ușuratică; era o femeie fără subtilități. Ar răni-o. Nu-i era destinată.

-Trebuie să intrăm, murmură el, cu vocea răgușită de dorință.

-Chiar trebuie? întrebă ea. Tremura; manifestarea involuntară de durere îl copleși.

-Da. Cu o delicatețe care îl surprinse, îi dădu părul deoparte.

-Lumea se va întreba unde suntem. Beth își lăsă ochii în jos. Voia să-i spună: și ce dacă? Voia să-i dea de înțeles să facă dragoste. Dar citi în ochii lui hotărârea și regretul. Era mai bine să termine acum, înainte ca regretele unuia sau ale celuilalt să facă imposibilă colaborarea lor. Își forță un zâmbet.

-Am băut prea multă șampanie.

Chance îi urmări expresia și văzu că ochii i-au rămas triști.Îi oferea o cale de ieșire.Un om cu caracter ar fi refuzat-o și ar fi luat-o din nou în brațe.Dar el era altfel; cu mult timp în urmă își făcuse niște planuri și promisiuni.Îi atinse ușor buzele,apoi îi prinse degetele.Fără să scoată un cuvânt,s-au urcat pe scări și s-au despărțit în căutare de oglinzi ca să repare ceea ce vântul și pasiunea lor stricaseră.S-au întâlnit din nou în sala goală a bufetului.Chance îi oferi o ceașcă de cafea și ea o luă cu un zâmbet slab de mulțumire.Calitatea vulnerabilă a zâmbetului îi sfâșia inima.Îi privi fața,dorind să-i murmure cuvinte frumoase despre ceea ce li s-a întâmplat tocmai acum,dar știa că era mai bine ca unele lucruri să nu fie spuse.Se simțea laș și ipocrit.

-N-am putut să-mi refac părul,zise ea,simțind nevoia să umple tăcerea dintre ei.Vântul...mi-a risipit prea multe agrafe.

Nu vântul,se gândi Chance.Ci degetele lui.Și dorința lui.Simți în piept un asemenea sentiment de frustrare,împreună cu ceva în plus,încât îl durea.Chance întinse mâna și-l atinse coama rebelă,doar o dată și ușor,și apoi își lăsă mâna în jos.

-Îmi place așa.Este de parcă...

-Dragii mei,unde-ați fost? Eva intră în sală și se îndreptă spre ei.Se opri și-i examină gânditoare.Ei,ei...Chance făcu un pas și-și dresе vocea.Beth se uită furioasă la Eva,apoi se întoarse spre însoțitorul bunicii ei.

-Vă distrați bine? Eva răspunse în locul lui.

-Minunat,într-adevăr formidabil.

Femeia mai în vârstă clipi des cu genele-i false către Chance și Beth scrâșni din dinți.Chiar așa,să cocheteze cu un bărbat care are jumătatea vârstei ei.Eva se concentra acum asupra lui Beth,cuprinzând-o cu privirea.Femeia mai în vârstă își îngustă ochii și Beth mormăi o înjurătură.Nimic nu-i scăpa atenției bunicii ei și în clipa în care Eva o va prinde singură,va fi supusă torturilor celor mai groaznice.*Dacă ar aștepta măcar să fie singure*,se gândi Beth simțind că-i vine rău.Scânteia din ochii bunicii ei era vizibilă.Și periculoasă.

-Bunico,murmură Beth,știind că femeia mai în vârstă detesta să-i spună asta,n-ar trebui ca tu și Raphael să vă duceți la licitația de artă? Cred că începe acum.

Eva o ignoră și se întoarse către Chance.

-Ce păcat că Liza n-a putut veni.Atunci am fi fost cu toții împreună.

Beth îi povestise Evei despre întâmplarea nefericită cu schițele și cum mica ei invenție s-a transformat într-un monstru.Îi aruncă bunicii o privire de avertisment,nu că ar fi fost vreo speranță să o poată opri.Chance se întoarse către Beth.

-Și cum a fost în sudul Franței? I-a plăcut Lizei excursia?

Beth își mușcă buza de jos.

-Da...cred că da.N-am vorbit prea mult.Vreau să spun despre excursie.

-A fost minunată,o întrerupse Eva.Liza este atât de inspirată.Atât de creativă... atât de liberă.Își urmează întotdeauna impulsurile.

-Raphael,în seara asta nu se licitează unul dintre tablourile tale?

-Trebuie să o întâlnești,continuă femeia mai vârstnică,de parcă Beth n-ar fi spus nimic.Și cât mai curând.Este de-a dreptul încântătoare.Știați că este artistă? Întrebă Eva cu o inocență exagerată.Opera ei este fabuloasă.

-Aș fi vrut să o întâlnesc,răspunse Chance.Am văzut câteva schițe și păreau interesante. Ascultând-o pe bunica ei cum o elogiază pe Liza și urmărindu-l pe Chance care sorbea fiecare cuvânt,Beth simți o împunsătură de gelozie,apoi gemu în sinea ei.Dumnezeule,acum trebuie să concureze cu o soră care nici măcar nu există.

-Beth,draga mea,îi spuse bunica ei,întorcându-se spre ea,când ai să organizezi o întâlnire între cei doi? Liza este în oraș.Parcă mi-ai spus că ar fi bine ca Chance să arunce o privire asupra lucrărilor ei.Beth ar fi vrut să o înghită podeaua; de asemenea ar fi vrut să o strângă de gât pe bunica ei.Dar,în loc de acestea,își îngustă ochii.

-Bunico,ai uitat că pleacă în...

-Marrakesh,o întrerupse Eva.Tocmai am vorbit cu ea,excursia s-a contramandat. Va fi aici în următoarele trei luni.Chance o privi pe Beth.Eva o privi pe Beth. Beth se hotărî că podeaua nu era suficient de adâncă să se scufunde.Încercă să se calmeze.A fost încolțită.Și încă bine.Promițându-și că nu va mai sta de vorbă niciodată cu bunica ei,își impuse un zâmbet.

-Ei bine,dacă asta-i situația,voi încerca să aranjez ceva.

-Abia aștept.Chance trase cu urechea.Beth,ai dreptate.Licitația a început.

-De ce nu vă duceți voi înainte,le propuse Beth celor doi bărbați.Eva și cu mine avem de vorbit ceva.Ne întâlnim acolo.În clipa în care Chance nu le mai putea auzi,Beth se întoarse rapid către bunica ei.

-Cum ai putut? Cum...ai putut?

-Am făcut-o spre binele tău,spuse Eva mândră,aranjându-și ornamentul din pene de pe șolduri.Tu nu vrei să-i arăți lui Chance lucrările tale,așa că i le va arăta Liza.Beth își acoperi fața cu mâinile,atât de furioasă,încât începu să tremure.

Peste o clipă se uită la femeia mai în vârstă.

-Bunico,spuse cu o voce blândă,pronunțând fiecare cuvânt cu atenție,nu am nici o soră.Liza nu există și asta o știm amândouă.

-Vorbești prostii.Eva își scoase pudriera și-și inspecta nasul în oglinjoară.De când te știu ți-am spus Liza.Beth oftă.

-Bunica mea a devenit senilă și șeful meu vrea s-o întâlnească pe sora mea care nu există.Este cât se poate de bine.Beth oftă din nou și-și închise ochii.Și cum mă voi descurca?

-Cum poți să-mi spui că sunt senilă? Mă supără această observație.Eva închise capacul pudrierei.Iar răspunsul la întrebarea ta este cât se poate de simplu.Și sare în ochi.Beth își îndreptă spatele.

-Chiar așa? Ei bine,de ce nu-mi explici și mie,deoarece în această clipă nimic nu mi se pare simplu sau care să-mi-sară în ochi.Bunica ei se întoarse maiestuoasă spre ea.

-Draga mea,pur și simplu vei deveni...Liza.

CAPITOLUL 5

Pentru Beth restul nopții s-a desfășurat ca într-o ceață tulbure.Acum,în întunericul mașinii lui Chance,avându-l pe el alături,tăcut și gânditor,nu putea decât să se gândească la orele care au trecut și la ceea ce s-a întâmplat între ei.Și să se întrebe ce va face.Se întoarse și se uită afară pe geamul mașinii.Noaptea începuse atât de minunat-amândoi s-au simțit relaxați,au râs și au vorbit și s-au bucurat că sunt împreună.Îmbrățișarea a schimbat totul.Din momentul în care s-au întors de pe terasă,între ei s-a instalat o atmosferă de jenă.

Beth nu putea să uite pasiunea pe care ambii au resimțit-o și știa că nici el nu putea.Pentru motive cu totul diferite.

Își strânse pumnii în poală.O durea gândul că el regretă,gândul că,dacă ar fi în stare,el ar schimba ceea ce s-a întâmplat.Deoarece,chiar dacă ea se simțea prost din cauza situației jenante,a jignirii,n-ar fi schimbat nimic din ceea ce li s-a întâmplat pe terasă.Aceste clipe au devenit cele mai speciale din viața ei.

Beth se uită pe furiș la Chance,inima strângându-i-se când observă că el o studiază.Fără să-i arate că-și dă seama de acest lucru,ea începu să privească din nou pe geamul mașinii în noaptea neagră de afară.Oftă.Cum a putut Eva să aleagă acest moment și să-i complice viața și mai mult?

Să devină Liza? se gândi Beth neîncrezătoare.Ideea era ridicolă și totuși...

Își scutură capul sentimentul de panică strân-gându-i stomacul.O auzea încă pe bunica ei spunând: „*Liza dragă,ce altceva ai putea face? Vrei să fii concediată? Să te întorci în Kansas?*”

Să-și recunoască eșecul.Beth își ținu pleoapele strânse și oftă din nou.Oare cum se va descurca?

Chance o auzi pe Beth oftând și strânse și mai mult volanul. Se simțea un laș, un trădător. Chiar dacă știa că Beth nu este femeia destinată lui, chiar știind că era lipsită de experiență, a sărutat-o. Chance se încruntă. Ceea ce s-a petrecut între ei a fost mult mai mult decât un sărut.

Încă o mai dorea. Atât de mult, încât simțea dorința ca o gheară înfiptă în el. Dar știa că nu ar fi fost bine. N-ar putea să-i ofere niciodată mai mult decât o relație sexuală. Și să o rănească. Era acest gen de bărbat.

Se uită la ea pe furiș. Oare la ce se gândea? De când au plecat de pe terasă, ea a devenit tăcută, ușurința cu care de obicei comunicau fiind înlocuită cu un fel de oboseală stângace. Ar fi vrut înapoi ușurința. Ar fi vrut să o vadă zâmbind și râzând. Ar fi vrut ca ea să-l placă din nou. Nu știa de ce aceste lucruri sunt importante pentru el, dar erau. Voia să îndrepte lucrurile. Trebuia.

-Beth? Îi șopti. Ea se întoarse spre el.

-Hmmm?

-Vreau să-ți arăt ceva.

-Ce anume?

-La mine acasă.

-Poate gravurile tale? Își ridică sprâncenele. Chance, este un truc vechi.

Buzele ei au început să schițeze primul zâmbet din ultimele ore. L-a încălzit mai mult decât ar fi dorit să recunoască.

-Sună cam stângaci. El râse. Da, este adevărat, dar ai încredere, nu este ceea ce crezi.

-I-a spus păianjenul gândacului.

-Deci să înțeleg că ești de acord?

-Da.

-Bine. Aproape că am ajuns.

Chance n-a exagerat și în zece minute au oprit în fața casei lui. Beth coborî din mașină și studie împrejurimile. Exteriorul locuinței lui arăta așa cum se aștepta, cu totul modern, multă sticlă, dar când au intrat, a rămas surprinsă. Bazându-se pe decorațiunea interioară a biroului lui, se aștepta la metal și sticlă, culori și linii minime, o eleganță rece. Ar fi putut descrie interiorul în toate felurile, dar nu rece și departe de a fi elegant. Surprinsă, Beth se uită în toată camera. Căminul lui era plin de căldură, chiar plăcut. Îl umpluse cu un amestec de antichități, mobilă contemporană și franțuzească rurală, toate puse una lângă alta cam dezorganizat, dar se potriveau. Beth îl urmă pe Chance care aprindea luminile în casă, din ce în ce mai surprinsă. Arta de aici nu semăna deloc cu lucrurile sofisticate pe care le avea la *Art One*. Era o artă naivă, forme nostime confecționate din cutii de

conserve,din bucăți de lemn aruncate,tăieturi din reviste,piese lipite cu gumă arabică și presărate cu un praf strălucitor.Încântată,Beth se opri în fața unei picturi în tempera,deosebit de încântătoare care semăna cu un purcel zburător.Se întoarse și îi întâlni privirea.

-Nu m-am așteptat la așa ceva.Chance își băgă mâinile în buzunare,simțindu-se deodată nesigur și expus.În sinea lui își blestemă prostia.

-Îți place? Beth râse.

-Cum să nu-mi placă? Luă în mână o figurină din argilă lucrată destul de naiv și-și plimbă degetele pe marginile neșiefuite.Îi întâlni din nou privirea.De ce artă făcută de copii?

-Fiindcă este onestă.Dădu din umeri.Directă și fără complicații.Veni lângă ea și-i luă figurina din mână.Mai simțea căldura ei și strânse grijuliu piesa,mângâind-o pe suprafața poroasă.Copiii mici nu au capacitatea de a minți în ceea ce privește sentimentele lor,iar arta este o manifestare directă a acestor emoții.Chiar dacă aceste sentimente sunt triste,ele mă fac să mă simt bine.Îți spune ceva? Ea dădu din cap,apoi își plimbă privirea prin cameră înainte de a se uita din nou la el.

-Asta ai vrut să-mi arăți?

-Da.

-De ce? El inspiră profund.

-Nu știu.Atunci mi s-a părut că trebuie.

-Și acum?

-Acum nu mai știu.Puse sculptura jos,apoi imediat regretă.Acțiunea i-a lăsat mâinile libere și dornice să o atingă.În loc de asta își puse din nou mâinile în buzunare.

-Beth,îmi place de tine.

-Dar? El se încruntă.

-Vreau să fiu onest cu tine.Vreau să limpezim lucrurile.

Beth observă expresia lui hotărâtă,aproape posomorâtă,și se încorda.Nu era sigură dacă voia să audă ceea ce el intenționa să-i spună,nu credea că,tocmai acum,onestitatea ar fi cea mai bună idee.Întorcându-i spatele,se duse la marele geam care-dădea în grădina din spatele casei.El o urmă,oprindu-se atât de aproape,încât îi simțea respirația.Chance îi privi spatele drept și umerii rigizi.

Ridică mâna să o atingă,apoi o lăsă jos.

-Ți-am mai povestit câte ceva despre părinții mei; câte ceva despre căsătoria lor dezastruoasă.Râse,dar fără umor.Amândoi erau persoane neechilibrate,pasionate.Se iubeau prea mult,chiar sălbatic.

Erau geloși și posesivi în ce privește persoana lor și cariera lor. Și în ce privește afecțiunea mea. Până la urmă au divorțat, continuă el. Dar întreaga lor gelozie și posesiune s-a abătut asupra mea. Se opri, cedând dorinței și mângâindu-i părul. Am devenit un pion în jocul lor emoțional. Mă foloseau, pe mine și dragostea mea, pentru a se jigni reciproc.

Beth simți milă pentru băiețelul care fusese cândva. Se întoarse spre el. Cuvintele lui o dureau, o făceau să dorească să-l țină strâns în brațe și să-l mângâie.

-Bietul Chance. El îi acoperi mâna cu a lui, savurând atingerea ei pentru o clipă înainte de a se despărți de ea. Se înapoie lângă figurina caraghioasă de ceramică și se uită mult timp la ea.

-Știi ce îmi mai place la arta copiilor? Este o muncă făcută din dragoste, dar nu este exagerată. Nu este foarte...elaborată. Se uită la ea peste umăr. Înțelegi ce vreau să spun?

Știind ceea ce i-a povestit despre trecutul și părinții lui, Beth înțelegea.

-Da, șopti ea, apropiindu-se de el cu rochia foșnind în timp ce se mișca. Se opri în fața lui și-i întâlni privirea. Dar ceea ce nu înțeleg este de ce-mi povestești toate acestea?

Chance a fost cuprins de panică. Nici el nu știa și asta era aspectul cel mai blestemat. Și-a propus drept țel în viață să nu-și împărtășească sentimentele, să nu-și împartă persoana cu nimeni. Și iată că tocmai asta făcea.

Acest adevăr îl sperie de moarte. Chiar dacă își dădea seama că face o prostie, îi cuprinse obrazii cu palmele.

-Beth, dragostea ne-a ruinat viața. Nu ura sau amărăciunea. Nu gelozia. Vorbi mai încet. Dragostea.

-Tot nu...Înțeleg. El își plimbă degetele pe pomeții ei.

-Mi-am promis solemn ca mie să nu mi se întâmple niciodată. M-am jurat să nu las ca vreun copil să treacă prin ce-am trecut eu. Beth, n-am să mă îndrăgostesc niciodată. N-am să mă căsătoresc niciodată. Își lăsă mâinile în jos și se îndepărtă de ea. Credeam că ar fi bine să știi. Beth îl privi cu ochi mari și începu să-și dea seama despre ce era vorba. Era un fel de scuză pentru ce s-a întâmplat între ei în această seară. A fost cuprinsă de furie, se simțea prost și jignită în bunul ei simț.

-Nu trebuie să-ți pară rău, spuse ea cu vocea tremurătoare. Nu trebuie să-ți pară rău.

-Nu pot. Am impresia că am profitat de tine. Am impresia că te-am înșelat.

-Să profiți de mine? repetă ea, căldura cuprinzându-i obrazii. M-ai înșelat? Chance, dar nu sunt un copil. Nu sunt o adolescentă amăgită de cuvintele frumoase ale unui bărbat mai în vârstă. Făcu un pas spre el, furia întetându-i-se,

alăturându-se jignirii și jenei, făcând-o să nu dorească decât să-i dea de înțeles ce gândește.

-N-am nevoie de păreri tale de rău. N-am nevoie de scuze pentru pasiunea ta. Am provocat-o, mi-a făcut plăcere. Și, cu certitudine, n-am să-ți cer scuze pentru ea.

-Nu asta am vrut să spun.

-Nu? Ai impresia că ai amăgit-o pe biata Beth cea urâtă. Ți-e teamă că Beth cea mică și naivă își va face o impresie greșită și te va hăitui. Își puse mâinile pe pieptul lui. Ei bine, nu te voi hăitui. Și n-am să aștept nimic de la tine numai fiindcă m-ai sărutat.

-Beth, eu...

-Nu sunt un copil, repetă ea, întrerupându-l, cu vocea tremurând de furie. Vrei să-ți dovedesc? Îi luă mâinile și i le puse peste sâni. Sfârcurile i s-au întărit de dorință și ea îi înlănțui degetele cu ale ei și le apăsă mai tare. Ți se pare că este reacția unui copil?

Chance abia reuși să-și stăpânească răsuflarea, simțindu-se imediat și puternic excitat. Își mișcă mâinile împreună cu ale ei și vârfurile ascuțite ale sânilor îi zgâriau palmele. Beth se sprijini de mâinile lui, de el.

-De ce? întrebă ea, luptând pentru aer. De ce nu poți fi cinstit cu mine? Chance, de ce te temi?

Cuvintele ei i-au atins un nerv. În timp ce își scutura capul a negare și simțea cum îl cuprinde panica, își aplecă gura peste a ei, într-un sărut plin de pasiune.

Capul lui Beth se lăsă în spate sub această presiune și se prinse de umerii lui.

Peste o clipă el îi dădu drumul, iar ea făcu cu greu un pas în spate.

-Nu-mi este teamă, răspunse el reținut. Am fost cinstit. Nu vreau să te rănesc.

Vreau să fiu prietenul tău. Cuvântul a lovit-o ca o ghiulea, doborând-o. Se luptă să nu arate învinsă, să-și mențină mândria jignită. Îi oferise totul și el dorea să-i fie prieten. S-a făcut complet de râs.

-Foarte bine, spuse ea înțepată, îndepărtându-se de el. N-am să mă agăț de tine.

Rămânem prieteni. Colegi. Nimic mai mult.

-Beth. Își întinse mâna spre ea. Hai să stăm de vorbă, hai să...

-Chance, cred că am stat de vorbă suficient. Trecu pe lângă el și-și luă eșarfa. Te rog să mă duci acasă.

Două săptămâni mai târziu, Beth se privi în oglinda dormitorului. Din fericire, zilele de după balul de la 1 aprilie au trecut repede. Vânzările de obiecte de artă se dovedeau înfloritoare, iar Beth era foarte mulțumită. Îi rămânea prea puțin timp

să se supere pe Chance din cauza acelei conversații prietenești.

Dar nopțile treceau cu o încetineală îngrozitoare. Nu putea să-și închidă ochii fără să-și aducă aminte cum s-a simțit în brațele lui: vie și liberă și frumoasă. Nu putea uita nici cum i-a așezat mâinile pe sâni și expresia de milă din ochii lui când i-a spus că vrea să fie prietenul ei. O mai durea încă atât de tare, încât nu putea respira. Beth încercă să uite durerea, concentrându-se mai degrabă pe imaginea pe care abia de o recunoștea. Arăta... sexy. Arăta sigură pe ea, înțeleaptă... Doamne, arăta seducătoare.

Uluită, își privi imaginea, dresul cu flori, decolteul periculos de adânc al tricoului ei cu două numere mai mare, brațările care zornăiau. Își răvăși părul cu degetele și studie efectul. Niciodată nu s-a considerat atrăgătoare, n-avea motive. Dar acum...

-Arăți minunat, spuse Eva, aplaudând-o.

-Într-adevăr. Minute întregi Beth continuă să se privească în oglindă, amintindu-și din nou de Chance, întrebându-se oare ce părere va avea despre noul său eu.

Se încruntă la imaginea femeii din oglindă. Nu a creat un nou eu, a creat o persoană cu totul nouă. Nu era bine... se simțea ca o intrusă.

Dar ce altă opțiune ar fi avut? După balul de 1 aprilie, Chance a rugat-o de mai multe ori să-i aranjeze o întâlnire cu Liza. Eva era ca un buldog căruia i se oferă un os plin de măduvă și, până la urmă, în pofida scepticismului și disperării ei, Beth a acceptat să participe la această șaradă. Astfel că, încredințându-se bunicii ei, și-a început transformarea în Liza cea sexy, nesăbuită și îndrăzneată.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să cumpere îmbrăcăminte, veselă și colorată; dresuri în culori vii, fuste plisate mini, bluze decoltate din material moale, sexy, și blugi strimți, lipiți de picioare.

Beth a susținut că, un singur rând de îmbrăcăminte va fi suficient - ea se gândea să i-o prezinte pe Liza lui Chance și apoi să o trimită pe sora ei într-o excursie lungă, undeva în străinătate. Poate să-i aranjeze o căsătorie cu un prinț singuratic. Dar, ca de obicei, Eva vedea lucrurile altfel și, în final, au cumpărat tot felul de lucruri, pentru orice eventualitate.

A urmat apoi coafura ei. Eva a insistat să renunțe la stilul ei de bătrână doamnă și să-și lase părul liber în bucle mari. Beth a trebuit să recunoască: a rămas surprinsă de rezultat. Părul ei, fin și ondulat, n-ar fi putut să arate mai bine nici dacă ar fi fost aranjat de un profesionist. Au urmat bijuterii, pantofi și produse cosmetice noi; cartea de credit a bunicii ei a fost complet epuizată. Dar cea mai importantă transformare a fost cea a comportamentului ei. Eva a învățat-o să fie dramatică și impertinentă, a învățat-o cum să se miște, cum să vorbească, ce

gesturi să facă.În sfârșit,bunica ei a decis că este pregătită.Acum,stătea și privea la persoana pe care abia de o recunoștea și dorea să dea cumva ceasul înapoi.Se îndepărtă de oglindă.

-Eva,am exagerat.Am să-i spun lui Chance adevărul.Părinții lui au fost artiști,are de-a face cu artiști în fiecare zi,sunt convinsă că va înțelege de ce am...

-Mințit,completă Eva.A mințit.Cuvântul suna atât de necinstit.Atât de vinovat. Beth își acoperi fața cu mâinile și gemu.

-Cum de-am ajuns într-o astfel de încurcătură? N-am vrut să supăr pe nimeni.

N-am vrut să...mint.Doar că nu puteam suporta să afle că schițele sunt ale mele. Se uită din nou în oglindă.Chiar crezi că pot face față?

-Da.Eva îi întinse rujul.În plus ai vrea să-ți pierzi slujba? Ai vrea să-l pierzi pe Chance?

Beth îi aruncă bunicii ei o privire uluită.Era chiar atât de transparentă? Simți cum fața i se înroșește,iar bunica ei o mângâie cu blândețe pe obraji.

-Liza,n-are să-ți pară rău.Crede-mă.

Beth oftă și patruzeci de minute mai târziu,Beth-acuma Liza-intră la *Art One*.

Pregătise această întâlnire cu grijă: ceruse o după-amiază liberă,aceeași după-amiază când știa că Judy pleca mai devreme,ziua în care Virginia,contabila,era în concediu.Rămânea Chance.Singur.S-a gândit că-i va veni mult mai ușor dacă nu va trebui să suporte privirile tuturor.

Beth își frecă palmele umede.Va intra,îl va.lăsa pe Chance s-o întâlnească pe Liza și va pleca.Va găsi motive ca să nu se mai revadă niciodată și cu asta totul se va termina.Grăbindu-și pașii,Beth se îndreptă spre biroul lui Chance.Se opri în prag,inima bătându-i incomod în piept.Chance era cu spatele spre ea, uitându-se afară la frumoasa zi de primăvară.Gustă din plin această imagine a lui,cămașa și pantalonii din material moale,închis la culoare,felul în care țesătura se întindea peste umerii lui largi,felul în care se mula pe alte părți ale corpului, părți pe care nu era cazul să le observe.

Își întoarse privirea.Oare Liza ar fi observat astfel de lucruri? Probabil că da.

Și,Sfinte Doamne,sora pe care și-a creat-o probabil că ar fi și comentat.

Ținându-și respirația,Beth intră cu curaj în biroul lui Chance.

-Este cineva acasă? întrebă ea,încercând să-și îngroașe vocea puțin,așa cum o învățase Eva.Chance se întoarse.Privirile li s-au întâlnit.Trăsăturile lui au oglindit surpriza,apoi imediat șocul.Bătăile inimii ei,oricum frenetice,și-au dublat ritmul.Picioarele îi tremurau atât de puternic,încât,pentru o clipă,s-a temut să nu cadă.Sau să leșine din lipsă de oxigen.Ce naiba voia să facă?

-Beth? întrebă Chance cu o voce răgușită.*Răspunde da*,își spuse ea.

Renunță acum,până nu este prea târziu.Ignorând orice fel de bun-simț,intră veselă în biroul lui.

-Pe ea o caut.Sunt Liza.Au trecut câteva secunde.Lui Beth i s-a părut o veșnicie. Leșinul devenea o posibilitate și mai mare decât cu o clipă înainte.

-Liza? repetă Chance,evident uluit.Făcu un pas înainte.Beth nu mi-a spus că...sunteți gemene.Beth înghiți,dorința de a mărturisi totul fiind dublată de teama absolută și paralizantă de a o face.Se uită dintr-o parte la el și-i aruncă o privire cochetă.

-Atunci am două motive să mă supăr pe ea.

-Două?

-Da,da.Beth își plimbă privirea cu îndrăzneală asupra lui,simțindu-se în același timp șocată și eliberată de propriul ei comportament.Nu ți-a spus că suntem gemene și nu mi-a spus că ești atât de...delicios.Chance începu să râdă și-și scutură capul.

-Nu cred ca până acum cineva să-mi fi spus asta.Beth își simți obrajii în flăcări și-și blestemă culoarea.

-Domnule Michaels,am oarecari dubii în această privință.

-Chance,o corectă,apropiindu-se de ea și întinzându-i mâna.Și crede-mă că n-aș fi uitat așa ceva.Beth îi luă mâna,sperând că nu va observa cum tremura.El privi o clipă în jos,la mâinile lor împreunate,apoi se uită la ea.Asemănarea este uluitoare.Sângele i se urcă în cap și Beth își retrase mâna.Se întoarse cu spatele la el,pretinzând că cercetează obiectele de artă.

-Sora mea mi-a spus că ai vrut să mă întâlnești,murmură ea,luând în mână o sculptură din bronz.Se uită la el peste umăr.De ce?

-Din curiozitate.Ea puse sculptura jos.

-Ei bine,acum ți-am satisfăcut-o.Îi aruncă un zâmbet provocator,apoi se îndreptă spre ușă.Spune-i lui Beth că am căutat-o.

-Hai să bem ceva.Beth se opri,dar nu se întoarse,folosind momentul ca să se adune.Când în sfârșit se uită peste umăr,spera ca el să aibă în fața lui o femeie plină de încredere în sine,obișnuită să refuze invitații la băutură.

Afișă un mic zâmbet de regret.

-Nu pot,dar,oricum,îți mulțumesc.

-Poate altă dată?

-Nu cred...

-Aș vrea să stăm de vorbă despre picturile tale.

-Picturile mele? repetă ea,simțind că deodată se sufocă.

-Am văzut câteva schițe pe care Beth le-a luat din greșeală.M-au intrigat.

Picturile ei l-au intrigat.Voia să-i vorbească despre ele.Sentimentele dintre cele mai diverse au cuprins-o și între ele dorința de a spune da nu se afla pe primul loc.Dar cu cât lungea această șaradă,cu atât mai greu îi va veni să se descurce.

-Mi-ar plăcea,spuse până la urmă,ezitând.Dar am niște treburi acum...Trebuie să mă întâlnesc...cu cineva.Chance se uită la ceas.

-Și eu mai am de lucru aici.Ce-ar fi să ne întâlnim peste o oră la cafeneaua *Dana Point*? Poți să-ți termini treburile până atunci?

Simțindu-se de parcă s-ar fi aruncat într-o prăpastie,Beth îi răspunse afirmativ.

Chance ajunse devreme la cafenea.Alese o masă pe terasa însorită,comandă un filtru și așteptă,cu gândul la Beth.

De la balul de 1 aprilie nici o clipă nu trecea fără să nu se gândească la Beth.În mintea lui au rămas amintirea sărutului,schimbul lor de cuvinte de mai târziu,iar toate acestea îl împiedicau în activitate,îi penetrau somnul.Se trezea ar gândul la ea,dorind-o.Și simțind o durere cum n-a simțit niciodată.

Încruntându-se,Chance încercă să nu se mai gândească la Beth.Pentru o clipă,când a văzut-o pe Liza,a fost atât de uimit de asemănarea cu Beth,încât a crezut că sunt una și aceeași persoană.Dar apoi Liza s-a mișcat și a vorbit.Chance zâmbi amintindu-și cuvintele ei.L-a numit,Doamne Sfinte,,delicios”.

Cum pot fi două persoane-chiar dacă sunt gemene-atât de asemănătoare și totuși atât de diferite?

I s-a adus cafeaua și luă o înghițitură din lichidul negru.Ochii Lizei aveau exact culoarea ochilor lui Beth,albastrul-deschis,luminos al cerului de primăvară.Și avea același fel dezarmant de a se uita la el-direct și fără fasoane.

Chance se opri la acest gând.Până acum n-a știut cât de mult îl interesau ochii lui Beth.Se încruntă,simțindu-se incomod când își dădu seama de acest lucru.Dar mai incomod când a descoperit că a observat foarte multe lucruri legate de Beth.

De exemplu,felul în care-și mușca buza de jos când se simțea nesigură sau vulnerabilă,sau cât de mult o impresionau ghinioanele sau animalele părăsite.

Sau ceea ce simțea când ea îi zâmbea lui care era un bărbat puternic și în toată firea.Chance își scutură capul să scape de aceste gânduri.Liza era tipul de femeie care îl interesa,îndrăzneță,de lume și puțin cinică,sigură de ea.Cu ea se simțea la egalitate.Ceea ce nu i se întâmpla cu Beth.

Chance mai luă o înghițitură de cafea.Chiar și după o singură întâlnire cu Liza,o înțelegea și știa că și ea înțelege cu ce fel de bărbat are de-a face.Liza nu se va aștepta la lucruri pe care el nu le putea oferi.Pretențiile ei în ceea ce privește o relație dintre un bărbat și o femeie erau directe și lipsite de complicații.

Se întâlnește cu o duzină de femei de acest gen; pentru el Liza nu reprezenta un mister. Beth da. Blândă, amabilă și dulce. Vulnerabilă. Beth îl făcea pe un bărbat să se gândească la lucruri despre care afirmase solemn că nu le va face niciodată, făcea ca un bărbat să uite lecțiile greu învățate despre autoconservare. Nu era pentru el. Atunci de ce stătea aici dorindu-și din tot sufletul s-o întâlnească pe Beth și nu pe sora ei geamănă?

Iritat de propriile-i gânduri, Chance își îndoi și dezdoi degetele. În viața lui nu era loc de mistere. Nici de complicații. Și nu va uita lecțiile copilăriei lui.

Ce s-a întâmplat la balul de 1 aprilie a fost o greșeală. Sărutul lor a fost o aberație declanșată de mirosul greu al parfumului ei. De noaptea cu lună, de neliniștea lui.

Chance începu să bată nervos cu degetele pe marginea ceștii, ignorând vocea din capul lui care-l numea mincinos și își impuse să se gândească la arta Lizei. Prima oară când s-a uitat la schițele Lizei a fost tulburat, simțise emoția pe care o resimțea de fiecare dată când descoperea un talent bogat, necunoscut până acum.

A studiat schițele, s-a gândit la ceea ce Beth i-a povestit despre arta Lizei. Emoția pe care a simțit-o nu s-a diminuat odată cu trecerea ultimelor săptămâni.

Devenise, pur și simplu, aproape obsedat de aceste imagini.

A sosit momentul să le și vadă. Chance își ridică privirea și o văzu. Liza stătea în mijlocul unei pete de lumină, părul ei devenind o aureolă de foc în jurul capului, expresia ei reflectând vulnerabilitate. Când se uită la ea se gândi la Beth și la o amintire din copilărie-momentul în care și-a dat seama că eșecul căsniciei părinților lui nu se datora urii, ci a tot ceea ce avea legătură cu dragostea.

Privirea Lizei o întâlnește pe a lui. Chance răsuflă profund. Liza și Beth erau una și aceeași persoană. Ridicol.

Își scutură capul să se limpezească, iritat de imaginația lui. Era oare atât de obsedat de Beth, încât nu o putea despărți de sora ei? Liza zâmbi și veni la masa lui.

-Îmi pare rău că am întârziat.

-Nu, n-ai întârziat. Chance îi făcu semn chelnerului. Am băut doar o cafea și mă bucuram de aceste ultime ore ale zilei. Recunoscătoare pentru acest moment, Beth studie purpuriul apusului de soare.

-Este ora mea favorită din zi. Există o liniște, un calm, de parcă întreaga natură se pregătește să doarmă. Închise ochii și trase adânc aer în piept. Simt mirosul oceanului. Este delicios, nu crezi?

Cuvintele Lizei erau blânde, mult prea blânde pentru femeia care credea el că este. Îi amintea de sora ei. Chance o privi cu atenție, instinctul spunându-i că nu este în regulă ceva. Între timp sosi chelnerul și Chance deschise gura să o întrebe

pe Liza ce-ar dori,apoi și-o închise când ea se uită la el și zâmbi,mai întâi lui, apoi chelnerului.

-Un capuccino cu ciocolată,îi spuse tânărului.Și cu frișca bătută bine.În timp ce chelnerul plecă să dea comanda,ea îi aruncă lui Chance un alt zâmbet seducător. Îmi plac dulciurile.

-Și surorii tale.Și ei îi plac dulciurile.Am prins-o acum câteva dimineți mâncând bomboane de ciocolată.Ține o pungă ascunsă în fișet.Beth n-a știut ce să-i spună; i se părea nefiresc ca oricine să comenteze în fața ei propria persoană.

-Ne asemănăm în multe privințe,spuse până la urmă.

-Dar sunteți și foarte diferite.

-Da.Beth își lăsă privirea în jos și observă,spre oroarea ei,că mâinile i se mișcau nervoase în poală.Se controlă și le lăsă mai relaxate.Suntem,într-adevăr.

-Diferențele sunt evidente.Chance își puse coatele pe masă și se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să-i spună un secret.În ce sens sunteți asemănătoare?

Ea se uită la el prin ceea ce spera că sunt gene lăsate în jos provocator.

-Mai degrabă aș vrea să aud de la tine.

-Chiar așa?

-Da.Își plimbă degetele pe suprafața metalică a mesei,dându-și seama că persiflarea ar fi cea mai bună metodă de a-l ține la distanță,dar suficient de onestă să-și dea seama că n-are nimic de-a face cu ea.

Adevărul era că îi făcea plăcere.Beth înghiți.Nu trebuia să se lase prinsă în acest joc.Nu trebuia să se lase pradă propriei fantezii.Dacă o va face,va suferi.În mod dureros,Beth își dădu seama că s-a lăsat prinsă în joc din momentul în care l-a început.Voia să creadă că este real.Îi zâmbi din plin.

-Povestește-mi de Chance Michaels.Ceva ce n-aș putea afla privind-te sau citindu-ți o biografie.

-Hai să vedem...Chance se opri.Îmi plac filmele cu gangsteri și floricelele cu unt, chiar dacă nici unele nu sunt foarte bune.Când eram tânăr aș fi vrut să devin jucător de tenis profesionist,dar am renunțat la idee când am descoperit fetele.

-Fetele? Și de ce? El îi zâmbi răutăcios.

-N-am mai avut timp să mă antrenez.Vreau să spun la tenis.

-Și-ți pare rău?

-Glumești? Își ridică sprâncenele și ea râse.

-Bănuiesc că nu.Cafeaua sosi și ea se prefăcu a-i acorda o mare atenție,punând zahăr,amestecând și gustând-o,folosind timpul ca să-și adune gândurile.

Lucrurile nu se desfășurau conform planurilor ei.Pentru Dumnezeu,începuse să flirteze cu el.Încerca să-l atragă.

Dar voia ca el să se simtă atras de ea,nu numai în imaginația ei.Se găsea într-o mare încurcătură.

-Este rândul tău.Chance își sprijini bărbia cu pumnii.Trebuie să existe echitate.

-Foarte bine,spuse ea aproape sfidător,dorind să poată învinovăți întreaga lume în afară de ea pentru această situație dramatică.Îmi vine să înnebunesc de sărbători,mai ales de Crăciun.Îmi plac diminețile ploioase și zgomotul tunetului-dar rareori am parte de ele aici.Și fără nici o discuție,ador jazzul în timp ce mănânc pizza cu anșoa.El își înălță sprâncenele.

-Anșoa?

-Da,da.Beth zâmbi.Dar să nu-mi oferi măslina,sunt dușmanii mei de moarte.

El începu să râdă.

-Ce părere ai de șoferii care nu semnalizează când vor să cotească?

-Îi disprețuiesc.Și pe cei care nu te lasă să treci pe cealaltă bandă chiar dacă ei nu au intenția să o facă.Dar ce părere ai tu? Luă o înghițitură de capuccino.

Domnule Chance Michaels,ce detestați? Chance se gândi o clipă.

-Aroganța și minciunile nejustificate.Era cât pe ce să se înece; se strădui să înghită cafeaua și panica ce a cuprins-o.

-Chiar așa? Abia reuși să pronunțe după o clipă.Chance dădu din umeri și strânse ceașca în palmă.

-Ei bine,poate aroganța nu este atât de rea.Dar nu pot suferi falsul sau înșelăciunea.Beth se uită la el,simțind de parcă axa pământului și-ar fi schimbat înclinația.Cu o clipă în urmă se gândea să-i spună adevărul.Acum nu mai putea.Și nici mai târziu.Eva avea dreptate-dacă îi spune adevărul el o va concedia.Și când adevărul va ieși la iveală-și va ieși-el nu o va înțelege niciodată.Și nici nu o va ierta.Clipi să-și ascundă lacrimile care i se adunau în spatele pleoapelor,dându-și seama că el a întrebat-o ceva.

-Scuză-mă,ce-ai spus?

-De când te ocupi cu pictura? Mâinile îi tremurau și prinse cu una ceașca de cafea.

-De când mă știi.Este singurul obiect de studiu care mi-a plăcut la școală.

Chance se sprijini de spătarul scaunului.

-Ai frecventat școala de artă în locul universității?

-Nu.Beth luă o înghițitură din cafeaua rece cuprinsă de nesiguranță.Universitatea de stat din Kansas.Și,înainte de a mă întreba,am o diplomă de economist.

-Ce alegere ciudată.

-Nu dacă ești copilul lui Suzannah și Burt Waters.Îi întâlnești privirea.

De ce ești atât de interesat? Chance își ridică sprâncenele.

-Știi că sunt consultant în probleme de artă și că încerc să caut și să lansez talente.

-Bineînțeles.Eu...Beth este asistenta ta.El își scutură capul,având pe chip o expresie meditativă.

-Nu-i vorba de nimic special,dar sunt obișnuit ca artiștii să fie ceva mai impresionați de ocupația mea.Și puțin mai emoționați când îmi manifest interesul.

-Asta faci? Îți manifesti interesul?

-Așa cred.Înghiți restul de cafea,apoi așază cu atenție ceașca pe farfurie.

E-n regulă? Sau să lăsăm subiectul...

-Nu,bineînțeles că e-n regulă.Doar că...Privi în jos la cafeaua ei,apoi se uită la el. Ce-ai vrea să știi?

-Ești reprezentată de cineva? O galerie? Un alt consultant de artă sau reprezentant?

-Nu.

-Ai participat la expoziții cu juriu? Ai primit invitații? Beth își scutură capul.

-Răspunsul este din nou nu.

-Pot să te întreb de ce?

-Nu pictez pentru bani sau elogii,răspunse ea ridicându-și bărbia.Reprezintă asta o problemă pentru tine?

-Ar trebui să fie? Beth roși și privi în altă parte.

-Îmi pare rău.Eu...încercă să caute cuvintele potrivite,apoi se decise pentru cele adevărate,cele venite din inimă.Sunt foarte...vulnerabilă când este vorba de munca mea.Înseamnă totul pentru mine și nu pot suporta gândul ca...să fie...își ridică mâinile,cu palmele întoarse.Nu prea le arăt.De fapt,nu le arăt deloc.

Chance se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să o atingă,apoi își lăsă mâinile în jos.

-Ce-am văzut este foarte interesant,spuse cu blândețe.De fapt,mai mult decât interesant.Dar nu pot face o apreciere dacă nu văd lucrările în sine.

-Îmi dau seama.Auzi speranța,anticipația care tremura în vocea ei și le blestemă. Liza n-ar fi fost atât de nesigură.Liza n-ar fi fost atât de vulnerabilă.Nici măcar când era vorba de arta ei.Dar ea nu era Liza.Beth își mușcă buza de jos și se uită la el neajutorată.Chance rămase uluit.Liza arăta exact ca Beth.Se încruntă.

Bineînțeles că arată așa.Liza arăta tot timpul ca Beth.De aceea erau gemene.

Imagini ale momentelor pe care le-a petrecut cu Beth i-au trecut prin minte ca acelea dintr-un caleidoscop.Beth...pasionată și moale în brațele lui.Beth...cu ochii reflectând dorința și plini de durere.

Beth...vulnerabilă și nesigură, mușcându-și buza. Liza nu era timidă și blândă și vulnerabilă de-ți rupea inima, Liza nu-l făcea să se simtă posesiv și dornic să-și ofere protecția. Și, totuși, pentru o clipă ea a întruchipat toate acestea. Și el la fel. Uluit Chance o privi din nou pe Liza. Ce-i trecea prin cap era imposibil. De neimaginat. De ce să fi pretins Beth că este altcineva? Ce spera să obțină printr-un astfel de mijloc? Dar, se întrebă el, cum pot fi două persoane despre care se presupune că ar fi diferite, atât de asemănătoare? Chiar dacă sunt gemene? Nu pot fi. Îl cuprinse furia chiar dacă se gândea că poate și-a pierdut mințile. Beth pe care o cunoștea el era timidă, dar directă și onestă. N-ar fi făcut așa ceva. Și totuși...era sigur că instinctul nu-l înșală. Trebuia să afle. Și dacă ea încerca să-l înșele, voia să știe de ce. Avea două modalități de a afla: să o întrebe sau să petreacă cu ea mai mult timp și să descopere el însuși adevărul. Numai o singură cale îi garanta acest lucru. Ajungând la o decizie, Chance se întinse peste masă și îi prinse mâna.

-Aș dori să te mai văd, spuse el, mișcându-și arătătorul încet de la încheietură până la degetul ei cel mare.

-Să-mi vezi picturile?

-Nu. Vreau să spun că doresc să-ți văd lucrările, dar vreau să te mai văd...pe tine ca persoană. Pentru o secundă inima lui Beth a încetat să mai bată, apoi reîncepu cu un ritm amețitor. Voia să accepte, dar această dorință era irațională, iresponsabilă, imposibilă. Renunță la dorință și-și ridică privirea.

-Ei, ei, domnule Michaels, nu crezi că te cam grăbești?

El apăsă cu degetul pe pulsul ei care bătea nebunește, apoi zâmbi.

-Sunt un tip care mă grăbesc.

-Cred totuși că nu voi accepta.

-Am să te sun.

-Răspunsul este din nou nu.

-De ce? Știu că vrei. Ce putea să spună? Că nu voia fiindcă nu exista? Sau că sora ei geamănă va suferi dacă ea se va întâlni cu el? Trecuse deja dincolo de rațional-era furioasă și geloasă din cauza interesului manifestat de Chance față de o persoană care era de fapt tot ea.

-Este cumva...Beth motivul pentru care nu vrei? Ea încetă să mai respire.

-Ce-are de-a face ea cu asta? El o prinse de degete și se aplecă spre ea, încercând să-i citească expresia feței.

-Tocmai aceasta este întrebarea mea. Beth își trase mâna care tremura din strânsoarea lui.

-Pur și simplu, nu ești genul meu. Chance își îngustă ochii.

Ea părea cuprinsă de panică; el insistă mai mult.

-Sunt exact genul tău.Și tu ești genul meu.Și știm amândoi acest lucru.

-Oare? își ridică sprâncenele calmă,disprețuitoare.Scuză-mă,cred că am să mă duc să-mi pudrez nasul.Conștientă că o urmărește cu privirea,se îndreptă încet spre toaleta pentru femei chiar dacă instinctul o îndemna să meargă în galop.

Odată ajunsă înăuntru,se sprijini de unul din pereții acoperiți cu faianță,răsufând din greu.Simți faianța rece pe pielea ei înfierbântată și era mulțumită de șoc.

O femeie ieși dintr-o cabină și o privi curioasă.Beth reuși să zâmbească slab.

Apropiindu-se de o chiuvetă,lăsă să-i curgă apa rece pe încheieturi și se stropi pe gât,apoi se privi în oglindă.

Voia să o mai vadă.Nu la birou.Nu ca angajată și șef sau ca prieten.Ci ca bărbat și ca femeie.Chiar dacă nu era ea,el voia și chiar dacă totul era o nebunie,ea dorea să fie cu el.Beth umezi un prosop de hârtie și-și șterse obrajii

înfierbântați.Știa că trebuia să refuze,să pună capăt lucrurilor.Situația devenise deja prea complicată.Dar dorea din tot sufletul ca el s-o sărute.

A sărutat-o când era Beth.Își închise ochii să-și alunge-scena din memorie.Dar el n-o dorea pe mica Beth ca un șoricel care n-a știut niciodată cum să se comporte cu bărbații,mai ales cum să-i atragă.Chance o dorea pe Liza cea îndrăzneță și sigură de sine.Chance dorea o creație a imaginației ei,femeia care ar fi dorit întotdeauna să fie,dar nu a avut curajul să devină.

N-ar fi trebuit s-o doară.Dar o durea,în profunzime,până la oase.

Se uită în oglindă la creația fanteziei sale.Ce se va întâmpla dacă va accepta? Și de ce să nu transforme fantezia în realitate? Chance s-a proclamat Burlac convins;termină toate relațiile înainte de a deveni serioase.Îi plăcea să se distreze.Ea nu s-a distrat niciodată.Nu și-a permis niciodată un vis adevărat.

Va suferi.Își va pierde slujba.Dar amândouă erau ca și împlinite.

Strânse în pumn hârtia umedă și o mototoli.Dacă nu va profita de această posibilitate,nu va avea...nimic.Îl dorea pe Chance.Dorea să fie cu el.Chiar dacă era o nebunie,chiar dacă ea va suferi.

Își scoase rujul din poșetă.Nuanța se chema „pepenele minunat”.Își puse puțin pe buze,apoi își scutură capul.Poate că,de fapt,era o personalitate multiplă,dar adevărul era că-i plăcea să fie Liza.Se simțea liberă,mai precis,eliberată.Ca Liza,își permitea să spună orice,fără teama de a se simți jenată.Fără blestemata haină a timidității pe care o purta în permanență.

Dacă a luat hotărârea să trăiască un vis,atunci să o ducă până la capăt.Să se distreze,să treacă peste orice prejudecată.Înșuruba rujul și îl băgă în geantă.Și aceasta însemna ca,în ceea ce-l privește pe Chance,să acționeze așa cum

simțea, însemna să fie o femeie curajoasă, senzuală și plină de încredere. Gândul o îngrozea. Dar o și amețea. Alegând amețea, se întoarse pe terasă. Soarele începea să apună și cerul din spatele lui Chance s-a transformat într-o paletă strălucitoare care rivaliza cu tot ceea ce folosea ea. Beth se opri o clipă și îl privi, simțind o părere de rău. Dacă măcar ar fi dorit-o pe ea... pe Beth. Dacă măcar... Respiră profund și se grăbi cu pași deciziși spre el. Nu o voia pe Beth, așa că nu mai trebuia să dorească imposibilul, ci să înceapă să trăiască în realitate. Cu un calm și cu o siguranță de sine care au surprins-o, se așază din nou pe scaun și-i zâmbi lui Chance cu căldură.

-Unde am rămas? El îi întâlnește privirea.

-Vorbeam de sora ta.

-Ce nostim! Nu-mi amintesc.

-Nu? Chance o apucă de mână. Trecând cu degetul peste pumnul ei, ajunse la scobitura dintre degetul mare și cel arătător. Memoria poate deveni foarte selectivă. Ca de altfel și adevărul. Ce-ți amintești?

Beth caută să-și stăpânească respirația.

-De o invitație, răspunse cu un calm pe care nu-l resimțea. Ceva despre pizza cu anșoa și... popice. Măine seară. Văzu surpriza întipărită pe fata lui și râse. În Kansas jucam des popice.

-N-am mai fost din copilărie.

-Nici eu. Clipi des, vrând să demonstreze o inocență exagerată. Poate un mic pariu ar fi nostim? Cel care pierde plătește pizza.

-Ești destul de bună la asta, nu-i așa? Ea își ridică sprâncenele.

-La asta? El se opri, apoi zâmbi.

-Vreau să spun la popice.

-Nu. Făcu o mutrișoară bosumflată. N-am mai jucat de atât de multă vreme, încât probabil că nu voi fi în stare să dobor nici o piesă.

CAPITOLUL 6

-Doamnă, îi spuse o zi mai târziu Chance, ești plină de energie.

Beth îl privi, uluită de seriozitatea vocii lui.

-Ce vrei să zici? El se uită lung la ea, apoi făcu semn către tabela de marcaj.

-Cum adică, trei lovituri dintr-un foc.

-La popice noi o numim tripletă.

-Așa cum ți-am mai spus, ești o energică. Râzând, ea se ridică și-și pudră degetele.

-Este suficient să mă numești Liza cea norocoasă.

-Liza cea stângace este mai potrivit, o ironiza Chance. Ești în formă.

-Ei,ei,domnul Michaels nu știe să piardă? Nu m-aș fi așteptat la așa ceva.Se aplecă și ridică bila de popice.

-Într-adevăr,Liza,nu-mi place să pierd deloc.Chance se uită din nou în ochii ei.Și nu-mi place ca unii să mă facă să pierd.

La acest comentariu Beth simți că bătăile inimii îi încetează.Cele treizeci și șase de ore de când a acceptat această întâlnire,au fost agonie...și extaz.A oscilat între a renunța la întâlnire și la toată această prefăcătorie nebună-și incapacitatea de a dormi noaptea din cauza emoției.Dar nu a renunțat și se simțea extraordinar de bine chiar dacă pretindea că este altcineva,chiar dacă a intrat în rol fără nici un efort,fapt care a speriat-o.Apoi,adesea Chance începea să spună ceva care o aducea înapoi în realitate și-i amintea de nebunia acestei șarade.

Prinse bila cu degete tremurătoare și-și dădu capul pe spate cu o mișcare cochetă care nu-i era deloc caracteristică.

-Tot mi se pare că sună a strugurii sunt acri.Ignorându-i comentariile mormăite, își găsi poziția potrivită și se pregăti să arunce.Cu ochii la țintă,se apropie,se lansă și dădu drumul la bilă,apoi o urmări cum se rostogolește și lovește în dreapta piesei principale.Celelalte piese au explodat la acest impact,toate zece răsturnându-se.

-Da!Beth se învârti,își linse vârful degetului arătător și-și atinse cu el șoldul, scoțând în același timp un șuierat.Dezgustat,Chance se sprijini de spătarul scaunului.

-Există vreo posibilitate de a trișa la acest joc?

-Vrei să mă acuzi că am trișat? întrebă ea,întorcându-se lângă el.

-În nici un caz,răspunse el imediat.Mă gândesc cum aș putea să fac eu asta.

Beth se rezemă de tabela de marcaj și-i zâmbi,păruil căzându-i în valuri pe umeri.

-În Kansas am jucat mult popice.

-Mi-ai mai spus.

-Zău? reuși să-i răspundă; inima bătându-i în piept încet dar puternic.

-Da,da.Chance își întinse mâna și-i prinse o buclă pe care o răsuci în jurul degetului.Dar sora ta?

-Sora mea?

-Credeam că ai numai una.

-Da.Beth înghiți.Numai pe Beth.El își plimbă privirea pe buzele ei,apoi se uită din nou la ea.

-Deci așa...și numai Beth juca și ea mult popice?

-De fapt,da.Ești gata să te recunoști învins?

-În nici un caz.Când ea făcu gestul de a se îndrepta,el o trase ușor de păr, aducându-i capul mai aproape de al lui.

-Ești gata? Adică vreau să zic,să plecăm.

-De ce aș pleca,murmură ea.Doar câștig.

-Într-adevăr.O trase din nou spre el până când gura ei ajunse la câțiva centimetri de a lui.Nu uita...Liza,jocul nu se sfârșește decât când se sfârșește.Îi atinse buzele cu buzele lui.

În timp ce Chance o sărută ușor,Beth fu cuprinsă de un fior.Își lăsă mâinile pe umerii lui.Zgomotele înfundate ale popicăriei s-au îndepărtat până când singurul lucru pe care-l auzea erau bătăile inimii ei.Și sunetul scos de Chance,profund,din gâtlej,bărbătesc și satisfăcut.Dorind un sărut mai senzual,Beth își înfipse degetele în palme până când unghiile aproape că i-au rănit carnea.Dorea cu atâta disperare încât tremura.Dar nu putea.Nu era Liza.Era Beth.Și era speriată de moarte.Chance se îndepărtă puțin,dar degetele i-au rămas în continuare înfipite în părul ei.Privirile li s-au întâlnit.A lui era încețoșată de pasiune,cu riduri de veselie la coada ochilor.

-Cred că îmi plac mult roșcatele agresive,murmură el.Beth a avut nevoie de o clipă să-și-revină și să-și intre în rol.Când o făcu,își îngustă ochii.

-Mi se pare că pe aici nu roșcata este cea agresivă.

-Chiar așa? Chance râse și-i eliberă părul,roșcato,ce-ai zice de o lecție?

Ea își ridică sprâncenele.

-Aș putea îndrăzni să întreb ce fel de lecție?

-Bineînțeles că de popice.Și el își ridică sprâncenele și se sculă.Despre ce altceva ar putea fi vorba? Buzele ei mai ardeau în urma contactului cu ale lui și,iritată,îi zise cu îndrăzneală:

-Este rândul tău să-mi spui.

-Cred că mă abțin.Deocamdată.Deci,ce spui de o lecție?

Beth blestemă în sinea ei sentimentele pe care prezența lui i le provoca.

-Nu-ți pasă să iei lecții de la o femeie în mijlocul unui loc plin de bărbați,al căror nume este Macho și a căror principală formă de rămânere în viață este berea?

-Eul meu poate suporta.

-De ce oare nu mă surprind aceste cuvinte? Chance râse,deloc ofensat.

-Păsările cu aceleași pene...Beth ar fi dorit să fie așa.Dacă ar fi avut numai puțin din încrederea în sine pe care o avea acest Chance Michaels,nu s-ar fi găsit în această situație imposibilă.

-În regulă,acceptă ea,ștergându-și mâinile de fundul blugilor strâmți.

Ca mulți dintre jucătorii fără experiență,arunci bila direct.

Este foarte bine. Bărbații pot proceda în acest fel, deoarece au forță.

În timp ce vorbea își ridică bila și o așază în îndoitura brațului.

-Problema cu bila aruncată drept este că nu poți obține acțiunea pieselor așa cum se întâmplă când arunci gen cârlig. În consecință, nu nimerești cum trebuie și multe piese rămân în picioare. Își introduse degetele în orificiile bilei, demonstrându-i cum trebuie să o țină.

-Ține bila în palma rotunjită. Uite așa. Apoi, când dai drumul, îndreaptă-ți mâna. Schimbarea poziției mâinii în timpul lansării face ca bila să nimerească în mijloc. Chance îi imită mișcările.

-Pare destul de simplu. Își așază bila jos și-și încrucișă brațele pe piept. Ce-ai zice de o demonstrație înainte de a încerca eu?

Nuanța vocii îi era neutră, expresia lui - un studiu al inocenței. Dar în ochii lui dansau scipiri vesele. Arăta ca un puști de zece ani care așteaptă ca învățătorul să se așeze pe o pernă cu cuie. Beth îi arunca o privire sceptică.

-Care-i clenciul? El își ridică sprâncenele negre, părând statuia jignirii.

-Te rog repetă ce-ai spus.

-Clenciul. Figura. Șmecheria. El își înălță brațele.

-Te simți vinovată cu ceva? Înainte de a încerca, vreau doar să văd tehnica acțiunii. Beth își ținu o clipă respirația. Cuvintele lui păreau destul de nevinovate, nimic din tonul sau din expresia lui nu sugera că ar avea suspiciuni în privința ei și totuși se simțea din ce în ce mai mult ca un șoricel încolțit.

Poate că era vorba de muștrările ei de conștiință, se gândi ea.

-Cu ce să mă simt vinovată? Chance dădu din umeri și din nou își încrucișă brațele, privirea lui rămânând în permanență fixată asupra ei. Ea înjură.

-Foarte bine. Am să fac o demonstrație. Se apropie de teren și se pregăti să arunce. Foarte conștientă de privirea lui care o urmărea, începu, apoi se opri și începu din nou. Scuturând din cap, își spuse că trebuie să se concentreze. Doar făcuse asta de sute de ori în timp ce era privită cu insistență de multă lume și chiar de adversari. Și poate că el nici nu se uita la ea. Aruncă o scurtă privire peste umăr. Într-adevăr se uita. Îi fixa cu insistență fundul.

-Încetează.

-Ce e? o întrebă inocent, ridicându-și privirea la nivelul ochilor ei.

-Nu te mai holba în felul ăsta. Nu mă pot concentra.

-Adevărat? și inocența pieri brusc din zâmbetul lui. Dar eu nu făceam decât să-ți admir silueta. Silueta de jucător de popice, desigur.

-Desigur. Hotărâtă să nu-l mai lase s-o intimideze, își luă avânt.

Când se aplecă să lanseze bila, el murmură pe un ton insinuant:

-Ce priveliște frumoasă! Bila zbură în șanțul lateral. Beth se răsuci cu obrazii în flăcări. Chance zâmbi.

-Chix.

-Comportarea ta a fost de-a dreptul murdară, spuse ea.

-Fiindcă am amestecat metaforele tale sportive? spuse ridicând din sprâncene și pocnind din limbă. Beth îl privi fix și apoi își îndreptă spatele. Pur și simplu n-o să se lase intimidată, își spuse, luându-și bila de pe banda de întoarcere și pregătindu-se de o nouă lovitură.

De data aceasta, când ea se aplecă să arunce bila, el fluieră apreciativ printre dinți. Ei îi scăpă bila din mână și eșua lamentabil lovind-o de marginea de lemn a pistei. Beth se răsuci pe călcâie, strângând din dinți. Cu un zâmbet foarte sexy, el îi murmură:

-Grozav îmi plac blugii tăi... Liza.

-Nu te porți fair-play.

-Dimpotrivă, sunt cât se poate de fair-play cu tine.

Era rândul lui să arunce. Ea începu să fluieră, să chicotească și să-l încurajeze ironic, dar fără nici un rezultat. Nu numai că nu reuși să-i distragă atenția, dar mai asistă și la o excelentă aruncare cu mâna dreaptă. Bila lovi în plin, doborând toate popicele. Chance se întoarse către ea cu un zâmbet impasibil.

-Ferește-te, Michaels, spuse Beth și se îndreptă cu gheare ca de pisică spre el. El o opri prinzând-o de mână. După care, privind-o intens în ochi, îi sărută încet fiecare deget. Pulsul ei o luă razna și îi era imposibil să se concentreze. Mai aruncă două bile și rată de fiecare dată.

-Ai găsit cum să trișezi, îi spuse întorcându-se către el și punându-și mâinile în șolduri.

-Eu? Să trișez?

-Da, zise Beth și se îndreptă încet și amenințător către el. Și o să-ți pară rău. Am și eu metodele mele.

-Aș putea jura că ai niște metode sofisticate. Ea se îndreptă către el.

-Nu mă crezi, domnule Michaels. Greșești...

-Dimpotrivă, spuse și se apropie de ea până se atinseră. Îi șopti: Nici nu-ți imaginezi cât de serios iau eu lucrurile astea. Ea încercă să se îndepărteze, dar el o opri prinzând-o de mâini. Și nici nu realizezi cât de mult vreau să te sărut.

Chance nu mințea. Chiar dorea să o sărute. O dorea atât de mult încât simțea acest lucru ca pe o durere. Deși era sigur că ea juca cu el un joc, deși de câte ori spunea câte ceva era clar că mințea, cu toate acestea el o dorea.

-Încetează, murmură Beth cu o voce răgușită.

-De ce?

El îi luă mâinile și i le puse pe pieptul său.Privi în ochii ei și conștientiza că îl atrăgea astfel cum nici o femeie nu fusese capabilă să-i atragă vreodată,își mai dădu seama că,dacă nu era atent,putea să cadă el însuși în capcana pe care o întinsese pentru ea.

-De ce m-aș opri?

-Nu știu...nu pot...dădu ea din cap pierzând șirul vorbelor.El se aplecă spre ea și își apropie buzele de ale ei.Se opri totuși o fracțiune de secundă,apoi o sărută.Cu respirația întretăiată,ea scoase un geamăt.De dorință,el simți cum i se încordează tot corpul.

-Ce nu poți? insistă el.Spune-mi...Liza.

Ce-ar fi putut să-i spună? se întrebă ea,năucită.Că vrea să fie cu el,să facă dragoste cu el? Că e o mincinoasă?

Beth se smuci.Chance o lăsă să se îndepărteze fără să insiste.

-Ce se întâmplă? o întrebă cu blândețe.Vrei ceva?

-Nu,nu vreau nimic.Vreau să plec de aici,asta e tot.Mi-e foame.

Chance se uită un moment nedumerit spre ea,apoi zâmbi.

-Și mie mi-e foame.Hai să mergem.

S-au dus într-o bombă,cu o firmă sărăcăcioasă.

-Cea mai bună pizza.Ceea ce-i lipsea localului-iluminare,decor și servicii-era pe deplin compensat prin calitatea mâncării.Privind-o peste masă pe Beth,Chance își dădu seama că ar fi dorit să aleagă un restaurant luxos și strălucitor.

-Aș dori să știu tot ce gândești,murmură,privind-o cum se foia stânjănită pe scaun.Ea își ridică privirea,roșind.

-N-ai auzit de inflație? Chance zâmbi,replicând în glumă:

-Și eu care credeam că va fi o întâlnire de doi bani.Ea încercă să zâmbească dar nu reuși.

-Mâncarea miroase foarte bine aici.

-Doar ai fost invitată,spuse el aplecându-se peste masă și prinzându-i degetele tremurătoare.Erau reci,așa că le frecă de ale sale.Ești la limita răbdării.Ce-i cu tine? Ea îi susținu pentru moment privirea cu o expresie blândă și tristă.

-Nimic despre care să pot vorbi.

-N-ai încredere în mine,spuse el încruntat.

-Nu de asta,replică ea repede.

-Nu?

-Nu.Și își scutură capul.Pur și simplu nu pot.În orice caz nu acum.O.K.?

Ochii ei cereau înțelegere și el blestemă în gând.

O simțea foarte vulnerabilă, așadar acum venise timpul să o preseze. Însă loc de asta, el aprobă.

-O.K. Când le-a fost adusă pizza, au mâncat într-o tăcere aproape totală. În timp ce chelnerița strângea masa și pregătea nota de plată, Beth îl privi întrebătoare.

-Tot mai vrei să-mi vezi lucrările?

-Desigur.

-Ce-ai zice să mergem acum?

Vocea ei era sacadată, ceea ce îl făcu pe Chance să se încrunte. Până atunci nu avusese niciodată de-a face cu un artist atât de timid când era vorba să-și arate lucrările. De fapt, în mod obișnuit, artiștii aproape îi cerșeau să-și arunce măcar o privire pe lucrările lor. Avea sentimentul că asta era ultimul lucru pe care ea și-l dorește. Parcă era vorba de o oră la dentist, părea că vrea să scape cât mai repede, ca de o corvoadă. Aprobă din cap.

-Să mergem. O jumătate de oră mai târziu, Beth deschidea ușa apartamentului său. Intrând, Chance observă cele două fotolii adânci, confortabile, un lampadar vechi și o măsuță pentru servit cafeaua. Privind-o pe Liza, spuse:

-Nu știam că locuiești cu Beth.

-Da, și își dresе vocea. Noi...locuim împreună.

-Înțeleg. Este și ea acasă? Beth scutură din cap.

-Nu, nu este acasă.

-Ești sigură?

-Da. Este plecată în oraș.

-Păcat, răspunse într-o doară, mi-ar fi plăcut să o salut.

-Da, desigur...și făcând un pas înapoi. Vrei un pahar de vin?

-Desigur. Ezitând o clipă, ea spuse:

-Eu... noi nu am amenajat încă bucătăria noastră. În ce să-ți torn? într-un pahar de hârtie sau într-o ceașcă de cafea?

-Fă cum vrei. Ea ezită o clipă, apoi plecă spre bucătărie, dispărând prin niște uși batante. În lipsa ei, Chance începu să se învârtă prin cameră. În afară de niște fotografii de familie și câteva postere de artă, pereții erau goi. Nimic altceva. De ce oare nu și-a agățat pe pereți propriile lucrări.

-Uitasem de cele câteva cupe pe care nu le-au luat hoții. Sunt ele mari, dar cel puțin sunt din sticlă. Chance se întoarse brusc oprindu-se din contemplarea fotografiilor. Beth îi întinse în pahar și el observă că îi tremură degetele. Sorbi din pahar, uitându-se lung la ea, și după un moment spuse:

-Tu nu ești în fotografii.

-Poftim? și strânse paharul în mâini.

El mai sorbi o dată și arătând către fotografiile,cu ochii țintă la ea,repeta:

-Toate fotografiile astea de familie și tu nu ești în nici una?

Beth își mută absentă privirea de la el la fotografii.

-Nu-mi place să mă fotografiez.Panica din ochii ei a devenit deodată atât de vizibilă,încât Chance își spuse în gând că e un prost.De ce să-i fie milă de ea? De ce s-ar simți el vinovat? Nu era el cel care minte.Își îngustă ochii privind-o.

-Destul de ciudat.Cei mai mulți părinți își obligă copiii să apară în poze.

Ei îi pieri sângele din obraji; se întoarse spre ușă spunând:

-Să mergem în atelier.Ești gata să arunci o privire?

El aprobă și o urmă.Beth deschise ușa atelierului și aprinse lumina.

Ajuns în prag,lui Chance i se opri respirația.Privind la ce i se oferea în fața ochilor,mintea i se goli de orice gând.Atelierul era plin,întesat chiar cu lucrările ei.Picturile atârnav pe pereți acoperind orice colțișor,stăteau lipite de pereți, direct pe podea.Scăldată în culori și lumină,camera părea să aibă o strălucire proprie.Cu inima bătându-i puternic,Chance păși în cameră.Arta ei era exact ce-și dorise el să fie.Instinctul nu îl înșelase.Beth avea har,acel ceva indefinit, acea vrajă-abilitatea de a impresiona,a excita,a stârni,doar cu câteva pete de culoare pe pânză.Chance merse spre mijlocul camerei,conștient de prezența ei,a cărei teamă o simțea aproape palpabilă.Nu se întoarse către ea și nu-i vorbi.

Toate gândurile lui,toată concentrarea erau pentru imaginile din fața sa.

Ocoli camera inspectând,studiind fără grabă.Răscoli printre pânzele puse de-a valma de-a lungul pereților.Oranjuri delicate răzbăteau la suprafața picturilor, precum cozile unor comete,nuanțe de roșu-aprins străbăteau pânzele,rozuri străluceau,iar albul avea calitatea dantelei vechi.Formele erau pe cât de delicate, pe atât de evocatoare,moi și rotunde ca rotunjimile feminine,sau ca fructele proaspete,dar coapte.Forme deschise,ale căror limite estompau imagini ce îndemneau la sensibilitate și vulnerabilitate.Desenul ei era pe cât de delicat pe atât de expresiv.Totul îl emoționa,îl mișca.

Chance se încruntă.Unde și cum ar putea să găsească cumpărători? Lucrările erau prea delicate ca să fie aruncate în vârtejul New York-ului.Erau prea capricioase pentru Los Angeles,prea directe pentru Chicago.Marele talent este dintotdeauna cu un pas dincolo de modă și din cauza asta greu de plasat.

Cu mintea bântuită de întrebări și posibilități,se răsuci către Beth și o privi cu duritate.

-Ai cumva diapozitive? Ea dădu din cap.

-Da.

-Sunt de bună calitate?

-Da...așa cred.

-Am nevoie de ele,zise el brusc.Tot ce ține de ultimii doi ani.Cum ea nu se mișcă,el ridică din sprâncene.E vreo problemă?

-Eu...nu...Beth înghiți în sec și își încrucișa brațele în jurul corpului.Spune ceva despre lucrări,șopti ea.Orice.Chance își dădu seama că tremura,că fața ei căpătase o culoare pământie,iar ochii-i erau larg deschiși.

-Nu e nevoie să iei diapozitivele,continuă ea,numai pentru că...știi tu.Nu e necesar.Am să înțeleg dacă...Chance o trase către el și apoi îi luă obrazii în palme.

-Cred că pictura ta este minunată.

-Ești sigur? îi zâmbi.

-Da.

-Dar n-ai spus nimic.Și căutând să-i citească pe față continuă: Dar arătai atât de supărat...atât de nerăbdător.Chance zâmbi din nou,simțindu-se în același timp și rău și bun.

-Când descopăr adevărata artă,mă simt atât de prins de ea,încât aproape că mă pierd.Uit să mai fiu sensibil sau grijuliu.Devin un fel de brută.Așa sunt eu.

-Ce vrei să spui exact? El râse și-i atinse blând,cu degetul,buza de jos.Tremura sub mângâierea lui.Simți cum îi crește pulsul.

-Cred că pictura ta este cu totul specială.Nu știu dacă și alții cred la fel.De obicei,instinctul meu îmi spune când arta valorează bani pe piață,dar există și posibilitatea să greșesc.Și nu știu cum să prețuiesc lucrările tale din acest punct de vedere.Sunt atât de deosebite...Beth zâmbi de plăcere și de mirare.Își dădu capul pe spate.Respirația îi deveni rapidă,inima îi bătea din ce în ce mai tare.

-Nu are importanță.Îți plac tablourile mele,asta îmi ajunge.

El îi mângâie fața cu degetele,descoperind-o cu încântare.Zâmbi.

-Nu știi ce spui.

-Ba da,știi! îi puse brațele pe după gât râzând,simțindu-se liberă și încrezătoare în propriile forțe.Sărută-mă,Chance...din toate puterile.Și el o sărută cu o forță arzătoare desfăcându-i buzele și își împreună limba cu a ei,explorându-i secretele gurii.Cum i se întâmplase și ultima dată,își simți virilitatea instantaneu și răscolitor.Nu era îndeajuns să o sărute,simțea nevoia unei apropieri mai strânse și mai profunde.Voia să se îngroape în ea.Beth simți că se pierde și își înfipse degetele în părul lui,sărutându-l cu înfocare la rândul ei,făcându-l să simtă că îl dorește și îi trezește întreaga feminitate.

Îi plăcea pictura ei,se gândea Beth confuză,îi găsea pictura minunată.Arta ei nu avea nimic comun cu Liza,cu acel personaj pe care ea îl inventase.Transpusese

pe pânză, în pictură tot ce însemna ea- inima ei, sufletul, adâncurile ei așa cum punea totul în aceste sărutări. Îl strânse tare în brațe, exprimând astfel fără cuvinte ce simțea și ce dorea. Pentru prima oară în viața ei se simțea liberă să-și exprime dorințele- dorința de a fi femeie, cu forța, cu temerile, cu răspunsurile la dorințele ei. Chance murmură ceva, înfiorat, cu voce joasă și o aplecă peste masa de lucru. Ea își înfipse degetele în părul lui. Ironia făcea că, prefăcându-se a fi altcineva, se regăsea pe ea însăși pe această cale. Ridicând-o, Chance o așeză pe masă, îngropându-și capul în decolteul ei, respirându-i parfumul pielii. Un parfum de femeie tânără, în același timp dulce, secret și puternic parfum ce-i umplea ființa tulburându-i simțurile. În acel moment nici nu-și putea imagina că a existat o vreme când nu o ținea în brațe. Alunecând cu gura în decolteul ei, îi urmă linia delicată a gâtului până la claviculă apoi în jos pe pielea moale și mătăsoasă mai albă ca laptele, exceptând pistruii, care îi înstelau pielea ca mici pete de zahăr ars. Zâmbind îi sărută fiecare pistrui, căci îi socotea adevărate mici miracole pe pielea ei dulce. Îi prinse sânii în mâini, sărutând prin decolteu înfiorarea pielii ei. Îi simți sfârcurile tari în palme, parcă cerându-i să le acorde atenție, în timp ce ea își arcuia spatele și gemea presându-se de el de parcă n-ar fi reușit să se apropie destul. Chance ajunsese la un punct de unde simțea că nu se mai poate controla, tremura de dorință, gândindu-se că trebuie să o posede sau altfel va muri. Imagini ale picturilor ei, spiritul acestora îi umpleau mintea. În momentul acela nimic nu mai conta pe lume decât clipa și pasiunea care-i devora. Se simțea perfect cu ea și dacă o atingea și o săruta era și mai bine. Dorea să facă dragoste cu ea mai mult decât își dorise ceva în viață și cu o grabă care îi tăia răsuflarea. Doar o dată în viață mai simțise așa ceva.

-Beth!..Beth...Numele ei îi scăpase pur și simplu, buzele lui îl rostiseră fără să se gândească. Chance se crispă, realizând ce a făcut. Își ridică privirea. Cum el întrerupsese sărutul, ea deschisese ochii și îl fixa mirată. În ochi îi mai strălucea pasiunea. Nu sesiză că Chance rostise numele surorii ei gemene.

Orice femeie sau bărbat ar fi trebuit să observe. Era o greșeală de neiertat din partea ei. Chance avea acum dovada. Scuturându-se, plin de o mânie fără margini, se îndepărtă de ea. De ce oare acum, cunoscând pe deplin adevărul, simțea totul atât de ciudat? Oare în tot acest timp el dorise totuși să creadă în inocența ei?

-Trebuie să plec...spuse el cu o voce fără expresie, dar în care se simțea mânia.

-Să pleci? repetă ea fără să înțeleagă exact ce spune, amețită, ținându-l de pulover.

-Da. Și se îndepărtă de ea, obligând-o să dea drumul puloverului.

Privirea din ochii ei i-ar fi înmuiat inima dacă n-ar fi știut ce actriță perfectă

era.Drept ce fel de prost îl luase? Probabil un mare prost,își spuse.

Beth se lăsă să alunece de pe masă dezmeticită,încheindu-și bluza.Mulțime de emoții se năpusteau asupra ei,jena fiind probabil una din cele mai mari.Îl privi, încercând să nu plângă.Ce făcuse oare? Ce se întâmplase de l-a schimbat brusc din iubitul înflăcărat într-un străin rece și furios?

-Mai vrei...și își drese vocea,te mai interesează diapozitivele mele?

Chance se opri în ușă,se întoarse pe călcâie și o pironi cu privirea.

-Diapozitivele tale? Confuză,Beth își împreună degetele tremurânde.

-Da,spuneai...

-Da,știu ce am spus.Adu-le la lucru.Vreau să spun,se corectă el imediat,dă-i-le lui Beth să le aducă.Ea se dădu un pas înapoi,uluită.Chance știa adevărul.Știa că l-a înșelat.Când a înțeles asta,a simțit că ametește.Și-a dus mâna la stomac,parcă primise o lovitură puternică.*Cum de și-a dat seama*,se gândi,în timp ce simțea că lumea se prăbușește în jurul ei,umplându-i urechile de vuiet.Niciodată n-ar putea să o înțeleagă.Ar trebui să-i explice.Nu trebuia să-l lase să plece așa.Să o creadă o...Ce? O mincinoasă?

Ochii i s-au umplut de lacrimi,dar,adunându-și forțele,a încercat să le oprească.

N-a vrut să-l facă să sufere,doar să se protejeze pe ea.Desigur,frica nu era o scuză.Dar el ar putea s-o înțeleagă.Fugi după el,prinzându-l de mână când tocmai deschidea ușa.

-Chance! Așteaptă! Te rog!El se întoarse și o privi în față.Furia din ochii lui îi tăie răsuflarea.

-Te rog,lasă-mă să...explic.Lasă-mă.Cu furie reținută,Chance o smuci, apropiind-o de piept și îi prinse gura într-o sărutare apăsată.După o secundă,o eliberă brusc,făcând-o să se clatine când se dădu câțiva pași înapoi,cu ochii larg deschiși din cauza șocului.

-Nu spune nimic...Liza.Nu mai spune nici o vorbă.Cu lacrimile și roindu-i pe obraji,ea îl privi cum pleacă.

CAPITOLUL 7

Chance stătea la geamul uriaș din biroul său,privind la noua zi și gândindu-se la Beth.Și la felul în care încerca să-l inducă în eroare.O credea o femeie fără vicleșuguri,o femeie sinceră.Dar toate părerile lui despre ea s-au dovedit a fi false.Cât de tare trebuie să fi râs de el.

Întinse mâna și atinse sticla cu degetele,negând că ar fi jignit,negând că ceea ce simțea ar fi fost durere.Furie,își spuse,strângându-și mâna în pumn pe suprafața tare,care nu voia să cedeze.Furie oarbă.

Și-a petrecut noaptea fără să doarmă,întrebându-se de ce a făcut-o.A ajuns la o concluzie abia când soarele a răsărit.Din cauza picturilor.

Beth s-a folosit de el să-și promoveze arta.Pur și simplu din această cauză.

Artiștii îl urmăreau,îl așteptau în pragul biroului și îi trimiteau cadouri; unul a încercat chiar să-l seducă.Dar Beth i-a întrecut pe toți.

De fapt avea și alte talente.Ar fi trebuit să se facă actriță.Ca bunica ei.

Furia îl cuprinse din nou și se îndepărtă de geam și de lumina care-l supăra.

Numai de nu și-ar aminti de ceea ce a simțit când a luat-o în brațe,numai de nu și-ar aminti de felul în care a răspuns sărutărilor lui,mângâierilor lui.Chance se încruntă.Fără îndoială făcea parte tot din rol.Dar felul în care a răspuns nu făcea parte din rol.Și acest lucru era cel mai greu de suportat.

Chance scutură din cap la acest gând și altele și-au făcut apariția.Gânduri despre părinții lui,despre căsătoria lor nenorocită,despre șantajul lor sentimental, manipulările cu emoțiile lui.Și aceste gânduri au fost însoțite de senzația de sufocare,de a fi fost rupt în două.De multă vreme n-a mai avut acest sentiment.

Și-a promis că nu-l va mai avea niciodată.Beth a încercat să-l manipuleze,exact cum au făcut și părinții lui.Chance se duse sfidător din nou la fereastră.și la lumina care trecea prin ea.Cel puțin motivațiile părinților lui aveau un sens.Cel puțin înșelăciunea lor se baza pe emoții sincere.Dar aceasta...își încleșta fălcile.

În timpul orelor întunecate de insomnie,a ajuns la concluzia ca înșelăciunea lui Beth a fost o binecuvântare deghizată,l-a amintit de promisiunea lui de a nu se atașa emoțional de o femeie,promisiunea lui de a nu se pune într-o poziție în care sentimentele lui să poată fi din nou manipulate.Și-a încălcat propria-i promisiune;s-a atașat de Beth.A fost atras de vulnerabilitatea ei,de blândețea ei.A început să țină la ea.Chance înjură,durerea din piept devenind mai puternică,împiedicându-l să respire.Această femeie nu există,își repetă cu duritate.Beth Waters era tot atât de vulnerabilă ca un rechin și tot atât de onestă ca un politician de cea mai proastă calitate.Își întoarse privirea spre pictura de pe peretele din fața biroului său și la pata purpurie,îndrăzneată,trasată cu vigoare.

Roșie-se gândi el.Cuvântul de alint-roșcata-i se potrivea lui Beth Waters pe care credea că o cunoaște,cea de care a început să se îndrăgostească.

Dragoste? Chance își mișcă degetele,respingând adevărul cu toate implicațiile sale,luptându-se cu instinctul care-l îndemna să comită un act de violență.Cum a putut fi atât de orb? Atât de stupid?

Fără îndoială că bunica vicleană a lui Beth a ajutat-o să inventeze această schemă.S-ar comporta prea uman dacă i-ar spune lui Beth adevărul și ar concedia-o.Chance zâmbi amar și se apropie de birou,așezându-se în scaunul din

spatele lui. Chiar dacă își are răspunsurile, va continua să pretindă că nu știe ce-a făcut ea și le va face curte ambelor „surori”. Cu timpul o va prinde și o va obliga să spună adevărul. Singura parte a ecuației care îl lăsa fără răspuns era că nu știa ce să facă în privința picturilor ei. Dacă nu le va promova el, o va face altcineva. Era convins de asta. Beth era un mare talent și, din acest talent, se puteau scoate bani mulți. Iar banii nu aveau nici o legătură cu restul. Chance se încruntă. Nu putea uita picturile ei. Imaginile persistau în mintea lui. Chiar când s-a supărat gândindu-se că a fost prostit de ea, ele i-au rămas în memorie. Se încruntă și mai mult. Cum a putut să facă așa ceva? Era de neconceput ca persoana care a creat o artă atât de profundă, spirituală și plină de sensibilitate să poată minți și manipula cu atâta sânge rece. Dar a învățat de multă vreme că geniul creator și drăgălășenia nu merg în mod necesar mână-n mână. Chance își continuă gândurile. Când Beth își va da seama că el știe ce-a făcut, voia o confruntare. Nu că ar încerca să-i împiedice cariera sau să o afecteze din punct de vedere profesional-dar voia ca ea să se simtă prost, să-și pună întrebări. Voia s-o facă să transpire. Chance zâmbi. Ideea îi plăcea. Chiar foarte mult.

Beth stătea în fața ușii biroului lui Chance, cu programul lor săptămânal, pe care-l ținea strâns în mâinile care-i tremurau. Respira profund, pregătindu-se pentru ceea ce va fi cu certitudine momentul cel mai traumatizant din viața ei. Știa ce o așteaptă. Dacă felul în care s-a comportat Chance seara trecută era un indiciu, va fi concediată. Dar nu acest lucru i se părea cel mai îngrozitor, nu în perspectivă. Cel mai îngrozitor era să știe că Chance o va disprețui și că, după această întâlnire, nu-l va mai vedea niciodată. Beth își ținu pleoapele strânse, reamintindu-și cum s-a simțit în brațele lui, libertatea, abandonul. Faptul că nu se va mai simți niciodată așa o durea îngrozitor, o speria. Își deschise ochii și privi la ușă. Nu putea evita ceea ce urma, nu avea nici o scăpare. A sosit momentul să se confrunte cu consecințele acțiunilor ei. Își băgă capul prin deschizătură, bătând în tocul ușii. El își ridică privirea și ochii li s-au întâlnit. Ea simți în același timp regret, dar și dragoste. Asta era situația. -Chance? șopti ea cu vocea răgușită de emoție. Aș putea... să stau de vorbă cu tine? Pentru o clipă i s-a părut că pe fața lui citește furie. Se dădu înapoi. Dar o secundă mai târziu, el îi zâmbi și o invită în birou. -Bună dimineața. Confuză, Beth se uită la el cu ochi mari. Se aștepta la furie, dispreț, respingere. Se întreba dacă o va înjura sau pur și simplu îi va spune cu răceală să-și adune lucrurile și să plece.

Nu era pregătită pentru „Bună dimineața”.Nu era pregătită să fie primită cu căldură.Zâmbetul lui deveni mai amabil.

-Beth,s-a întâmplat ceva?

Ea scutură din cap,deschise gura să vorbească și își dădu seama că nu poate.

Ezită încă o clipă,apoi intră și se așeză pe scaunul din fața biroului lui.Se lăsă în el,cu agenda de lucru ținută strâns în mână.

-Ai petrecut bine în weekend? o întrebă cu blândețe,privind-o drept în ochi.

Beth se mișcă pe scaun,jenată de privirea lui directă,pierzându-și total echilibrul.

-A fost bine,îi răspunse precaută.Liniștit.

-Dar n-ai stat acasă? Chance luă în mână un creion roșu și începu să se joace cu el.Beth îi urmări degetele.Nu obișnuia să facă așa ceva.Își ridică privirea în direcția lui și văzu că el o studiază.Neliniștită,își schimbă poziția.

-De ce mă întrebi? El puse creionul la loc și se sprijini de spătarul scaunului.O privi dintr-o parte și-i zâmbi.

-Seara trecută am fost în apartamentul tău.Să o vizitez pe Liza.Nu ți-a spus?

Dacă nu știe atunci ce s-a întâmplat noaptea trecută? își dresе glasul,amintindu-și ceea ce a avut loc între ei.

-Da.Ai venit să-i vezi picturile.Chance se ridică,ocoli biroul și se opri lângă scaunul ei,fortând-o să-și întoarcă fața spre el să-i întâlnească privirea.

-Ți-a spus părerea mea despre ele?

-Da,șopti ea din nou.Deci el nu și-a dat seama de adevăr-dar oricum ea va încerca să-i explice.Deschise gura să înceapă să vorbească,apoi o închise din nou,etichetându-se lașă.Nu putea să o facă.Adevărul era că ar fi fost gata să suporte consecințele numai dacă ar fi fost nevoie.Nu era încă pregătită să-și ia rămas-bun de la Chance.

-Ai adus diapozitivele Lizei? întrebă el.

-Diapozitivele? repetă Beth,străduindu-se să pară normală,dar părând oricum sufocată.

-Hmmm,hmmm.Chance se aplecă și-i așeză o șuviță după ureche.În timp ce făcea acest gest,degetele i-au atins obrazul.Se cutremură.

-Nu-i nimic,roșcato.Am să le iau chiar eu de la ea.Așa o numea pe Liza.

Deschise gura să-i amintească,apoi o închise,amintindu-și că și pe ea o numea așa.

-Foarte bine.Oricând.Chance își ridică sprâncenele a mirare.

-Există vreo problemă? Bineînțeles că da.Nu voia ca el să se întâlnească cu Liza; nu voia ca el să o numească pe ea și pe altcineva cu același nume.Dar cum putea să-i spună că era geloasă pe o soră inventată?

-Nu...Eu...bineînțeles că nu.Beth își blestemă atât roșeața din obraji cât și bâlbâitul.Avem un program încărcat în această săptămână.Beth îi dădu agenda săptămânală.Încă nu am reușit să recuperăm.Chance întinse mâna după agendă, dar în loc să ia carnetul o prinse de mână.Îi ținu mâna în a lui,mângâind-o cu degetele.

-Mâna ta este la fel ca aceea a surorii tale.

-Suntem gemene,răspunse ea repede,încercând să se ferească.El o strânse mai tare și-i întoarse mâna.

-Bineînțeles că sunteți.Dar totuși...îi urmări liniile din palmă.Știi că aceasta este linia creativității?

-Nu.Eu...

-Este lungă.La fel ca a Lizei.Sângele i se urcă în cap.

-Chiar așa?

-Da.Își plimbă în continuare degetul pe liniile palmei.Mâna ei tremură și Beth știa că el simte.Trebuie să fi simțit,dar n-a comentat.

-Beth,ești creativă? O privi adânc în ochi și tremuratul i se răspândi peste tot.Neavând încredere în vocea ei,se mulțumi să dea din cap.El merse mai departe.

-Și aici este linia dragostei.Mă întreb ce înseamnă? Arată cu degetul o mică întrerupere.Sper că nu o inimă frântă?

Fără să aștepte vreun răspuns,își mișcă degetele până când îi cuprinse încheietura.Ea se întrebă dacă simțea ritmul nebun al bătailor inimii ei.

-Beth,ai suferit vreodată din dragoste? înseamnă că vrea să o sărute.

Și ea voia,voia atât de mult încât o durea.Cu răsuflarea ușoară și rapidă,își dădu mai mult capul pe spate,cu buzele deschise,închizându-și ochii.

El își lăsă mâna jos.

-Peste o săptămână organizez Expoziția de vară.Poți să fii gata să pleci la San Francisco poimâine? Beth își deschise ochii,uluită și jenată de comportamentul ei.Nu voia să o sărute.Și chiar dacă ar fi vrut,nu puteau să se sărute.Sau să facă altceva.El se întâlnea...cu sora sa geamănă imaginară.Viața ei a devenit atât de complicată ca un serial de televiziune.Dar măcar de-ar fi un spectator în loc de actor.

-Vom pleca noaptea,continuă el,fără să o privească,răsfoindu-și agenda.

Beth se ridică.

-Foarte bine.Voi fi gata.Văzând că tot nu se uită la ea,își dresе vocea.Ai ales artistul pentru expoziție?

Cu degetele între paginile agendei el se uită la ea.

-De ce?

Ea își băgă mâinile în buzunarele jachetei,simțindu-se prost sub privirea lui.

-Sunt asistenta ta.Este cel mai mare eveniment al anului.Presa mă vânează,iar artiștii noi sunt cuprinși de frenezie.Fiecare...ar vrea atât de mult să fie cel ales.

Știu că artistul prezentat la Expoziția de vară devine întotdeauna o stea.

-Și tu,Beth,înțelegi dorința lor?

Înțelegea,chiar dacă ea personal nu le împărtășea sentimentele.N-a vrut niciodată să devină o stea; voia doar să creeze.

-Da,răspunse cu voce blândă.Cred că îi înțeleg.

-Îmi dau seama.Chance închise agenda și o așeză pe birou.Și acesta este unicul motiv pentru care ai vrea să știi?

-Da.Ce alt motiv aș putea avea? Sunt asistenta ta și nu înțeleg de ce nu vrei să-mi spui.

-Nu înțelegi?

-Nu.Nu înțeleg.Cuprinsă brusc de furie își puse mâinile în șolduri.Se săturase să se mai joace de-a câinele și pisica.Chance,ți se pare că aranjamentul nostru nu funcționează? Ești nemulțumit de rezultatele mele?

-Rezultatele tale? Rezultatele tale sunt spectaculoase.

Beth îl privi confuză.Avea senzația că vorbeau despre două lucruri diferite.

-Dacă ai să-mi spui ceva,mi-ar părea bine să...

-Roșcato,ai să înțelegi.Crede-mă,așa va fi.Chance își întinse mâna de parcă ar fi vrut să o atingă,apoi renunță.Aș vrea deocamdată să nu spun la nimeni.Îi zâmbi vesel.E-n regulă? Ea răsuflă profund.

-E-n regulă.Porni spre ușă,apoi se opri și se uită înapoi.Își dădu seama că o privea cu o intensitate deosebită.Se cutremură,încălzită dar și înghețată din cauza privirii lui.Mai ai ceva să-mi spui? Chance clipi.

-Da,mai am.Ești cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată.

Beth ieși,cuprinsă de cea mai stranie senzație.Dacă era adevărat,de ce ochii lui exprimau un regret profund?

A doua zi de dimineață,Beth se sculă cu greu din pat,căscă și-și puse halatul cu motive florale psihedelize,cadoul bunicii ei de ultimul Crăciun.Ieși în bucătărie să-și facă o cafea,cu gândul la Chance.

După ce râșni boabele,umplu ibricul cu apă.În timp ce aștepta ca apa să se încălzească,privi fără să vadă,afară pe geamul de lângă chiuvetă.Ziua precedentă a fost copleșitoare,comportamentul lui Chance,o echilibristică între omul preocupat de afaceri și de flirt nerușinat.Iar ea,fie având impresia că el știe că ea și Liza sunt una și aceeași persoană,fie având impresia că nu știe.Se încruntă.

Dar dacă știa,de ce nu voia să-i spună? Chance nu era genul căruia îi plăcea să se joace.Ce spera să câștige prin acest subterfugiu?

Ceainicul începu să fluiera și ea turnă apa fierbinte în filtru.Cu o zi în urmă,l-a surprins de mai multe ori că o urmărea,cu o expresie aproape...înfometată.Beth se cutremură,amintindu-și cum a răspuns corpul ei la această privire,cuprinsă de o căldură sălbatică,de necontrolat.O căldură care a tulburat-o și a excitat-o.

Micile virgine timide nu erau obișnuite să dorească atât de mult,să fie atât de înflăcărate.Nu erau obișnuite să vrea ca șeful lor să le sărute fără să se stăpânească.Beth scutură din cap.Acum și-a închipuit că Chance s-a uitat la ea cu o privire înfometată.Chance o dorea pe Liza,nu pe ea.Dar ea era Liza.Numai că el nu știa.Sau poate știa?

Își acoperi fața cu mâinile și gemu.Chiar și ea era confuză.Uneori se simțea ca Liza și uneori ca Beth.Uneori se simțea ca o combinație între cele două.

Faptul că cineva bătea la ușa din față nu a surprins-o.De când a fost jefuită,doamna Beaver s-a obișnuit că,de cum se scula,să se ducă și să bată la ușa vecinilor.Beth nu-și putea închipui ce credea vecina ei că va reuși să facă.Dar aceste vizite o făceau pe femeia singură fericită,așa că Beth o acceptă cu bunăvoință.Lăsându-și cafeaua,se duse la ușă.O deschise,căscând.

-Liza,văd că te-am trezit.

-Chance? Beth se frecă la ochi.

-Unicul și de neînlocuit.O contemplă cu atenție,apoi își fixă privirea pe fața ei.Surâse răutăcios.

-Ce halat interesant!Beth se privi.Chiar dacă îmbrăcămintea ei acoperea totul,se simțea expusă.Strânse mai tare cordonul halatului.

-Ce te aduce așa devreme?

-N-am putut să te prind ieri și nici aseară,așa că am venit acum.Ceea ce nu-i spunea mare lucru.Se încruntă și-și așeză un picior gol peste celălalt.

-Oh.

-Pot să intru? îi arătă punga împodobită cu emblema cafenelei *Dana Point*.Am adus *capuccino*.Dulce,așa cum îți place.Beth își mușcă buza de jos.Măcar de nu ar arăta atât de irezistibil.Măcar de n-ar fi îndrăgostită de el.Măcar de ar fi îmbrăcată.

-Îți promit că voi fi cuminte.Îi oferi unul dintre zâmbetele lui care o sufocau și ea se dădu la o parte.

-În regulă,intră.Cred că am un corn dulce sau unul danez care merge la capuccino.

-Este minunat.Chance o urmă în bucătărie.Ai scaune?

-Și masă.Au ajuns în bucătărie și se apropie de masa din lemn și cele patru scaune cu spătar din stîngii,situate în mijloc.Au fost aduse ieri.la loc.

El se așeză și ea se duse să scoată prăjiturile,farfuriile și șervețelele.Nu putea să ignore felul în care prezența lui umplea bucătăria,nu putea nega cât de bine se potrivea aici,stînd comod într-unui din scaunele ei.Oftă.Doar un prost ar putea să dorească imposibilul.Chance o auzi oftînd și-și ridică privirea,studiind-o în timp ce umbla prin bucătărjoară.Mișcările ei erau precise,eficiente.În bucătărie, la fel ca la birou,Beth era calmă și atentă,nu se grăbea niciodată.Dar întotdeauna reușea să termine ce avea de făcut.Dar nu din cauza acestor calități nu-și putea lua privirea de la ea.Chance o analiză din cap până-n picioare,de la părul ei delicios de zburlit de după somn,la curbele șoldurilor,scoase în evidență de materialul subțire al halatului care se mula pe ele,până la degetele picioarelor cu vârfurile corali care se zăreau sub marginea halatului.

Simți că în profunzimile lui se stârnește ceva și se încruntă.A venit în această dimineață,gestul reprezentînd următorul pas în planul lui de a o prinde.A venit să-i ia diapozitivele și să-i ofere un contract din partea agenției.Nu să fie și mai profund implicat,nu să facă dragoste,Trebuie să-și amintească tot timpul de acest lucru.Se încruntă și mai mult.Bănuia că Liza se pregătea să meargă într-una din așa-zisele ei excursii și s-o lase pe sora ei,Beth,să se ocupe de toate aranjamentele în ce privește tablourile ei.Din partea lui Beth această următoare mișcare părea foarte logică.Trebuie s-o oprească.Beth puse pe masă platoul cu cornurile daneze,apoi se așeză într-un scaun în fața lui.Doar acum îl privi.

Expresia în ochii ei-în același timp vulnerabilă,timidă și bucuroasă,îl sfîșie și Chance a trebuit să-și amintească talentul ei de actriță experimentată.

Luă unul dintre cornurile dulci.

-Beth mi-a spus că aseară te-ai dus la cinema.

-Mda.Beth blestemă în tăcere minciuna.Cu o seară în urmă s-a simțit atât de vinovată că a stat de vorbă cu el,încât s-a dus la cinema numai să nu mintă din nou.Degetele lui s-au crispat.

-A fost bun? Adevărul era că n-ar fi putut să-i spună.A fost atât de preocupată de Chance și de triumphiul pe care l-a creat când a inventat-o pe Liza încât nu a fost în stare să se concentreze asupra filmului.Dădu din umeri.

-Era una din comediile acelea ușoare.Nu m-a captivat.

-Păcat.Ea dădu din nou din umeri.

-M-am dus la un cinematograf de un dolar.Nu am cheltuit prea mult.

Tăcerea se instala între ei.Beth își lăsă ochii în jos privind-și mâinile,conștientă de subțirimea halatului și a cămășii ei de noapte,de intimitatea în care se

găseau.Și de faptul că nu-i putea refuza nimic.Mintea îi fu năpădită de amintirile momentului când a luat-o în brațe,gura lui atingând-o pe a ei.Sfârcurite i s-au întărit;simțea că nu mai poate respira.Îi oferi în tăcere farfuria cu cornurile dulci, încercând să nu-i întâlnească ochii,știind că,dacă se va uita la el,îi va citi dorința din priviri.

-Te rog să mai iei.

-Nu,mulțumesc.Împinse farfuria la o parte.

-Roșcato? Beth îl privi în ochi,apoi se uită în altă parte.Va pune capăt acum șaradei.Trebuia s-o facă.Nu mai putea minți,nu mai putea pretinde.Mai bine să piardă decât să suporte agonia de a fi îndrăgostită de el fără speranță.

Își lăsă mâinile în poală.

-Îmi pare bine că ai venit,începu ea cu blândețe,dar îngrozită că vocea îi tremura.Trase aer în piept și se mai calmă.Ar trebui...să-ți spun ceva.Îmi vine greu,știu că ai să te superi...ai să fii chiar furios și eu...

-Nu-mi mai spune nimic.Chance se ridică și ocoli masa să ajungă lângă ea.

Aplecându-se în fața scaunului ei,îi acoperi mâinile cu ale lui,obligând-o să se uite la el.

-Știu ce vrei să-mi spui.Mâinile ei au început să tremure și ea blestemă această slăbiciune.

-Știi?

-Da.Îi prinse degetele cu ale lui,surprins de graba pe care o simțea.

-Am venit azi-dimineață deoarece vreau să-mi explic comportamentul din seara precedentă.Vreau să-mi cer scuze.

-Nu-i vorba de asta,răspunse Beth repede.Te rog,lasă-mă să spun ce trebuie și dacă și după aceea mai vrei...

-Ssst.Îi puse cu blândețe un deget peste buze.Le simțea calde și puțin tremurând.Îl cuprinse dorința de a le săruta și a trebuit să-și adune întreaga voință ca să se stăpânească.Liza,să nu-mi spui că nu mai vrei să mă vezi.Spune orice,dar nu asta.Inima lui Beth a încetat să mai bată.Cum se poate întâmpla acest lucru? Cum se poate ca un lucru pe care și l-a dorit cel mai mult,să fie atât de aproape, dar totuși atât de departe? își lăsă ochii în pământ,ca el să nu-i vadă suferința.

-Chance,nu înțelegi.

-Ești supărată pe mine.Chance se ridică și o trase în picioare.Mâinile lui i-au lăsat coatele și au prins-o de umeri,apoi a strâns-o la piept.Aseară m-am comportat urât.Îmi pare rău.Lasă-mă să încerc să-ți explic.Își apăsă gura pe părul ei.Te rog,roșcato.Stai și ascultă-mă.Din cauza dorinței care o cuprinsese,Beth își ținu ochii închiși și-și puse mâinile pe pieptul lui cu intenția de a-l împinge.

Dar în acel moment a simțit bătăile ritmice ale inimii lui. Deși își spunea că face rău, se uită la el.

-Ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă ea, cuvintele ieșindu-i tremurate din gură. De ce ai fost atât de furios? De ce ai fugit?

El se uită atent la ea pentru a descoperi subterfugiul, calculul. Văzu suferința și dorința. Combinația l-a afectat.

-M-am speriat, răspunse el simplu. Ea își ridică sprâncenele, surprinsă. Și plină de neîncredere.

-Te-ai speriat? Tu? De ce? Chance își înfipse mâna în părul ei, făcându-i plăcere senzația mătăsoasă a șuvițelor ei. Zâmbi.

-De tine, roșcato. Numai de tine. Beth scutură din cap.

-De ce...te-aș fi speriat?

Chance o trase din nou la piept. Gândurile de răzbunare au dispărut. În acest moment nu conta decât faptul că ea era în brațele lui. Și că îl credea.

-Mi-am dat seama că am început să țin la tine. Să țin într-un fel în care mi-am promis că nu se va întâmpla niciodată. Cu inima plină de dor, Beth șopti:

-Ce-ai spus?

-Te rog să-ți petreci ziua cu mine. Zâbind cu o ușurință pe care n-o simțea, o cuprinse în brațe.

-Mai dă-mi o șansă. Beth clipi, surprinsă de invitație, și mai surprinsă de schimbarea dispoziției lui.

-Astăzi este zi de lucru.

-Cui îi pasă? Hai să mergem la grădina zoologică. Sau la Disneyland.

-Nu cred că este o idee, bună.

-Beth este pe-aici?

-Nu...adică da. Vreau să spun că doarme. Trebuia să o trezesc mai de dimineață. O să mă omoare. El își încordă brațele.

-Te voi apăra.

-Ei, hai să fim serioși. Trebuie să pleci. Începu să se desfacă din brațele lui.

Chance o lăsă și se uită la ceas.

-Mai bine du-te să o scoli fiindcă am nevoie de ea la serviciu la ora potrivită.

Făcu un pas spre ea. Fiindcă îi place să fiu foarte... Mai făcu un pas. Foarte... O luă din nou în brațe. Prea târziu. Beth își ținu respirația cu disperare.

-Dar ce se va întâmpla la *Art One*?

-Beth se va descurca. Trezește-o și spune-i că pleci cu mine.

-Nu! Vreau să spun, se corectă ea, că nu pot să-mi petrec ziua cu tine. Își împinse părul de pe frunte. Am alte proiecte. El o prinse de brațe și se lipi de ea.

-Nu pot exista proiecte mai importante decât noi.

-Noi? vorbi ea cu dificultate.

-Da,da.Se aplecă spre ea și-i atinse buzele.Ai gust de capuccino cu ciocolată.
Ea scânci și ochii i se închiseră.El îi mângâie spatele în cercuri concentrice.Beth simți că se topește.

-Hai,vino,îi șopti el la ureche.Hai să ieșim și să ne distrăm.

Da,îi venea ei să spună; îngrozită,A își înghiți cuvitele.Era oare și proastă și idioată? își scutură capul și,apărându-se de senzația care o cuprinsese,se desfăcu din îmbrățișarea lui.Vinovată,se îndepărtă.

-Știi,cred că Beth mi-a spus că azi are oră la doctor.

-Este bolnavă?

-Nu.Control de rutină.Iar eu,chiar că am de făcut niște...treburi.

-Atunci pe diseară.

-Diseară? repetă ea,uitându-se la el dintr-o parte.

-Da,da.Poate și Beth ar vrea să fie cu noi.Ar fi foarte nostim.

-Nu poate.Scutură din cap,simțindu-se ușurată deoarece își aminti că,
într-adevăr,are niște planuri.Este ziua de naștere a Evei și eu...noi am decis să o invităm în oraș la cină.Chance făcu ochii mici.

-Înțeleg,

-N-o lua în nume de rău,spuse Beth repede.Vreau să ne mai întâlnim,numai că...

-Numai că? întrebă Chance liniștit,strângând mâna în pumn.Vorbește-mi...Liza.
Beth se uită la el,apoi își întoarse privirea.

-Lucrurile nu sunt așa cum...este complicat.Eu...Lăsă fraza netermiantă și ochii i s-au umplut de lacrimi.Voia să-i spună,voia.Dar nu putea suporta gândul să-l piardă.Să-l piardă? Tot ce-a fost între ei s-a bazat pe o minciună.

-Mă duc să-ți caut diapozitivele.Dacă...tot le mai vrei.Chance se uită la ea lung,
apoi dădu din cap.

-Am să le iau cu mine.

-Foarte bine.Beth ezită și porni spre atelier.Mă întorc imediat,

Chance o urmări cum iese grăbită pe ușă,simțind cum clocotește de furie.Dar mai rău,era cuprins de un regret.La un moment dat,când a văzut cât de nenorocită era,s-a simțit foarte prost.Pentru o clipă a crezut în ceea ce zărise în ochii ei.Se gândea că nu-i mai bun ca ea.Apoi și-a amintit cât de prost îl consideră.Și de ce.Se duse la geamul de lângă chiuvetă și se uită la priveliștea californiană-dealurile odinioară virgine,acoperite acum de șiruri-șiruri de case identice de două sute de mii de dolari,cerul perfect albastru de Paști,vegetația luxuriantă care se menținea prin sistemul de irigație extrem de scump.

A avut dreptate, în ce privește următorul ei pas, în ce privește capacitatea ei, dorințele ei. Victoria îi era lipsită de conținut.

Încruntându-se, își puse haina. A greșit. A crezut că se va amuza dacă va reuși s-o încolțească. Dar n-a fost să fie așa. S-a gândit că dacă se va prinde în jocul ei, îl va distra. Dar nu. Detesta minciunile. Și înșelăciunea. Și totuși, era aici. Dar n-are să dea înapoi. Va duce lucrurile până la capăt.

San Francisco, se gândi el, când ea reveni cu colecția de diapozitive. Înainte de a se întoarce cu avionul, adevărul va ieși la iveală. Va insista cât de mult va putea și dacă nu va reuși, îi va spune în față. Voia să pună capăt acestui joc.

Ea îi zâmbi ușor și-i dădu pachetul.

-Iată-le. El desfăcu plicurile unul după altul și le ridică spre lumină să le controleze.

-Sunt foarte bune, zise el, punându-le la loc. Trebuie să semnezi un contract cu agenția. În esență, îmi dă dreptul să fiu singurul tău agent în California și în alte zone unde există o galerie a firmei *Art One*. Scoase din buzunar un plic.

-Îți propun să te consulți cu un avocat. Documentul te obligă. Aș vrea să-l primesc înapoi cât de curând posibil, deoarece până nu-l am, nu pot să-ți vând lucrările. Beth luă contractul de la el, cu mâinile tremurătoare.

-Așa am să procedez.

-Roșcato, ai făcut un mare pas. Sper că ești fericită. Fără să-i aștepte răspunsul, porni spre ușă. Mai bine ai trezi-o... pe sora ta. Va întârzia la serviciu.

CAPITOLUL 8

San Francisco, orașul ciocolatelor fine și al tramvaielor și al Debarcaderului pescarului, un oraș al vechiului și noului, al tradiției și modernului și al unui deosebit de interesant amestec de culturi. Toate contopite, pentru a crea un oraș bogat în nuanțe și conținut, un oraș romantic. Un oraș al îndrăgostiților.

Beth se strădui să vadă prin geamul taxiului, apoi, în clipa în care taxiul se opri în fața hotelului lor, sări din mașină. Prea emoționată să aștepte ca Chance să-i plătească șoferului, fugi până în colțul străzii, să vadă cum un tramvai urca dealul care începea de la hotelul lor. Vatmanul a tras clopoțelul și Beth începu să râdă.

Era exact așa cum și-a imaginat întotdeauna că va fi. Chance veni în urma ei.

-Este prima ta vizită la San Francisco. Nu era o întrebare și ea îi zâmbi.

-De unde-ai ghicit? Vântul a smuls câteva şuvițe de păr din coada ei. Zâmbind, ea și le așeză după ureche.

-O, n-am fost în stare. Arăți exact ca un călător plictisit și cinic. Ea râse din nou.

-San Francisco este unul dintre locurile pe care am visat să le vizitez.

Îți amintești de reclama aceea pentru orez?

Chance se gândi o clipă,apoi fredona melodia.

-Asta e.De fiecare dată când vedeam reclama,visam la dealuri și la flori și la tramvaie.*Și la o poveste de dragoste*,se gândi ea.O dragoste pasionată cu un cavaler înfăcărat.Oftă.Unele visuri erau prea ridicole să fie povestite.Trebuie să mergem direct la galerie?

-Numai mâine dimineață.Ziua și seara asta ne aparțin.

Ne,se gândi ea.Cât de delicios suna,chiar dacă,numai cu două zile în urmă,i-a mai spus aproape același lucru Lizei.Beth se încorda la acest gând și la durerea pe care o simțea.Azi și mâine o va da uitării pe Liza și viitorul.O să-și facă cadou aceste două zile.Îi va spune adevărul când se vor întoarce la Los Angeles. La naiba cu consecințele.La naiba cu timiditatea și teama.A venit vremea să se confrunte cu adevărul.Beth se uită la el.Deocamdată își va permite plăcerea companiei lui...și iluzia afecțiunii lui.

-Ce facem acum?

El o mângâie pe obrajii înfierbântați,apoi scutură din cap și-și lăsă mâna în jos.

-Ar trebui să ne anunțăm la hotel.Beth suspină dramatic.

-Trebuie?

-Nu putem lăsa bagajele în stradă.

-Și să sperăm că nimeni nu le va lua.Beth privi în jur.Toți de-aici mi se par cinstiți.

-Ai dreptate.Chance râse și-i prinse mâna.Hai.Doar anunțăm la recepție că am sosit și trimitem bagajele în cameră.Îți promit că în cinci minute suntem din nou aici,în stradă.Ținându-și promisiunea,cinci minute mai târziu se găseau din nou în fața hotelului,orașul și tot ce el oferea așteptându-i.

-Cu ce vrei să începem? o întrebă Chance.

-Cu Chinatown,răspunse ea fără nici o ezitare.Ciocolatele.Apoi Debarcaderul, Dealul Rus,apoi...

-Doamnnă,este cam mult.Chance îi apucă mâna și o trase către stația de tramvai.Ar fi bine să ne grăbim.

Au luat tramvaiul spre Chinatown și au rătăcit printre magazinele care vindeau, în exclusivitate,produse provenite din China,cea mai mare parte a mărfurilor fiind destinată turiștilor.Au trecut în fața unor vitrine unde atârnav pui întregi și băuturi necunoscute și afișe scrise numai cu caractere chinezești.

Chance râdea,o tachina și flirta.Părea mulțumit să o lase să cumpere,certând-o glumeț de fiecare dată când ea cumpăra câte o bijuterie ieftină.Uneori îi atinge obrazul sau părul și când mergeau alături pe trotuar o ținea de spate.Atingerea

lui o încălzea și o emoționa; îl iubea atât de mult încât simțea că explodează. Și i se părea că arătau ca doi îndrăgostiți. Comercianții așa credeau-Beth putea ghici după privirea lor, după zâmbetul lor. Unul dintre ei chiar i-a oferit lui Chance un talisman care să o țină pe Beth legată de el pentru totdeauna.

N-avea nevoie de talisman, se gândi Beth când el, râzând, l-a cumpărat. Oricum se simțea legată de el, în toate chipurile și pentru veșnicie.

După câteva ore de plimbare în Chinatown, au mers în piața Ghirardelli, apoi la Debarcaderul pescarului. Beth nu-l mai văzuse pe Chance atât de relaxat de când... își împreună sprâncenele în timp ce se gândea. Înainte de apariția Lizei. Nu era sigură ce însemna acest lucru și nici nu-i păsa. Deocamdată îi aparținea.

Grijile, ca și îndoielile, mai pot aștepta.

Când au ajuns înapoi la hotel, soarele tocmai apunea. Chance deschise camera lui Beth, apoi deschise larg ușa. Ea nu făcu nici un pas să intre, în schimb, se întoarse spre el și-i spuse:

-Îți mulțumesc. Nu cred că m-am distrat vreodată atât de bine.

Chance ar fi vrut atât de mult să o sărute, încât simți o durere sfâșietoare.

-Și eu m-am distrat.

-Aș vrea... își mușcă buza de jos și scutură din cap. Nu, nimic.

El cedă dorinței și-i luă fața între palme. Ea îl lăsă să o mângâie, iar el simți cum se încordează la acest gest al ei plin de încredere.

-Beth, ce-ai vrea?

-Să nu se termine, spuse ea simplu. Lui Chance îi venea să țipe. Cuvintele ei erau atât de aproape de adevăr-fapt era că foarte curând totul se va termina. Dar nu în seara asta.

-Nu s-a terminat, murmură el, atingându-i buza de sus cu degetul cel mare. Mai avem la dispoziție seara asta. Am pregătit ceva special.

-Ceva special, repetă ea cu răsuflarea întretăiată, cu un zâmbet pe buze. Ce anume?

-O surpriză. Simți întrebările, dar se aplecă și-i atinse gura cu gura lui, înainte ca ea să le formuleze. Ea se topi în el, invitându-l să meargă mai departe, să guste mai mult. El se luptă cu dorința de a o lua în brațe și de a accepta invitația ei.

Când era vorba de Beth, binele și răul se amestecau, apoi se topeau; planurile deveneau vagi, apoi dispăreau. Faptele și invențiile deveneau neclare și lipsite de importanță. Că el o dorea nu era o invenție. De asta era sigur.

De ce atunci, când era cu ea, îi era atât de greu să-și amintească ce fel de femeie era? Chance se opri și se îndreptă.

-Trebuie să mai fac niște aranjamente, spuse el cu voce răgușită.

La șapte și jumătate am să trimit o mașină după tine. Vei avea suficient timp să te pregătești?

Ea dădu din cap, dar în loc să-și lase mâinile în jos, se lipi de pieptul lui.

-Camera ta unde-i?

-Imediat lângă a ta. Ea dădu din nou din cap și se îndepărtă de el. Etichetându-se drept prost din cauza dorinței de a o lua din nou în brațe, el se îndreptă spre hol.

Când a ajuns lângă camera lui, se întoarse spre ea.

-Ne vedem atunci diseară. Beth îi făcu un semn cu mâna, dar nu făcu nici o mișcare să intre în cameră. El închise ușa și se sprijini de ea. Dacă acum se va uita în hol, o va mai vedea oare stând acolo, cu aceeași privire vulnerabilă, plină de dorință? Și dacă ar fi așa, ar fi în stare să reziste impulsului de a o lua în brațe și a o păstra pentru totdeauna?

Cu un scurt râs amar, se pregăti să-și ducă la capăt planurile pentru diseară. Și răzbunarea lui.

Două ore mai târziu, cu planul completat și răzbunarea la îndemână, Chance stătea în fața depozitului pe care l-a închiriat, așteptând-o. Se uită la ceas a cincea oară, înjurând timpul care trecea atât de încet. Seara asta va fi crucială. În seara asta ea fie că va recunoaște ce-a făcut, fie el o va confrunța cu adevărul.

Oricum, de această dată ea va fi cea prinsă în plasă. Ar trebui să fie mulțumit. Ar trebui să fie satisfăcut. Dar în loc de plăcere, simțea o durere la inimă. În locul satisfacției simțea... tristețe. Se înfurie. Cu toate că de multă vreme a învățat să fie bănuitor, a avut încredere în ea. A început s-o placă.

S-o placă? Simți o strângere de inimă, doar una mică și înjură. Ce cuvânt blând pentru a descrie sentimentele lui față de Beth Waters. Ea l-a făcut să se simtă viu și întreg și... L-a făcut să simtă.

Numai din cauza părinților lui, medita el. Manipulările ei i-au reamintit durerile copilăriei, decepțiile. Căci, în timp ce o aștepta pe Beth, simțea de parcă ar fi fost sfâșiat într-o duzină de bucățele.

Observă farurile unei mașini în parcare întunecoasă. Beth. În sfârșit. Tremura de anticipație și respiră ușurat de parcă și-ar fi ținut răsuflarea de o veșnicie.

Mașina se opri; Chance merse la ușă și o deschise. Beth intră. Purta o bluză și o fustă tricotate din lână moale, de culoarea prunei închise, catifelate. Bluza era încheiată până în gât și nasturii mici, aurii luceau în lumina blândă. Eșarfa pe care o avea pe umeri era dintr-un material transparent, subțire și nu putea să nu se gândească la felul în care ar arăta, înfășurată pe corpul ei gol. Simți cum îl cuprinde dorința. Se forță să-și amintească ce i-a făcut, că era genul de femeie

care mințea și îl manipula.Își spuse că această atracție era doar o iluzie,o scenă aranjată să o prindă în capcană.În planurile lui nu figurau momente de dragoste. Oricum,se trezi că zâmbește.

-Docul numărul 12? șopti ea,uitându-se la tăbliță și apoi la șirul de depozite pustii.Privi din nou la el.Ce-i asta?

-Surpriză,murmură el.Hai,vino.

O prinse de mână și o conduse înăuntru.Imensul depozit era gol exceptând două rânduri de arbori în ghivece,legate parcă între ele prin fascicole de lumină albă tremurătoare.Arborii erau așezați de-a lungul depozitului,mărginind o cărare albă.La capătul ei era un chioșc,de asemenea înconjurat de o lumină albă.

Plină de încântare,Beth se întoarse spre el.

-Ghance,este minunat.Dar de ce...

-Ssst.Își puse ușor degetul pe buzele ei și o conduse până la chioșc.Pe parchetul chioșcului erau așezate o pătură și un coș de picnic,o sticlă de șampanie la gheață și un mic casetofon.

-Voiam să fim singuri,șopti el,fără să poată să-și ia privirea de pe profilul ei delicat.Nici un chelner.Nici un muzicant.Nimeni...doar noi.

Din nou acest cuvânt,se gândi Beth,simțind un fior.Voia să pună întrebări,dar se abținu.Se va bucura de aceste clipe,va lua ceea ce i se va oferi.Motivele lui Chance nu aveau nici o importanță,nici sentimentele lui față de Liza.

Se lăsă pe pătură,trăgându-și picioarele sub ea.

-Depozitul îi aparține unui prietea de-al meu,continuă el,așezându-se lângă ea.Îl închiriază pentru petreceri.Chance desfăcu dopul sticlei de șampanie,apoi turnă fiecăruia din vinul spumos.Îi întinse o cupă și o invită să ciocnească cu el.Am avut noroc că era liber.

-Sărbătorim ceva? întrebă ea.

-S-ar putea.

-Expoziția de vară?

-S-ar putea.Sorbi din șampanie și se uită la ea peste marginea cupei.Ți-ai lăsat părul pe umeri.

-Da.Își puse mâna pe buclele rebele și îi făcu plăcere cum îi încadrau obrazul.În ultimele săptămâni și-a dat seama că-i place să-și poarte părul desfăcut,așa cum și-a dat seama că-i place să poarte îmbrăcăminte viu colorată și la modă.

-Ți-e foame? îi era,dar nu de mâncare.Oricum,dădu din cap.

Chance deschise coșul și începu să despacheteze.

-Creveți fierți la gheață.Pate și biscuiți,pâine franțuzească și brânză Brie,fursecuri și căpșuni cu cernă de ciocolată.

-Cum? îl tachina ea.N-ai pui fripți? El râse.

-Îmi pare rău.Întinse niște pate pe un biscuit și îi dădu.Ea mușcă din el.

-Delicios.Chance îi mai dădu încă unul și încă unul,apoi gustă și el din delicatese.Îi plăcea felul în care ea își lingea buzele și degetele,îi plăcea felul în care ea șoptea cuvintele de apreciere la fiecare nou fel sau aromă.

Este oare tot atât de sinceră când face dragoste,se.Întrebă el.Ar murmura la fel cuvinte de apreciere? l-ar spune cu-sau fără-cuvinte când gura sau mâna lui i-ar producă plăcere?

Beth mușcă dintr-o căpșună și zeama a început să-i curgă pe buze,roșie și umedă.El simți că se sufocă de dor.Îi întoarse spatele,încercând să se stăpânească.Apăsă pe butnurile pornire al casetofonului și tăcerea a fost întreruptă de Crăciunul alb cântat de Bing Crosby.

Beth râse,încântată și cucerită.Se uită la Chance,gata-gata să-i spună cuvinte de dragoste.Le înghiți-foarte greu-dar emoția i se putea citi în ochi.

-Ți-ai amintit.El se simți cuprins de căldură și,incomodat,își lăsă privirea în jos.

Lucrurile nu se desfășurau așa cum își planificase el.Starea lui de spirit era mai blândă,la fel și sentimentele lui.Încercă să-și amintească de ce se află aici,de lucrurile pe care se pregătise să i le spună ca s-o prindă,dar nu putea să se gândească decât la albastrul ochilor ei,trandafiriul gurii ei moi.La felul în care inima-i bătea în piept.

-Când eram fetiță,spuse ea,făcând un semn cu capul către luminile de deasupra lor,am fost o visătoare incurabilă.Părinții mei erau îngrijorați și mă descurajau.

Dacă mă prindeau,mă pedepseau.Râse ușor.Basmul meu preferat era *Printul fermecat*.

-Nu știam că avea castele și în Kansas.Ea roși.

-Bineînțeles că avea.Și turnuri în care erau închise prințese neînțelese,cu părul roșu.El râse și se întinse pe partea lui de pătură,sprijinindu-se într-un cot.

-Ești o romantică.

-Am fost,îl corectă,întâlnindu-i privirea,apoi uitându-se în altă parte.Îmi imaginam tot felul de scenarii și momente romantice.Ce-i aici îmi amintește de unul dintre ele.Atinse cu degetul marginea paharului.Visuri prostești.

-De ce prostești? Eșarfa i-a alunecat de pe umeri și a ajuns pe pătură.El frecă materialul subțire între degete.Oare nu toate fetițele visează la cavaleri cu armuri strălucitoare și la prinți din povești?

-Presupun că da.Ea dădu din umeri.Dar am încetat de multă vreme.

Chiar când șopti aceste cuvinte,își dădu seama că era o minciună; tot timpul a așteptat ca el să fie cavalerul ei cu armură strălucitoare,prințul ei din povești.

-Din cauza părinților tăi? Lăsa ca materialul delicat să-i alunece printre degete.

-Nu.Obrajii i s-au împurpurat mai mult și-și lăsa privirea în jos.Din cauza altor...motive evidente.

-Evidente pentru cine? Nu pentru mine.

-Ești foarte drăguț.Oare așa se cheamă ceea ce face el? Este drăguț? Captivat ar fi o descriere mai adecvată.Și vrăjtit ar fi mai corect.Chance se întinse peste pătură și-i acoperi mâna cu mâna lui.

-Eu nu sunt niciodată drăguț.Hai,roșcato.Spune.

Beth privi în jos la mâinile lor împreunate,apoi din nou la el.

-Foarte bine.Mi-am dat seama destul de repede că nici un prinț din povești nu va veni după mine.M-am hotărât să mă apăr de decepții imaginându-mi lucruri pe care nu le voi avea niciodată.Chance se încruntă.

-Și de ce nu prințul din povești? Ea scoase un sunet de frustrare și de jenă.

-Am avut ochi să văd.Și,din nefericire,și băieții.Ajungî la o vârstă și nu te mai amăgești.În afara faptului că eram urâtă,mai eram și timidă.Nu știam cum să flirtez sau să tachinez.Nici măcar nu puteam sta de vorbă cu un băiat fără să mă bâlbâi ca o idioată.Cred că ai observat că nici acum nu pot.

În timp ce spunea aceste cuvinte,el își dădu seama că a fost o vreme când ar fi putut să o descrie așa.Dar asta a fost în trecut.

-Acum te descurci destul de bine.Ochii ei se umplură de lacrimi și făcu gestul de a se ridica.Chance o opri.O trase în jos pe pătură și ea ajunse lângă el.Îi cuprinse obrazii și se uită în ochii ei.Lacrimile care au izvorât l-au emoționat ca și tresărirea ei tăcută de plăcere.

-Beth,toate acestea sunt la timpul trecut.Toate.Ea privi în altă parte,iar el blestemă în sinea lui.Cu o blândețe care l-a surprins chiar și pe el,Chance o culcă pe spate.Prinzându-i capul în mâini,o obligă să se uite la el.

-Îți amintești de noaptea balului de 1 aprilie? o întrebă cu voce răgușită.

Cum putea să uite? A fost cea mai minunată noapte din viața ei.

-Da,șopti ea.

-Erai atât de frumoasă.Atât de seducătoare.Noaptea aceea a fost atât de...

specială.N-am putut s-o uit.Și nici pe tine,Beth.Chiar când a început să vorbească,ar fi dorit ca tot ceea ce spunea să fi fost o minciună.Ar fi dorit să fi fost în stare să uite.Și acum gândurile sale de răzbunare începeau să pălească, înlocuite de alte gânduri,mai blânde.De alte dorințe,de alte sentimente.Unele care nu puteau fi înlăturate,nu puteau fi negate.Ea scutură din cap.

-Era rochia.

-Nu.Se aplecă și își atinse buzele de ale ei.Buzele ei tremurau,dar el nu era sigur

dacă din cauza nesiguranței sau a pasiunii.Îi gustă respirația.Micul zgomot,în același timp de surpriză și de plăcere,îl încălzi nemăsurat.El se uită la ea.

-Nu,Beth,nu era rochia.

Sângele îi pulsa nebunește în vene.Voia acest lucru,îl voia pe el,mai mult decât orice altceva.Faptul că el o dorea era pentru ea aproape de neînțeles.Nu atrăgea niciodată bărbații,n-a fost niciodată atât de stârnită încât să uite normalitatea sau bunul-simț.De aceea nu a fost niciodată cu un bărbat.

Dar acum bunul-simț părea o iluzie ridicolă,iar normalitatea o haină sufocantă.

Beth îl dorea pe Chance,indiferent de consecințe.Dorea ca el să o mângâie,să o excite și să o trezească.Voia,în sfârșit să devină femeie.Femeia lui Chance.

-Era noaptea,șopti ea,întinzând mâna și atingându-i gura cu vârful degetelor. Oceanul...mâncarea...atmosfera magică.

-Nu...El îi prinse degetele și sărută fiecare din ele,încet,prelungind plăcerea.

Nu...îi sărută palmele,frecându-și dinții de carnea sensibilă...

Beth deschise gura să protesteze; el o acoperi cu a lui.Îi găsi limba și o lovi cu a lui,excitant,ținându-și amândoi respirația.

Când el a întrerupt sărutul,a durat încă puțin timp să-și regăsească vocea.

-Îți amintești ce s-a întâmplat acasă la mine...după bal? Ea dădu din cap timidă, înroșindu-se.Când mi-ai așezat mâinile pe sânii tăi...Acum își deplasa el mâinile în așa fel,încât au atins marginile sânilor ei.Ea se arcui,un mic geamăt scăpându-i de pe buze.

-Te-am dorit atât de mult,încât am crezut că voi muri,șopti el,mișcându-și mâinile mai departe până îi cuprinse sânii.Sub palmele lui sfârcurile i s-au întărit și de această dată el își reținu un geamăt.Dar ai avut multă dreptate.Mi-era teamă.Deoarece,Beth,tu erai ca o vrajă..Și mai ești și acum.

Beth îi trase capul până jos și-i prinse gura,apoi limba.Toate simțurile îi erau stârnite.Se lipi de el,înlănțuindu-i gâtul cu brațele.

Își deschise gura mai mult,dorința ei fiind însoțită de disperare.Aceasta era seara ei.A doua zi se vor întoarce la Los Angeles,la realitate.Și la adevăr.Apoi,după toate probabilitățile,nu-l va mai vedea niciodată.

La acest gând o străfulgera o durere ascuțită,dar înlătură decisă gândul și durerea.Mâine va avea suficient timp pentru suferință, pentru regrete și pentru „dar dacă”.Dar nu în seara asta.În seara asta visurile și iluziile se vor transforma în realitate.Beth își introduse mâinile sub puloverul lui și-i mângie pieptul, minunându-se de ceea ce simțea-un piept puternic și colțuros.Diferența dintre corpul lui și al ei nu era subtilă și ea se bucură de aceasta.Bărbatul era cealaltă parte a femeii,acest bărbat,cealaltă parte a ei.În seara asta, pentru prima dată în

viața ei, va deveni un întreg. Chance își smulse gura de pe a ei, își scoase cu o smucitură puloverul și-l aruncă. Încântată, Beth începu să-l mângâie, explorând cu mâna și cu ochii. Era frumos. Pieptul lui musculos era puțin păros, carnea lui fierbinte de parcă ar fi avut febră. Își lipi gura de sfârcurile lui plate. Deveni ca o piatră sub limba ei și când ea îl mângâie, el era cât pe ce să scoată un țipăt.

Îi provoc plăcere, se gândi Beth, amețită de puterea ei. Își mută gura la celălalt sfârc, provocându-i din nou plăcere.

Chance gemu și-i trase fața alături de a lui. Băgându-și mâna în părul ei, o privi.

-Îți dai seama ce-mi faci? vorbi el răgușit. Beth dădu din cap.

-Cred...că da. El își încordă degetele în părul ei.

-Vreau să facem dragoste.

Cuprinsă brusc de frică, Beth îi căută privirea. De la începutul timpurilor, femeile au trebuit să se confrunte cu această clipă. Și să supraviețuiască. Știa că Chance va fi blând. Va avea grijă de corpul ei, îi va face plăcere-chiar dacă numai în această noapte. Ea îl dorea. Și voia ca el să știe.

-Da, șopti ea, lipindu-se de el. Da, Chance. Vreau să facem dragoste.

Fără să mai aștepte vreo invitație el începu să-i desfacă jacheta. Nerăbdătoare, ea încercă să-l ajute; el îi împinse degetele, chinându-se cu năstureii. Când reuși să-l desfacă pe ultimul, dădu la o parte cele două părți aproape cu reverență.

Pielea ei strălucea albă și era ca mătasea. Sâni cuprinși într-un sutien de dantelă, se ridicau și se lăsau așa cum respira. Chance scoase un sunet de plăcere și ochii lor s-au întâlnit.

-Roșcato, ești frumoasă. Îi scoase jacheta de pe umeri; materialul alunecă pe brațele ei și ea îl dădu jos. Degetele lui abia i-au atins pielea și ea a și fost cuprinsă de un fior, de o senzație plină de erotism. Cu degetul arătător, el trase de elasticul sutienului și îl scoase încet.

O clipă mai târziu, ea era goală în fața lui, tremurând de dorință. Chance urmări cu degetul conturul formelor ei și în urma lui se formă o ușoară piele de găină. Sâni ei ieșeau în evidență, iar el se aplecă și prinse cu gura sfârcurile. Ea se arcui, apropiindu-se de el.

-Beth... Beth... își mută gura pe celălalt sân și făcu așa cum i-a făcut și ea lui, sărutându-i sfârcul. Beth simțea că înnebunește de dorință. Se arcui, arzând toată. Își îndreptă degetele pe catarama curelei lui, încercând neîndemânatică, din cauza grabei, să o desfacă. Din nou el îi dădu mâinile la o parte, dar de această dată numai fiindcă ea se mișca prea încet. Gâfâind, și-au scos pantofii. Ea scăpă de lenjeria ei, el de blugi. Trăgeau fără milă și nerăbdători de materialul care a

protestat și apoi a cedat. Chance o întinse pe pătură, acoperindu-i trupul gol cu al lui. Ea nu simțise niciodată greutatea unui bărbat și se sufocă la această senzație. Carne pe carne, moale pe tare, neted pe dur. Pământean, elementar și excitant, era ceea ce trebuia să fie. Chance îi cuprinse gura, apoi limba. Excitația lui era puternică și insistentă, a ei era tot atât de insistentă, dar umedă și supusă. El își mișcă coapsele, ea își mișcă picioarele într-un gest de invitație. El intră în ea. Beth scoase un țipăt de durere și-și înfipse degetele în umerii lui.

Chance se opri, apoi deveni rigid, cuprins de șoc. Nu putea fi adevărat. Se ridică pe coate și se uită la ea, la lacrimile care tremurau pe genele ei, la adevărul din ochii ei. Nu putea fi-dar era. Nu i-a trecut niciodată prin minte ideea că ea ar fi putut fi virgină. Asta schimba totul. Nu știa de ce dar asta era situația.

Începu să se retragă din ea. Beth îl ținu mai tare de umeri, rugându-se, fără cuvinte, să n-o părăsească.

-Beth, eu...

-Nu. Cuvântul a fost rostit brusc și ea i-a prins gura. Încolăcindu-și picioarele mai strâns peste trupul lui ea mișcă din coapse, forțându-l să intre din nou. El gemu.

-Beth... Dumnezeuule, știi ce faci?

-Da. Ea îi întâlnește privirea și-și încordă picioarele. Chance, te rog, fă dragoste cu mine. Te doresc. Și vreau să știu. Își mișcă din nou coapsele, învață-mă.

El se luptă pentru a se stăpâni, dându-și seama că o dorește prea mult ca să o refuze. Și dându-și seama că trebuie să acționeze încet și blând, altfel îi va provoca durere. Își apropie gura de a ei, găsind-o deschisă și plină de dor și o sărută profund. Lovind-o cu limba pe a ei, imită dansul pe care urmau să-l interpreteze cu alte părți ale corpului lor, demonstrându-i ce bine va fi.

-Roșcato, vino cu mine, îi șopti la ureche, controlându-se din greu, și îndepărtându-se de ea. Beth scânci și se arcui; el o forță să se miște încet, să simtă mai bine.

Trecu cu mâna peste contururile coapselor ei, peste adâncimea abdomenului ei-mângâind, excitând. Apoi cercetă mai profund cu palmele pe pulpe, frecându-le până ce mușchii ei s-au destins și ea deveni moale sub mâinile lui. Explora mai departe. Ea gâfâi și încercă să-și strângă pulpele, dar el o convinse cu cuvinte blânde, pasionate și cu mișcări mai blânde, mai pasionate. Ea se desfăcu să-l primească. O găsi fierbinte, umedă și pregătită. Chiar dacă și el ardea de pasiune, nu se grăbi. Voia ca ea să cunoască întreaga plăcere înainte ca el să o aibă. Își mișcă degetele până când respirația ei deveni sacadată, până când ea se arcui și tremură toată. Când ea țipă, o culcă pe spate. Încet și cu grijă intră în ea, atent la tresărirea ei, mișcându-se în ea. Clipe îndelungate o ținu, lăsând-o să se obișnuiască cu el.

Și el respira sacadat, mușchii îl dureau din cauza efortului necesar de a se stăpâni. Chance își băgă mâna în părul ei.

-Te simți bine? îi șopti buzelor ei ce tremurau. Ea se roși.

-Da.

-Foarte bine. Acum ține-te. O prinse de degete și se împinse; ea scoase un sunet de plăcere și de durere. El se opri apoi împinse din nou; acum ea simți numai plăcere. La următoarea lui mișcare ea îl prinse cu picioarele, prea nerăbdătoare, prea înfometată să mai aștepte. Chance își pierdu controlul și scoase și el din gât un sunet profund, bărbătesc și sălbatic. Sunetul pluti deasupra ei și o făcu să se simtă întru totul femeie, întru totul dorită.

Beth își lăsă mâinile să alunece de la înălțimea umerilor lui în jos, de-a lungul spatelui lui, alunecos din cauza transpirației. Lui Chance îi venea greu să se abțină. Îl costa foarte scump. Ea îl simți din cauza felului în care mușchii lui tremurau de tensiune sub degetele ei, îi auzi respirația stăpânită, simțea în modul aproape disperat în care se mișca în ea.

Tandrețea care o cuprinse a fost întreruptă de sufocare, apoi de un fel de leșin.

Chance îi găsi gura, îi prinse sunetele ei de plăcere. Așa cum a făcut și ea.

După aceea, s-au mișcat împreună blând, încet, terminând așa cum au început.

Secundele au devenit clipe, apoi minute. Bătăile inimii le-au încetinit, respirația a devenit mai egală, carnea s-a răcorit.

Încă împreună, Chance o ajută să se culce pe o parte. Se priveau în tăcere. Chiar dacă grijiile și regretele au năpădit-o, Beth le alungă. Nu va pierde aceste clipe minunate, nu se va lăsa pradă altor griji. Cu toate acestea, ar fi vrut să-i cunoască gândurile, sentimentele lui cele mai ascunse. Se uită atentă la fața lui. Mai devreme s-a mințit. Pentru ea conta foarte mult care au fost motivele lui în această seară. Conta atât de mult, încât simțea că pur și simplu o sfâșie.

Se înfiora și Chance o înveli cu eșarfa ei moale.

-La ce te gândești? îl întrebă.

-Cum poți pune o astfel de întrebare? El îi zâmbi și-i atinse vârful nasului.

Inima-i făcu un salt la acest gest inocent și intim.

-Am fost...a fost bine pentru tine?

-Da. O culcă pe spate și se uită în jos la ea. Părul îi cuprindea capul ca o aureolă de foc. Luă câteva fire. Moi și mățăsoase, ele străluceau pe vârful degetelor lui.

Părul îngerului păcătos, se gândi pentru prima dată. Se pierdu cu mâinile în masa mățăsoasă, simțind că este un ipocrit, dorind-o indiferent de condiții. Uitând tot ceea ce știa despre ea. Uitând toate lecțiile copilăriei.

Ce naiba va face acum?

Se încordă și Beth își ținu respirația. Observă regretul în privirea lui. Deja începea să se îndepărteze de ea. Își lipi palmele de pieptul lui.

-Te rog, nu, îi spuse ea. Nu trebuie să-ți pară rău. Nu de această dată.

Cum să nu-i pară rău? Și cu toate acestea, cum putea să se simtă atât de bine? Se uită la ea și îi zâmbi solemn.

-Ți-a plăcut?

-A fost minunat.

-Nu te doare? Ea își scutură capul, apoi se mișcă și tresări.

-Un pic. Încruntându-se el îi mângâie din nou părul.

-Beth, dar cum s-a putut întâmpla? Cum de mai erai...

-Virgină, termină ea pentru el. O clipă își lăsă ochii în jos, apoi îi ridică.

-S-ar fi putut întâmpla... de vreo două ori. Dar nu m-am putut decide. Simțeam că nu este bine s-o fac, numai... ca s-o fac. Nu țineam cu adevărat la nici unul dintre bărbați. Așa că... Trase puțin aer în piept. Așa că, iată-mă, un fapt jenant dar adevărat, ultima virgină din America.

-Ai fost, îi șopti el, atingându-i gura cu a lui, satisfăcut într-un mod irațional de a fi fost primul bărbat din viața ei, simțindu-se incredibil de puternic. În ultima oră, lucrurile s-au schimbat. Ea roși din nou și el îi atinse obraji fierbinți cu degetele.

-M-am întrebat o dată dacă roșești pretutindeni tot atât de delicios ca în obraji. Își plimbă privirea încet și deliberat peste trupul ei. Răspunsul este da.

Roșeața deveni mai puternică și el râse.

-Trebuie să ne întoarcem.

Beth își aminti de camera ei de hotel singuratică și îi veni să plângă. Seara asta era aproape pe terminate. Viața ei și tot ceea ce era legat de ea s-a schimbat. Și totuși, nimic nu s-a schimbat - căci minciuna ei mai exista.

-Da, murmură ea cu o voce supusă.

-Hei, ce s-a întâmplat?

-Nu vreau ca seara asta să ia sfârșit, șopti ea, dându-și seama că a dezvăluit prea mult, dar oricum prea expusă deja ca să-i mai pese. El îi zâmbi tandru.

-Credeai că te voi lăsa pur și simplu în fața ușii? Crezi că după tot ce-am simțit amândoi, aș putea face așa ceva?

Ochii ei i-au mărturisit totul și el înjură în tăcere și o strânse la piept.

-Nici eu nu vreau ca noaptea să ia sfârșit. Ar fi dorit să spună minciuni, dar nu putea. Ar fi vrut să nu simtă nimic, dar simțea totul, în profunzime și în esență.

Sunt tot atât de prins ca și tine. Îi cuprinse fața în palme.

-Vreau să te întorci cu mine la hotel.

Vreau să vii la mine în cameră,să petreci noaptea cu mine,în patul și în brațele mele.Beth inspiră profund.

-Vrei să spui că dorești...să facem dragoste din nou?

-Roșcate..roșcato...Chance începu să râdă și o îmbrățișa.Dacă aș fi în stare,aș face cu tine dragoste de o sută de ori în noaptea asta.Dorința o am...Doamne,și cât de mult te doresc.Ea râse împreună cu el.

-Chance,hai să ne grăbim.Deoarece și eu te doresc.

CAPITOLUL 9

S-au grăbit.S-au îmbrăcat în viteză și după ce Chance a controlat ca depozitul să fie închis au alergat la mașina închiriată a lui Chance.S-au întors la hotel și în camerele lor în timp record.Cel puțin lui Beth așa i s-a părut.

-Am nevoie de niște lucruri,îi spuse gâfâind,oprindu-se în fața ușii.

Chance dădu din cap,apoi o prinse și lipindu-și gura de a ei o sărută profund.

-Să nu dureze prea mult.Beth intră în cameră apoi fugi să-și adune obiectele de care avea nevoie-cămașa ei de noapte și halatul,peria și periuța de dinți, întrerupându-se doar atât cât să se dea cu puțin parfum după ureche și între sâni. Când porni spre ușă,observă că aparatul de înregistrat mesaje clipea.Ezită,apoi scutură din cap.Dacă era Eva cu o urgență,va încerca să sune și la Chance.Tot restul poate să aștepte.Chance îi deschise ușa în clipa în care ea bătu.Fără nici o introducere,i se aruncă în brațe.

-De ce a durat atât de mult? o întrebă el,sărutându-i buzele,obrajii,sprâncenele.

Credeam că voi înnebuni așteptându-te.Ea râse și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui,sărutându-l,la rândul ei,cu pasiune.

-Cred că m-aș putea obișnui cu gândul că te înnebunesc.Chance gemu și închise ușa cu piciorul.

-Vrăjitoareo,cred că ai și făcut-o.Prinzându-i fesele,o ridică și ea îl strânse de mijloc cu picioarele.El o duse în pat,și,așa cum erau,îmbrățișați,s-au lăsat amândoi pe saltea.

-Acum,murmură el,cu voce răgușită.*Lecția numărul doi.*

Au petrecut noaptea făcând dragoste.Stând alături,nici unul nu a reușit să doarmă prea mult și noaptea s-a transformat într-un vis erotic.

Prima dată când Chance a trezit-o,a mângâiat-o cu mâinile și cu gura, stârnind-o,excitând-o.Gustând locuri care au făcut-o să țipe de plăcere, atingând-o în locuri care au făcut-o să delireze de dorință.

A dominat-o și a condus-o și Beth se agăța de așternut într-o încercare de a se fixa în lumea reală.Până acum îi era de neconceput să poată simți o astfel de

plăcere.Până în noaptea asta.Până la Chance.Când senzațiile au ajuns la apogeu,ea țipă și îl imploră să pătrundă în ea.

Următoarea dată Beth a fost cea care l-a trezit; ea l-a explorat și i-a declanșat senzații,ea a fost cea care l-a condus.S-a dovedit o elevă excelentă,căci de această dată Chance a fost cel care s-a agățat de așternut pentru sprijin,Chance a fost cel care a țipat de plăcere.

Așa a trecut noaptea,până când epuizați și satisfăcuți au adormit amândoi.

A doua zi de dimineață,Beth s-a trezit cu greu.A devenit conștientă de mai multe lucruri în același timp: de lumina care i s-a strecurat sub pleoape,de greutatea brațului lui Chance peste pieptul ei și de ușoara febră musculară în locuri unde nu credea că are mușchi.Gemu și se mișcă.Corpul o durea,membrele și le simțea grele,capul era în ceață.Găsi că această combinație era delicioasă.

Înainte ca somnul să o cuprindă din nou,ea și-a deschis ochii,privind la lumina strălucitoare a soarelui care se vedea de după draperiile grele.Mișcându-se cu atenție,se desfăcu din îmbrățișarea lui Chance să se uite la ceasul de pe noptieră.

Nu aveau nici două ore până la deschiderea galeriei.

Zâmbi.Suficient timp să mai petreacă un minut cu Chance.Să-l privească.Să se delecteze știind că,în această clipă,el îi aparține.

Se mișcă din nou,ridicându-se într-un cot,privindu-l.Era atât de chipeș,se gândi ea,simțind cum o cuprinde tandrețea.Și un amant atât de bun.Roși,amintindu-și lucrurile pe care le-a făcut cu corpul ei,ceea ce a făcut ea lui.

De unde a apărut această femeie? se întrebă ea.Cum de s-a transformat într-o singură noapte,dintr-o naivă,într-o experimentată?

Chance.Avea încredere în el și îl iubea.I s-a deschis ca o floare la soare.Nici un alt bărbat n-ar fi putut să o atingă așa,nici un alt bărbat n-ar fi putut să treacă peste barierele timidității și fricii ei.

Beth scutură din cap mirată,întinse mâna și-i atinse una din sprâncenele lui închise la culoare.Oare visează? medita ea.Și dacă da,oare o visează pe ea?

El gemu în vis și-și încreți nasul.Beth își trase înapoi mâna,nesiguranța și îndoiala făcându-și loc în gândurile ei.Ce-i va aduce ziua de astăzi?

Dimineața se vor duce la galerie și vor finaliza planurile pentru expoziția de vară,apoi se vor îndrepta spre casă.Acasă.Își mușcă buza de jos.Și adevărul.

Începu să tremure de frică.Încercă să o alunge,dar nu reuși.Pătrunsese în ea atât de profund,încât inima-i porni la galop,iar respirația-i deveni sacadată.

În acest fel îl va trezi.Și el va observa teama ei,încertitudinea ei; îi va pune întrebări.Întrebări la care ea nu voia să răspundă-deocamdată.Se dădu încet jos din pat,ținându-și respirația în timp ce el mormăi ceva în somn și se întoarse pe

partea cealaltă.Își puse cămașa de noapte și halatul și-și adună lucrurile.După ce se uită afară pe coridor să nu o vadă nimeni,fugi în camera ei.

În timp ce deschidea ușa,auzi foșnind o hârtie sub tălpi.Se aplecă să ridice plicul hotelului,pe care scria numele și numărul camerei ei.Încruntându-se a mirare,îl deschise.Mesajul era de la Eva și suna în felul următor.*Ai fost o fată foarte rea! Sună-mă!*

Privi lung la mesaj,simțind cum o cuprinde căldura.Cum de a descoperit Eva că și-a petrecut noaptea cu Chance? Oare bunica ei avea calități supranaturale?

Chiar dacă simțea că se sufocă de jenă,Beth își scutură capul.Bunica ei nu avea calități supranaturale.Mesajul Evei se referea la faptul că nu a sunat-o așa cum i-a promis.Cu certitudine.Dar totuși...

Cu emoție crescândă,Beth se uită la telefon,apoi la ceasul de pe noptieră.Eva nu s-a sculat încă; mesajul n-avea nici o semnificație-oricum nu suficientă ca s-o trezească pe bunica ei.Atunci de ce simțea nevoia acută să o sune? De ce avea senzația că lumea ei se va prăbuși?

Etichetându-se drept o idioată nevrotică și plină de incertitudini,Beth se duse la telefon.Va suna ca să-și dovedească sieși că,de fapt,mesajul nu însemna nimic.

Ridică receptorul și formă numărul Evei,degetele tremurându-i atât de puternic încât a trebuit să mai formeze o dată.Raphael răspunse la cel de-al șaselea semnal.

-Beth? întrebă el cam amețit după ce o salută.Unde ești? La San Francisco?

-Da,reuși să vorbească Beth în ciuda inimii ei care era gata să-i sară din piept.Am răspuns la mesajul Evei.Este pe-acolo?

-Da.El căscă în receptor.Ți-o dau.Apropo,felicitări,puștoaico.Am fost foarte fericit când am aflat vestea.Stai la aparat.Felicitări? Vestea?

-Raph,stai...Beth își înghiți cuvintele și sunetul de frustrare.El puse receptorul jos și plecă s-o caute pe Eva.O clipă mai târziu bunica ei îl ridică.

-Draga mea.A trebuit să aflu veștile de la Raphael.Nu mi-a venit să cred că nu m-ai anunțat înainte.

-Eva,abia am primit mesajul tău și...

-Abia mi-ai primit mesajul? Ei,ei.Femeia mai în vârstă râse.Știam că așa se va întâmpla.Și sunt foarte încântată.Nu ți-am spus să ai încredere în mine? Nu ți-am spus că totul se va aranja?

-Eva,te rog,încetează.Beth se strădui să se calmeze.Despre ce este vorba?

Bunica ei tăcu o clipă.

-Cum adică? Bineînțeles despre Expoziția de vară.Directorul galeriei i-a spus lui Raph că tu ești cea aleasă.

-Eu? repetă Beth confuză.Ținu firul telefonului atât de strâns încât degetele i-au amorțit.Imposibil.

-La ce oră te-ai culcat,azi-noapte? Eva scoase un sunet ciudat.Bineînțeles că nu este imposibil.Este un fapt.Ești artista care a fost lansată la Expoziția de vară. Simțind de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în piept,Beth scoase un zgomot șuierător.

-Vrei să spui că Liza?

-Nu.Directorul i-a spus lui Raph că numele artistei este Elizabeth Waters. Beth se lăsă pe pat,dându-și seama de adevăr.Chance știa.Știuse și noaptea trecută.Știa de o bucată de vreme.

-De ce nu mi-ai spus că ai vorbit cu Chance? Este vestea cea mai palpitantă.Tu să fii artista lansată.

-a...eu...noi...nu.Cuvintele s-au termiant cu un hohot de plâns,Beth simțindu-se cuprinsă de un val distrugător.Trebuie să plec.

Puse receptorul în furcă și apoi își acoperi fața cu mâini tremurătoare.

Chance știa.Nu-și dădea seama de când.Dar n-avea importanță.Important era că tot ceea ce au trăit împreună a fost o minciună.Își lăsă mâinile în jos și se uită oarbă la perete,o duzină de emoții cuprinzând-o,dintre care nu în ultimul rând trădarea și rușinea.Ochi i s-au umplut de lacrimi apoi au alunecat pe obraji.

Atunci ce-a fost noaptea trecută? întreaga scenă-picnicul intim,luminile care clipeau,muzica de Crăciun.

Suspină aproape sufocată când își dădu seama de adevăr.Da,a fost o înscenare.

O înscenare ca s-o pedepsească.Să-i dea o lecție.*Lecția numărul doi.*

Cuvintele îi răsunau în cap,brutale,ironice.Cât de proastă fusese!O idioată romantică.Prinzându-se cu brațele,hohoti mai tare,sunetul pe care l-a scos răsunând amar,gol și dureros.Cum de nu a bănuțit sau nu s-a întrebat? A fost atât de proastă.Atât de...încrezătoare.

Își șterse lacrimile de pe obraji.Cum de s-a putut gândi că deodată a început să fie interesat de ea? De Beth Waters,cea anostă ca un șoricel.De femeia de care până atunci nu a fost interesat nici un bărbat,nemaivorbind de un bărbat atât de atractiv și monden ca Chance Michaels? I-a spus că este sexy.Că este seducătoare.Și l-a crezut atât de ușor.Deoarece voia atât de mult.

Cât de mult s-a amuzat pe socoteala ei.O durea atât de tare încât credea că va muri.Nu va lăsa lucrurile să rămână așa.Ideea i-a fulgerat prin cap,prin durerea și nimicnicia pe care le resimțea și-și șterse cu mâna lacrimile.Nu va lăsa ca lucrurile să rămână așa,se gândi din nou,luptându-se cu un val de teamă și de respingere.Toate instinctele o îndemneau să fugă și să se ascundă,să scape de

agonia de a-l mai vedea.Să fie scutită de momentul în care ar trebui să-l privească în ochi și să fie conștientă că tot ceea ce a împărțit n-a fost altceva decât o răzbunare.Se ridică de pe pat.Cu două luni în urmă și-ar fi urmat instinctele și ar fi făcut așa.Cu două luni în urmă,din cauza fricii,a creat șarada care a dus-o în această încurcătură. Își ridică bărbia tremurătoare.S-a schimbat. Așa cum se pregătise să se confrunte cu el din cauza minciunii ei,acum se va confrunta cu minciuna lui.N-o să fugă.N-o să mai fugă niciodată.

Făcu un duș,frecându-și corpul și părul,încercând să înlătore orice urmă lăsată de el.Dar nu putea să elimine durerea din mușchi și de fiecare dată când se mișca își amintea de noaptea petrecută împreună și minciuna dragostei lor.

Și nu putea să spele nici durerea din inimă.

Se îmbracă și-și făcu bagajul.Pentru a se calma,se folosi de practicile firești de a-și împacheta frumos hainele.Reuși să nu țină cont de faptul că mâinile îi tremurau,dar nu putea ignora faptul că era aproape de a face o criză de isterie.

Cum va putea să-l vadă pe Chance fără să se prăbușească?

După ce a sfârșit cu împachetatul,Beth inspiră profund.Termină odată și odată, își spuse.Și apoi pleacă.Aruncă o ultimă privire camerei ei de hotel impersonale și ieși îndreptându-se spre camera lui.Chance răspunse înainte ca ea să termine să bată la ușă.Îi aruncă o privire și din stăpânirea ei de sine atât de greu dobândită n-a mai rămas nimic.Văzu în ochii lui o ușurare.Și o alarmă ascunsă. A făcut duș și s-a îmbrăcat,dar ceva în expresia lui îl făcea să pară încă somnoros și satisfăcut.

-Beth,slavă Domnului,am fost îngrijorat.Deschise larg ușa și ea trecu pe lângă el fără să scoată o vorbă,i-a venit să țipe când a văzut patul,când și-a dat seama că în cameră se simțea mirosul dragostei lor.Își înghiți țipătul și se întoarse încet către el.

-Mi-ai lipsit,șopti el.Când m-am trezit și am văzut că ai plecat...

-Și când aveai de gând să-mi spui? întrebă ea.Când,Chance?

El se încruntă confuz,uitându-se la ea scrutător.

-Să-ți spun...ce?

-Când m-am întors în cameră,am găsit un mesaj de la Eva.Mă felicita pentru că sunt artista care va fi lansată la Expoziția de vară.Vocea i se frânse.De când ai aflat? Chance o privi,confuzia transformându-i-se în furie când își dădu seama la ce se referea.

-O faci perfect pe indignata,murmură el.Perfect.Ești o actriță mai bună decât bunica ta.Tu ești cea care m-ai înșelat.Tu te-ai folosit de mine să-ți faci cariera artistică..Cuvintele lui au lăsat-o perplexă.

-Am descoperit foarte repede micul tău șiretlic Beth.Sau Liza?

Ea simți cum sângele i se lasă în picioare.

-Ce vrei să spui cu „să-mi fac cariera artistică”?

Chance continuă de parcă ea n-ar fi vorbit.

-Mi-am dat seama de șaradă,atunci la cafenea,deși n-am avut dovada decât în seara aceea,în atelierul Lizei.Îți amintești de noaptea aceea? Îți amintești de... sărutul nostru? Văzu după expresia ei că-și amintea.La un moment dat ți-am spus Beth.N-ai observat.Atunci am fost sigur.Își scutură capul a părere de rău. Beth,nici măcar n-ai știut să minți cum trebuie.

Ea se uită la el,amintindu-și tot ce s-a întâmplat din acel moment și până acum, amintindu-și toate lucrurile pe care și le-au spus.Tot ce-au făcut.Totul a fost o minciună.Se prinse cu brațele într-o încercare de a atenua durerea,sentimentul trădării complete.El credea că a creat-o pe Liza ca să-și facă o carieră artistică.Își mută privirea pe patul rămas așa cum a fost când au făcut dragoste.Cum putea să creadă așa ceva? înseamnă că nu o cunoștea deloc.

-Și când aveai de gând să-mi spui?

-Când am fi ajuns la Los Angeles.În această după-amiază.Cuvintele sunau false chiar și pentru urechile ei.Beth văzu,după expresia feței lui,că așa le considera și el.

-Chance,să știi că îți spun adevărul.El râse rece.

-Sunt convins.Te-ai decis să-mi spui după ce ai aflat despre Expoziția de vară.

-Nu.Făcu un pas în direcția lui.Ce-am făcut nu a fost...din cauza picturilor mele. A fost din cauza temerilor mele.A lipsei mele de încredere.A fost din cauza...

-De ce? o întrerupse el caustic.Din cauza dragostei?

Cuvintele lui i-au pătruns în inimă.Își ridică încă puțin bărbia,hotărâtă să nu mai fie niciodată femeia care a mers atât de departe din cauza fricii.Nu se va mai ascunde.

-Da.

-Să fim serioși! N-am mai fost atât de prost de la treisprezece ani,

-Este adevărul.Inspiră profund,disperarea paralizându-i mușchii stomacului.A început ca un joc nevinovat...o mică minciună.Ai văzut schițele mele în dimineața aceea și nu puteam suporta să află că sunt ale mele.Nu puteam suporta ideea că le vei respinge.Așa că...am spus că sunt ale surorii mele.

-Sora ta,o imită el.Măcar ai o soră?

-Nu.Obrajii i s-au împurpurat.Bunica mea mă numește întotdeauna Liza.

Sunetul pe care l-a scos el din gură părea brutal.Ea a continuat,cu toate că știa că el n-o s-o creadă niciodată.

-Tot ceea ce ți-am spus despre Liza și arta ei era adevărat. Am încercat să nu mint. De cele mai multe ori am fost cu tine foarte sinceră. Lăsa cuvintele să plutească, apoi își îndreptă poziția. Nu o va crede niciodată, dar oricum, ea se va apăra. Fără să vreau, m-am cufundat din ce în ce mai mult în minciună și n-am mai știut cum să dau înapoi.

-Fără să-mi spui adevărul. Ea își ridică fruntea.

-Fără să te pierd. Văzând expresia lui, râse. Mi-ai vorbit despre părinții tăi. Știam părerea ta despre înșelăciune. Nu puteam să suport ideea că nu te voi mai vedea niciodată. Chance își îngustă ochii, luptându-se cu emoțiile care l-au cuprins.

Cuvintele ei l-au impresionat, i-au mers direct la inimă. Dădu din cap a negare.

-A fost vorba de picturile tale. M-ai luat drept cel care îți va deschide calea spre succes.

-Nu. Îi suportă privirea. Chance, n-am vrut să te pierd. Te iubesc.

El își strânse pumnii. Ca și părinții lui, folosea dragostea pentru a-și justifica acțiunile.

-Beth, este foarte convenabil. Sunt sigur că vreun sentimental nenorocit te-ar crede, dar nu este cazul meu. Ea scoase un sunet de furie și de frustrare și făcu încă un pas în direcția lui.

-Ce-am făcut a fost o greșală, am regretat de la început și detest minciuna. Dar n-am făcut-o ca să te jignesc. Am făcut-o de frică. Mai întâi ca să nu mă expun și după aceea ca să nu te pierd. Inspiră profund. Chance, ai vrut să mă rănești în mod deliberat. M-ai amăgit. Am fost virgină. Cum ai putut... să-mi faci una ca asta?

Expresia din ochii ei îi sfâșie sufletul și el se îndepărta.

-Am aranjat petrecerea din seara trecută ca să-ți plătesc pentru ce mi-ai făcut, spuse el blând. Să te prind și să te oblig să recunoști adevărul. Dar nu s-a întâmplat așa. Râse și sunetul pe care l-a scos era brutal, suna a gol și o rănea.

N-am putut să-mi îndeplinesc ce mi-am propus.

Nu și-a putut îndeplini ce și-a propus? Beth își încleșta mâinile.

-Atunci de ce... ce s-a întâmplat noaptea trecută?

El se întoarse și se uită la ea, furios din cauza minciunilor și manipularilor ei, dar mai mult furios pe el însuși deoarece le-a uitat, chiar dacă numai pentru o noapte.

Furios fiindcă i-a permis să ajungă la el. Să-l facă să sufere,

Cândva, n-a simțit nimic, acum simțea totul.

-Ce s-a întâmplat noaptea trecută, repetă ea, dorind o mică rază de speranță.

Chance s-a apropiat de geam. Încet, dar cu o violență dezlănțuită, lovi cu pumnul cerceveaua. Când se întoarse spre ea, privirea lui era rece și dură ca sticla din spatele lui.

-Sex,Beth.Fără să fie planificat.Nu făcea parte din răzbunare.Dar nimic altceva. Ea s-a simțit de parcă ar fi pălmuit-o.Nu-și dădea seama de ce aceste cuvinte, după toate celelalte pe care și le-au aruncat unul altuia,o supărau atât de tare.Dar o supărau.S-a strădit să-și regăsească vocea.

-Cred că acum te urăsc.Timp de zece secunde întregi,el se uită la ea,cu fața încordată.Apoi își îngustă ochii.

-Excelent.De fapt,foarte bine.Dar,Elizabeth Waters,afacerile noastre nu s-au încheiat.

-N-am să mai lucrez cu tine nici chiar dacă...

-Picturile tale...Liza.Ai semnat cu mine un contract pe trei ani.Sunt reprezentantul tău exclusiv pentru Coasta de Vest.Și am să te lansez la Expoziția de vară.

-Nu-mi pasă de expoziție.Și nici nu vreau.Poți să faci ce vrei cu expoziția ta...

-Oricum,ești deja prezentă.Își încordă maxilarele.Felicitări!

Răsuflarea ei se transformă într-un suspin.

-De ce faci asta? Evident,mă.disprețuiești.Se gândi la noaptea precedentă și la ce și-au împărtășit și ochii ei s-au umplut de lacrimi.De ce vrei să mă reprezinti? De ce vrei să faci din mine...o vedetă?

-Afaceri,răspunse el cu glas calm.Ai talente de vedetă.O grămadă de oameni drăguți nu mi-ar aduce nici un ban.Dar tu-și-și plimbă privirea peste ea-îmi vei aduce o avere.Ea se strânse cu brațele,cu lacrimi în ochi care au început să-i șiroiască pe obraji.Cum putea fi atât de rece? Și cum putea să-l iubească după tot ce i-a făcut?

-Elizabeth Waters,sper că ești fericită.Ai câpătat ce-ai vrut.

CAPITOLUL 10

Beth bătu la ușa bunicii sale.A sunat-o de mai multe ori ultima zi și jumătate, fără să capete vreun răspuns.Nu era obiceiul Evei să nu răspundă la mesaje și Beth era îngrijorată să nu i se fi întâmplat ceva.Bătu din nou cu forță, gândindu-se la săptămânile care au trecut de la ultima scenă îngrozitoare avută cu Chance.Fiecare zi era o agonie și în fiecare zi își spunea că timpul o va vindeca și că,odată și odată,durerea va dispărea și va putea din nou să respire egal.Dar deocamdată,durerea se înrăutățea și erau momente când se întreba cum va supraviețui până a doua zi.Slavă Domnului că avea expoziția asupra căreia să se concentreze.Erau o mulțime de proiecte și zilele treceau cu preocupări legate de înrămarea tablourilor,de expedierea lor; se afla în legătură permanentă cu galeria din San Francisco și cu noua asistentă a lui Chance de la *Art One*.

Ce ciudat că unele visuri se împlinesc...și altele nu.

Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi și,murmurând o înjurătură,clipi ca să scape de ele.Măcar de l-ar putea detesta.Măcar de l-ar putea uita.

Dar adevărul era că-l iubea prea mult ca să-l uite vreodată.

Beth bătu din nou cu pumnii în ușa Evei,apoi își lipi urechea de ea.O cuprinse teama.Ce va face dacă o va pierde și pe bunica ei? Nu credea că va rezista.

-Eva,strigă ea,de data aceasta bătând și mai tare cu pumnii în ușă.Sunt eu,Beth.

Dacă ești înăuntru,te rog,deschide.O clipă mai târziu auzi în apartament un zgomot înăbușit,apoi cheia învârtindu-se în broască.Beth aproape că începu să plângă de ușurare când se deschise.

-Eva,slavă Domnului! Unde ai fost? Eram atât de speriată...

Cuvintele ei s-au pierdut.Fața bunicii ei era nefardată,ochii-i erau roșii și umflați,gura ca o linie de parcă voia să exprime ani de dezamăgire amară.Arăta bătrână și învinsă.Uluită,Beth își duse mâna la gură.N-o văzuse niciodată pe bunica ei în starea asta.Eva era mereu fără vârstă,plină de viață și veselie și spirit.Dar acum...Beth o prinse de mână.

-Doamne,Eva! Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă?

-M-a sunat agentul meu,îi răspunse bunica.Nu mi s-a dat rolul.I l-au dat actriței mai tinere.

-O,Eva...Beth îi mângâie mâna.Îmi pare atât de rău.Știam cât de mult îți doreai acest rol.Ochii bunicii s-au umplut de lacrimi și-și trase mâna din cea a lui Beth.

Fără să mai spună ceva,se întoarse și se duse încet în camera de zi.

Beth o urmă,privind cum bunica ei se lăsă pe canapea și-și trase pe ea o pătură,încovrigându-se sub ea.O durea s-o vadă atât de nefericită și se gândi cum să-i aline durerea.

-Eva,vor mai fi și alte roluri.Ea scutură din cap.

-Nu.Beth merse lângă ea și se lăsă în genunchi în fața ei.

-Ce vrei să spui că nu? Îi zâmbi,încercând s-o liniștească.Bineînțeles că vor mai fi.Întotdeauna există un alt rol,așa spuneai mereu.

-Asta a fost înainte de a îmbătrâni.Eva își trase pătura mai mult pe ea.Scriitorii scriu povești despre tineri.Și pentru câteva roluri destinate celor mai vârstnici,regizorii angajează talente tinere și le fac să arate mai bătrâne.Scutură din cap.Nu,pentru mine este prea târziu.

-Să nu spui asta! Nu este prea târziu.Nu erai tu care-mi ziceai întotdeauna că o persoană este atât de tânără-sau atât de bătrână-cât vrea să fie? Strânse mâinile femeii mai vârstnice.De această dată,ai fost atât de aproape; aproape că ți-ai împlinit visul.Data viitoare...

-Nu.Eva scutură din nou din cap.Nu-ți dai seama? Am fost mai bună decât cealaltă actriță,dar au angajat-o pe ea fiindcă era mai tânără.Nu mai este vorba de talent,ci de ceva pe care nu-l pot controla.Trase,cu dificultate aer în piept.

Sosește clipa când trebuie să te confrunți cu faptele.Și faptele sunt că nu voi mai fi decât o actriță de doi bani,de mâna a patra.Nu voi reuși niciodată mai mult.

-Eva,dar nu este adevărat.Ochii lui Beth s-au umplut de lacrimi.Ești o actriță minunată.Ai vrut și alte roluri.N-ai renunțat niciodată când n-ai reușit să le obții.

-Acest rol a fost ultima mea șansă.Beth,s-a terminat.O lacrimă solitară s-a prelins pe obrazul Evei.Mi-am pierdut viața.Am renunțat la tot numai să-mi împlinesc acest vis.Am ruinat copilăria mamei tale și acum ți-am stricat și ție viața.Dacă nu te-aș fi bătut la cap s-o faci pe Liza,dacă nu te-aș fi obligat...

-N-aș fi avut o expoziție personală în acest weekend,o întrerupse Beth,cuprinsă de teamă și de disperare.Dacă bunica ei va renunța la visurile ei,va dispera,apoi va muri.Dacă ea va renunța la visul ei,nu va avea pentru ce să trăiască.Dacă nu m-ai fi silit și acum aș fi pictat tablouri pe care nimeni nu le-ar fi văzut.

-Și l-ai fi avut pe Chance,adăugă bunica ei cu tristețe.Eu sunt de vină că ești atât de nefericită.Totul este din vina mea.

-Încetează! Beth sări în picioare și se confruntă cu bunica ei.Mai întâi,eu am făcut alegerea,nu tu.Toată încurcătura este din vina mea.Își puse mâinile în șolduri.Și,în al doilea rând,cum poți să spui că ți-ai stricat viața? Ai avut parte de veselie și de libertate.Nu te-ai lăsat dominată de frică sau de ce așteptau alții de la tine.Ai avut încredere în tine.Ai avut curajul convingerilor tale.Câți oameni pot spune acest lucru când vorbesc despre viața lor? Câți oameni pot spune că și-au trăit viața așa cum și-au dorit? Beth vorbi cu voce mai scăzută.Eva,ești idolul meu.Mi-ai arătat cum să trăiesc,m-ai încurajat să am încredere în mine și să fiu curajoasă.Și întotdeauna...Întotdeauna ai avut încredere în mine.Când nimeni n-a avut,nici măcar eu.

Cu ochii plini de lacrimi,Beth îngenunche din nou în fața bunicii ei.

-Dacă nu erai tu,încă mă mai găseam prinsă în capcana fricii care mă sufoca.

Eva,să știi că nu mai îmi este teamă.Nu-mi mai pasă ce gândește lumea despre mine...cu excepția mea.După ce rosti aceste cuvinte,își dădu seama că este convinsă de ele.În tot timpul vieții ei de până atunci,lăsase ca frica s-o domine și alții să o controleze.Acum s-a schimbat.Nu mai era Beth Waters care se temea și de umbra ei.A devenit o femeie nouă-o combinație între femeia pe care a creat-o în imaginația ei și persoana care a fost în permanență.Beth se uită lung la bunica ei uluită,apoi râse încântată.

-Eva,ai spus că sunt nefericită-cum aș putea fi?

Pentru prima dată în viața mea știu ce înseamnă să fii liberă și întreagă. Râse din nou și o trase pe femeia mai vârstnică în sus. Pentru prima dată în viață sunt numai eu! Dacă nu m-ai fi bătut la cap, acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

Beth o îmbrățișă, plină de speranță, amețită de propria-i putere.

-Eva, am să-l fac pe Chance să mă iubească. Știu că pot... deoarece el deja este pe jumătate îndrăgostit de mine.

La început a crezut că bunica ei plânge, apoi și-a dat seama că chicotește. Beth îi dădu drumul și-și aplecă puțin capul în spate să-i întâlnească privirea. Când o făcu, avu un sentiment de ușurare-observă că strălucirea din ochii bunicii a revenit. Eva era iar ea însăși și Beth putea jura că începea deja să completeze.

-Și ce-ți propui să faci? întrebă Eva, ridicând dintr-o sprânceană.

Beth se opri, apoi scutură din cap.

-Nu știu. Dar voi face orice. Pentru prima dată în viața mea mă voi folosi de tot ce am-inima mea și tot ceea ce sunt și am.

-Ei bine, nu vreau să mă amestec, spuse bunica ei maiestuoasă. Dar îți propun ceva măreț. Beth se abținu să nu zâmbească.

-Chiar teatral.

-Da. Eva începu să străbată camera. Vernisajul tău este la sfârșitul săptămânii. Va fi prezent?

-Fără îndoială.

-Va fi cea mai bună ocazie.

-Tot așa m-am gândit și eu.

-Trebuie să-ți găsim rochia potrivită.

-Sunt sigură că ai ceva. Eva se opri din umblat și se uită la nepoata ei.

-Dacă tot ce plănuim eșuează, te voi închide cu el în depozitul de tablouri.

Beth zâmbi.

-Și-l voi seduce.

-Un plan excelent.

-Eva? Beth zâmbi când bunica ei îi întâlni privirea. Bine ai venit din nou între noi.

Ce-a făcut?

Chance se uită la fotografiile de publicitate ale lui Beth, care se aflau pe biroul lui, cele pe care le-a folosit la informația de presă privind Expoziția de vară. Imaginea ei i-a zâmbit timidă, tachinându-l pentru prostia lui. Se simțea tulburat. O iubea. În sfârșit, a recunoscut. Chiar dacă numai sieși. S-a îndrăgostit de Beth... și a respins-o. Cum a putut fi atât de prost?

Mângâie ușor suprafața lucioasă a fotografiei, atingerea ei amintindu-i moliciunea pielii ei. Zâmbi puțin, încălzit de mirare și de tandrețe. Ea a reușit să treacă de bariera fricii pe care a ridicat-o în jurul lui și a ajuns la el. În profunzime și fără să se străduiască prea mult. Iar el nu va mai fi niciodată același bărbat. Ținând în continuare fotografia ei, își întoarse scaunul cu fața la fereastră. În sudul Californiei ploua rar, și totuși aici... ploua. Apa se scurgea în pâraiașe pe sticla imensului său geam până jos să umezească și să hrănească pământul uscat și însetat.

Așa cum l-a hrănit Beth pe el. Era pe moarte și nici măcar nu a fost conștient.

Chance se uită din nou la fotografie. L-a cucerit fără să-și dea seama. Cu căldura și cu umorul ei, cu inteligența și spiritul ei, cu dulceața și vulnerabilitatea ei. Cu onestitatea ei.

Onestitate! S-a gândit la noaptea din atelierul ei, la expresia ei, la teama pe care a simțit-o cum emana din ea în valuri aproape palpabile. Își aminti de nesiguranța ei în acea zi la cafenea, își aminti de felul în care și-a ridicat fruntea de parcă se pregătea să primească o lovitură.

Explicația motivelor care au decis-o să o creadă pe Liza era adevărată. Nu voia să-l facă pe el să sufere; nici măcar nu voia să mintă. Era îngrozită la ideea de a arăta cuiva creațiile ei și de a fi respinsă. Tot timpul, Beth a fost onestă din punct de vedere afectiv. El a fost cel care a mințit-o. Și s-a mințit și pe sine.

Chance scutură din cap și se uită afară la cerul cenușiu. A acuzat-o că s-a jucat cu el, dar întreaga lui viață a fost un joc. Jocul de-a v-ați ascunselea în fața propriilor sentimente, de a se asigura că nimeni nu se va apropia prea mult de el, ca nimeni să nu aibă puterea să-l facă să sufere, așa cum au făcut părinții lui.

Beth a pus capăt tuturor acestora. S-a apropiat atât de mult și atât de repede de el, încât s-a speriat de moarte. Așa că și-a continuat jocurile și până la urmă a îndepărtat-o. Acum avea în fața lui perspectiva unei vieți fără ea. De a nu o mai ține niciodată în brațe, de a nu râde împreună cu ea, de a nu împărți cu ea minutele muncii de zi cu zi. De a nu face niciodată dragoste cu ea. Simți cum îl cuprinde durerea și se strâmbă. Cum de s-a putut teme de suferință când deja suferea atât de rău, încât credea că nu-și va reveni niciodată.

Nu dragostea a ruinat căsătoria părinților și copilăria săi, ci părinții lui.

Descoperirea l-a făcut să se simtă de parcă ar fi primit o lovitură în piept. Voia să dea vina pe cineva, pe ceva. Nu voia să-și arate părinții cu degetul, deoarece îi iubea, reprezentau lumea lui. Astfel, copilul din el a dat vina pe dragoste.

A sosit momentul să renunțe la noțiunile copilărești. A venit timpul să nu mai lase ca trecutul să-i întunece prezentul, ca temerile să nu-l mai domine.

Beth.Chance privi fotografia,simțind durerea ca un lucru viu.A fost un bastard lipsit de sentimente.Acum ea îl detesta și nu putea să o învinuiască pentru acest sentiment.A pierdut-o.Își ridică privirea de la fotografie la geamul cât peretele. Ploaia a încetat și norii întunecoși au început să se risipească,soarele strălucitor, făcându-și loc printre ei.Câteva raze de lumină au pătruns și prin fereastră. inspirând profund,își întinse mâna către lumină,către căldura ei strălucitoare,în ciuda ultimelor lui acțiuni,nu era un laș.Și,cu siguranță,nu renunța ușor.

Iar distanța dintre dragoste și ură era într-adevăr mică.

Chance își aminti suferința din ochii lui Beth la ultima lor întâlnire,felul în care vocea i-a tremurat.Apoi își aminti momentele în care au făcut dragoste.I s-a dăruit cu totul,având încredere deplină.L-a iubit.Și-l mai iubește.

Dar ar putea să-l ierte?

Trebuie să existe un mijloc,se gândi Chance,hotărârea și speranța aliindu-se în sinea lui.Cerul s-a limpezit și mai mult,lumina soarelui cuprinzându-l cu căldura ei.O va vedea pe Beth la vernisaj;o va prinde undeva singură și o va implora să-l ierte.O va îmblânzi și o va curta și,dacă va fi necesar,îi va dovedi pas cu pas că este un alt om.Și că o iubește.

Șase ore mai târziu,Chance stătea într-o parte,printre numeroșii invitați de la vernisaj,urmărind-o pe Beth cum se mișca în sală.Lucrurile nu se desfășurau conform planului,se gândea Chance supărat.Din cauza mulțimii care voia să fie cu Beth,nu numai că nu a reușit să rămână singur cu ea,dar nici măcar să stea de vorbă cu ea.Expoziția s-a dovedit a fi un imens succes,așa cum știa că va fi.

Presa a sosit în masă,ca și colecționarii și mulțimea obișnuită care frecventa evenimentele artistice.Picturile ei au prins.Beth i-a fermecat.Era pe cale de a deveni o celebritate în lumea artei.Chance se încruntă.Și,pentru prima dată de când se știa,simțea că nu dădea doi bani pe succesul expoziției.Dacă n-ar fi însemnat atât de mult pentru ea,i-ar fi dat pe toți afară chiar înainte de vernisaj.

Auzea râsul ei din partea cealaltă a sălii și se încruntă mai mult.Toată seara a văzut că se uita la el cu coada ochiului,apoi cineva o antrena într-o discuție și-i întorcea spatele.Oscila între convingerea că ea îl iubește și convingerea că îl detestă.Această femeie îl înnebunea.

Nici rochia pe care o purta nu-i era de nici un ajutor.Roșie,cu o fustă scurtă, transparentă,care-i dezvelea genunchii în timp ce mergea,iar Chance se trezi că o urmărește cu privirea,vrăjit și în speranța că va zări măcar o bucățică din pielea ei albă.Culoarea rochiei,purtată mai ales de o roșcată,parcă striga: *Observați-mă; materialul moale și mătăsos șoptea: Atingeți-mă.* Doamne,cât de mult o dorea!

Chance își încleșta degetele pe marginea cupei de șampanei când o văzu că-și dă capul pe spate și râde la o replică a unui colecționar. Apoi își îngustă ochii. Omul era bogat ca Roosevelt și un cunoscut fustangiu. Se jură că, fie și numai dacă o atinge pe Beth, îl va face praf.

De parcă ea ar fi simțit intenția lui, se întoarse și-l privi direct. Zâmbi, buzele ei umede mișcându-se lent. Apoi colecționarul i-a șoptit ceva la ureche și ea i-a întors din nou spatele. Chance își trânti paharul, înjură încet și începu să-și facă loc prin mulțime, ignorând salutarile oamenilor pe lângă care trecea.

Când a ajuns la ea, o luă de braț.

-Malcolm, te rog să ne scuzi. De cum acesta începu să dea înapoi, el își îngustă ochii în semn de avertisment. Nu dădea nici doi bani pe faptul că acesta era unul dintre cei mai importanți colecționari din California-Malcolm J. Reynolds nu-și va include în colecție femeia lui. Celălalt bărbat s-a oprit în loc, înroșindu-se.

-Bineînțeles, bineînțeles. Reveni lângă Beth, aplecându-se galant asupra mâinii ei. Au revoir, draga mea. Poate puțin mai târziu?

-Poate, murmură Beth, stăpânindu-și zâmbetul, observând privirea furioasă a lui Chance. Suspină când colecționarul îi părăsi. Ce om încântător!

-E un bătrân libidinos, spuse Chance cu gura aproape încleștată. Ferește-te de el.

-Ce vorbești? murmură ea. Cam exagerezi cu spiritul de proprietate. Există oare în contract vreo prevedere pe care nu am sesizat-o? Ceva în legătură cu persoanele cu care am voie să-mi petrec timpul sau să mă întâlnesc?

Chance o privi furios. Micuța lui virgină se transformase într-o vrăjitoare și singurul vinovat era el. Se abținu să înjure.

-Se pare că ți-ai revenit foarte bine.

-Să-mi revin după ce? întrebă ea. Voia atât de mult să o sărute, încât aproape că tremura.

-După cele ce s-au întâmplat între noi, pe naiba.

-Dacă-mi aduc bine aminte, nu aveam de ales. Parcă mi-ai spus că te interesez numai din punctul de vedere strict al afacerilor. El îi strânse brațul cu putere și-i vorbi cu voce scăzută.

-Beth, te rog, încetează. Ea se trase din prinsoarea lui.

-Te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc și să-i încânt pe colecționari.

În loc să-i dea drumul, Chance o trase la piept lui și se aplecă asupra ei, sărutând-o cu pasiune. Capul ei se lăsă pe spate de la apăsarea buzelor lui și ea se prinse de brațele lui ca să se sprijine. Conversația din jurul lor se întrerupse, apoi reîncepu într-o simfonie de șoapte pline de încântare. Chance îi privi pe toți aproape cu ură. Beth zâmbi victorioasă.

-Vezi că provoci o scenă.

-Păsări de pradă,bombăni el.Fără îndoială,puțină picanterie va spori vânzările.

-Mă descurc bine și fără picanterie,așa cum te-ai exprimat elegant.Sau poate n-ai observat? Furios,o privi cu ochi îngustați.

-Crede-mă că am avut ce să observ în seara asta.Hai,vino.Începu s-o tragă spre camera folosită ca depozit,singurul loc unde știa că vor fi singuri.

-Ce intenționezi să faci? îi șopti Beth,rezistând doar puțin.Sunt artista expoziției, nu pot să-i las.

-Vernisajul este pe terminate și artistul pleacă întotdeauna cu o fracțiune de secundă înaintea mulțimii.Așa se obișnuiește.

-Aha,îmi dau seama,murmură ea.Se obișnuiește să fii târâtă din cameră de un bărbat furios.

-Atenție,roșcato.O împinse în depozit și trase ușa după ei.Am ajuns la limita răbdării.

-Chiar așa? Beth își ridică sprâncenele,mimând o surpriză batjocoritoare.Și eu care credeam că toată noaptea m-a urmărit un nor de furtună.El se uită la ea supărat.

-Îl dorești?

-Pe cine?

-Pe Malcolm.Ea își ridică fruntea.

-Tu ce crezi?

-Mă înnebunești.

-Meriți.Acum lasă-mă să plec,zise ea,împingându-l.

-Beth,încetează.

-De ce?

-Fiindcă,pe naiba,te iubesc.Ea se uită la el aproape leșinată.

-Ce-ai spus?

-Te iubesc.Beth îl privi lung.Nu se aștepta la această declarație.Era hotărâtă să-i demonstreze că el simte ceva pentru ea,măcar dorință fizică.Era pregătită să înainteze cu pași mici,oferindu-i răgazul necesar pentru a se îndrăgosti de ea.

Își ținu respirația neîncrezătoare.Chiar o iubește?

El o trase mai aproape,respirând ușurat când văzu că ea nu opune rezistență.

-Te iubesc de multă vreme,dar mi-a fost teamă să recunosc adevărul.Totul s-a întâmplat în acea noapte,la balul de 1 aprilie.Ai nimerit chiar la țintă.Mi-era frică să nu sufăr,frică de sentimentul pe care l-am avut în copilărie.De aceea mă amăgeam.Cu tine.Cu mine.Am căutat să mă feresc de emoții.Dacă nu-mi permiteam să iubesc pe cineva,dacă nu permiteam cuiva să se apropie de mine,

nu ajungeam să sufăr.Îi mângâie fața,absorbind și memorând tot ceea ce era legat de ea.

-Îți amintești că ți-am spus că-mi place arta copiilor fiindcă este atât de onestă, atât de sentimentală? Acum este atât de evident,încât nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama mai repede.

Nu mi-am permis să simt,de aceea m-am înconjurat cu ceea ce simțeau alții. Emoțiile oneste ale altora.Zâmbi.Apoi,ai apărut tu.M-ai convins să simt din nou. M-ai atins.Nu m-am putut apăra de tine.Și m-ai speriat îngrozitor.Așa că te-am respins.Sau mai degrabă am încercat să te resping.Dar nu mi-am putut ascunde inima și tu ai avut-o aproape de la început.

-Dar ce se întâmpla cu...Cuvintele ei i-au rămas în gât.Înghițindu-și teama,trase profund aer în piept.Ești sigur că mă iubești pe mine? Nu vreau creație a imaginației mele? Chance o atinse ușor cu buzele.

-Beth,întotdeauna am dorit să fiu cu tine.După balul de 1 aprilie m-am gândit tot timpul la tine.N-am putut mânca sau dormi,nu m-am putut concentra asupra muncii mele.Era îngrozitor pentru o persoană care nu a permis nimănui să se apropie atât de mult încât să conteze.Râse cu blândețe.Dar nu puteam recunoaște adevărul.Cum aș fi putut? Dacă aș fi recunoscut adevărul,ar fi trebuit să recunosc lucruri pe care nu eram pregătit să le fac.Așa că m-am amăgit.

-O,Chance...Beth îl mângâie tandră pe obraji.Amândoi ne temeam atât de mult de suferință,încât era cât pe-aici să pierdem șansa noastră de a fi fericiți.

-Te-am văzut întotdeauna ca un întreg,șopti el.Am văzut întotdeauna femeia care a creat picturile de-aici-imagini ale sensibilității și spiritului,ale inimii,durerii și ale puterii voinței.Și iubesc femeia care m-a făcut să râd și să simt,femeia care m-a făcut să văd cât de mult am avut nevoie de ea.

-Chance,te iubesc atât de mult!

El îi cuprinse gura,iar ea îl luă de mijloc,ținându-l strâns,promițând că nu-l va lăsa niciodată să plece.Când el sfârși cu sărutul,amândoi au rămas fără răsuflare.

-Trebuie să ne întoarcem,murmură Chance.Beth se lipi de el.

-Aș vrea să stau aici cu tine și să facem dragoste.Mi-ai lipsit atât de mult,încât am crezut că voi muri de dor.Chance gemu.

-Și tu mie.Hai,vino.La bătaia ușii,au sărit amândoi vinovați.

-Dragii mei,îi chemă Eva.Știu că sunteți acolo.Ieșiți,haide ieșiți...oamenii au început să vorbească.Beth crăpă ușa și se încruntă la bunica ei.

-De când îți pasă că oamenii vorbesc? Femeia mai în vârstă deveni rigidă.

-Nu-mi pasă dacă oamenii vorbesc despre mine.Ăsta este de fapt unul dintre motivele pentru care vreau să ieși.Vreau să fac un anunț.Chance gemu din nou.

Beth oftă.Și-au părăsit cu reticență adăpostul.De cum au revenit în sala de expoziție au văzut că,cu excepția unui mic grup de prieteni și a personalului galeriei,toată lumea a plecat.Dar cei care așteptau au început să aplaude.

Chance roși și-și ridică mâinile.

-Ei bine,o iubesc.Trebuia neapărat să stăm de vorbă.

După ce aplauzele au încetat,Eva se postă în mijlocul sălii.

-Vă rog,puțină atenție.Am aflat tocmai acum,spuse ea cu înflorituri dramatice,că eu am fost aleasă să joc rolul Monicăi în serialul Park Place.Sunteți cu toții invitați să sărbătorim la Malibu după vernisaj.Uluită,Beth se întoarse spre bunica ei.

-Ce spui? Când s-a întâmplat? Eva râse.

-Imediat după ce ai plecat la vernisaj.Actrița pe care au angajat-o,actrița mai tânără,a căzut și și-a rupt piciorul și nu poate juca.Astfel că...Eva se întrerupse pentru a impresiona și mai mult.Aveți în fața voastră o stea de televiziune.Plec la New York mâine dimineață.

-O,Eva! Beth o îmbrățișa.Mă bucur atât de mult pentru tine.

Eva dădu din umeri nonșalantă.

-Așa cum am spus întotdeauna,trebuie numai să ai încredere în tine.Și să-ți urmezi îndemnul inimii.În timp ce toată lumea o înconjură emoționată pe bunica ei,Beth se retrase,cedându-i femeii mai în vârstă scena.Întâlni privirea lui Chance.Zâmbind,el îi întinse mâna.Ea o luă și degetele lor s-au înlănțuit.

-Te iubesc,îi șopti ea.

-Și eu te iubesc.Vino aici.Apucându-i brațul o trase spre el.Ea își lipi mâna de pieptul lui,simțind sub palmă bătăile egale ale inimii lui.Se uită la el și-i zâmbi.

-Fără teamă.El scutură solemn din cap.

-Fără teamă.

-De-acum înainte ne urmăm numai îndemnul inimii.

-Numai.Ea își puse mâinile pe umerii lui.

-Știi ceva?

-Ce? își băgă degetele în părul ei,frecând între ele firele mățăsoase.

-Cred că Eva mi-a furat spectacolul.Ceea ce...Ridicându-se pe vârfurile picioarelor,Beth își lipi buzele de-ale lui...ne permite să pornim...îi șopti la ureche...în alte aventuri.

-Ca de pildă? murmură el,mângâind-o pe spate.Ea suspină.

-Depozitul.

-Îmi place cum gândești.

-Și mie.Râzând și ținându-se de mână,și-au început viața împreună.

EPILOG

Beth privi la scrisoarea din mână,gura ei schițând un zâmbet.Scrisoarea promitea tot felul de recompense,în funcție de răspunsul pe care-l va da la ceea ce se cerea.

-A sosit poșta?

Beth se întoarse și-i zâmbi lui Chance care-și băgase capul pe ușa atelierului.

-Desigur.El trecu prin cameră,se aplecă și o sărută pe creștet.Punându-i mâinile pe umeri,Chance aruncă o privire asupra hârtiei pe care o ținea și citi conținutul.

-O altă scrisoare-lanț?

-Da.

-Ei,nu? o tachina el.Cred că trag o fugă să cumpăr timbre.

Gânditoare,Beth își sprijini bărbia de degetul arătător.

-Hai să vedem: Data trecută când am primit una de genul acesta,am aruncat-o și mi-am găsit dragostea adevărată,personalitatea mea și succesul profesional la care nici măcar n-am îndrăznit să visez vreodată.Râzând,rupse scrisoarea în două și o aruncă în coșul cu gunoi,apoi se întoarse către soțul ei.

-Și nu vreau să fugi nicăieri.

-Nu?

-Nu.Beth scutură din cap și zâmbi răutăcios.Tocmai în acest moment am niște planuri cu tine.Luându-L de mână,îl conduse spre dormitorul lor unde și-a pus în practică planul.

SFARSIT